http://www.justiţiarul.ro/

Adevărul mai presus de teamă!
JUSTIŢIARUL
Revistă de atitudine împotriva corupţiei şi abuzurilor

Început

Sfârşit

Decembrie 1989: „Pleacă ai noştri, vin ai noştri” (I) – Dialoguri neconvenţionale –;

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri”. De la Securitate la alte servicii de informaţii (II);

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri”. De la Securitate la alte servicii de informaţii (III);

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri”. De la Securitate la alte servicii de informaţii (IV);

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri”. De la Securitate la alte servicii de informaţii (V);

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri”. De la Securitate la actualele servicii de informaţii (VI);

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri”. De la Securitate la actualele servicii de informaţii (VII).

Puncte de vedere http://www.justiţiarul.ro/10402 – 2/

Început

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu

Posted by *justiţiarul* 4 decembrie 2016

Decembrie 1989: „Pleacă ai noştri, vin ai noştri" (I)
— Dialoguri neconvenţionale –

Apropierea sfârşiturilor de an ne inspiră nevoia de bilanţuri, pe de o parte şi de reflecţii, pe de altă parte. Prin tradiţie, românii, popor de ţărani, îşi ordonau gândurile în această perioadă de început a iernii, după culesul porumbului şi punerea recoltelor la adăpost.

Apoi, apropierea sfârşiturilor de an ne readuc în memorie acel decembrie însângerat, de la care multor români le-au rămas mai multe întrebări decât răspunsuri. În anii electorali, confruntarea politică extinde bilanţurile, referirile întinzându-se adeseori pe întreaga perioadă post-comunistă. Opinia publică îşi pune mereu întrebările „ce a fost bine?", „ce a fost rău?", „ce se putea face?" Inevitabil se ajunge şi la întrebarea „ce trebuie făcut în continuare?" L-am abordat pe profesorul universitar Corvin Lupu la o discuţie pe tema evoluţiei României post-decembriste şi a stadiului în care se găsesc evoluţiile şi involuţiile societăţii româneşti.

Marius Albin Marinescu: *Domnule profesor, cu ce propuneţi să începem discuţia noastră?*

Corvin Lupu: Dacă pornim discuţia de la rădăcina evenimentelor, adică din 22 decembrie 1989, trebuie să pornim investigaţia de la cei care deţineau puterea.

Marius Albin Marinescu: *Bine, atunci pornim discuţia de la Ceauşescu, sau de la poporul român?*

Corvin Lupu: Eu nu aş porni discuţia nici de la Ceauşescu şi nici de la poporul român, pentru că ei deţineau puterea doar aparent. De

fapt, puterea o deţineau structurile de forţă: în primul rând, Securitatea, în al doilea rând, Armata şi în al treilea rând, Miliţia. Nici astăzi, puterea nu este deţinută decât aparent de politicieni, în realitate ea fiind deţinută de cei care deţin informaţia şi care, prin informaţie, controlează Justiţia, Parchetul, Poliţia şi presa.

Marius Albin Marinescu: *Dar şi deţinătorii informaţiei sunt conduşi de preşedintele României, care este om politic.*

Corvin Lupu: Da, preşedintele este om politic, deci este „om", este supus greşelilor, iar cei care deţin informaţia îi cunosc aceste greşeli, i le pot valorifica şi pot oricând să-l distrugă, dacă nu-l mai pot folosi. Pe lângă aceasta, nu uitaţi că serviciile ţin în mâna lor şi viaţa preşedintelui.

Marius Albin Marinescu: *Interesant. Ce aveţi în vedere când faceţi această ierarhie a instituţiilor care deţineau puterea în decembrie 1989?*

Corvin Lupu: Poate să pară discutabil faptul că am poziţionat Securitatea înaintea Armatei în ierarhia de putere din timpul evenimentelor din decembrie 1989. Am avut în vedere faptul că Securitatea deţinea controlul absolut asupra sediului puterii şi a tuturor informaţiilor din întreaga ţară. Securitatea avea şi forţe speciale de luptă, deosebit de bine instruite. Mă refer la Trupele de Securitate, la Direcţia a V-a de Securitate şi Gardă şi la U.S.L.A. Dacă Armata ar fi vrut să ia puterea singură, împotriva voinţei Securităţii, care prezumăm că s-ar fi poziţionat de partea lui Ceauşescu, ceea ce nu a fost cazul, ar fi trebuit să bombardeze sediul C.C. al P.C.R., ceea ce nu se poate decide cu uşurinţă, iar marii planificatori externi care acţionau pentru acapararea României nu doreau acest lucru. În acest caz, Ceauşescu, dacă ar fi fost apărat, avea posibilitatea retragerii în buncărul antiatomic, blindat, unde avea comunicaţii cu toată ţara, cu toate unităţile M.Ap.N. şi ale M.I., care îi mai erau devotate lui şi miniştrilor Milea şi Nuţă. Acolo, în buncăr, avea hrană, apă şi oxigen pentru mai multe luni de zile şi, astfel, cei care ar fi încercat să cucerească puterea ar fi eşuat. Nu era simplu să-l ataci pe Ceauşescu bombardând sediul C.C. al P.C.R., în situaţia în care Securitatea l-ar fi apărat, conform obligaţiilor legale pe care le avea.

Când am afirmat că Securitatea deţinea puterea cea mai mare, am mai avut în vedere şi faptul că instituţia îi avea în mâna ei atât pe conducătorul statului, cât şi pe toţi demnitarii ţării, care erau păziţi/

„protejaţi" şi monitorizaţi continuu de cadre de securitate. Aceasta este valabil inclusiv pentru ministrul Apărării. Aşa a fost posibil ca ministrul Vasile Milea, în 22 decembrie 1989, „apărat" de căpitanul de securitate Vătămănescu, să fie asasinat şi Securitatea, împreună cu trădătorii din Armată să dea lovitura de stat şi să-l aresteze pe comandantul suprem, şeful statului.

Apoi, dacă Securitatea ar fi respectat legislaţia şi l-ar fi apărat pe Ceauşescu, nu aveau loc acele evenimente tragice şi, probabil, marii planificatori externi ar fi trebuit să renunţe pe moment la proiect, sau să adopte un alt plan de preluare a controlului asupra României, ceea ce nu era chiar uşor. În acest caz, trebuia acţionat pe calea armelor sau a bombardamentelor, ca în Iugoslavia, dar asta era cu atât mai greu cu cât Uniunea Sovietică declarase întregii Lumi, prin vocea preşedintelui Gorbaciov, că nu va mai interveni armat în ţările din zona ei de influenţă. Un atac militar din partea Occidentului, de asemenea nu era convenabil, statele occidentale pozând în luptători pentru pace, democraţie şi umanism. Oricum, în acest caz, în care România ar fi fost atacată convenţional, poporul român ar fi înţeles că miza este acapararea economiei ţării, ar fi înţeles care este „prietenia" reală a străinilor, ce trebuie făcut şi multe alte lucruri, pe care, după 22 decembrie 1989 şi până în prezent, o mare parte dintre români nu le-au înţeles, iar unii, nu le înţeleg nici astăzi. Poporul român nu a fost pregătit să-şi apere patria. Comuniştii i-au învăţat pe români să-şi apere numai regimul politic, care este trecător şi i-au lăsat neinformaţi şi nepregătiţi pentru marile încercări care s-au abătut asupra lor după decembrie 1989. Poporul român a înţeles că apărarea patriei înseamnă apărarea regimului politic ceauşist, iar când regimul politic nu le-a mai plăcut l-au lăsat de izbelişte cu ţară cu tot.

Dar, deja am călcat adânc pe linia istoriei contrafactuale, cea care „ne spune" ce ar fi fost, dacă ar fi fost, altfel decât a fost, ceea ce nu îmi place deloc, pentru că nu are legătură cu ştiinţa istorică. Acestea sunt un fel de poveşti.

Marius Albin Marinescu: *Aţi pomenit de bombardarea Iugoslaviei. De ce credeţi că a vrut Occidentul să distrugă această ţară?*

Corvin Lupu: Occidentul, aflat în criză cronică de supraproducţie, făurise proiectul de acaparare a estului Europei şi de transformare a lui într-o piaţă mare de desfacere a produselor, pe care să o controleze puterile occidentale. Pentru aceasta trebuiau distruse

economiile naţionale ale statelor din această jumătate estică de continent. Acest proiect se putea implementa cel mai uşor şi repede prin supunerea acestor ţări cu regim socialist de stat, prin aducerea lor în starea de periferie internă a U.E. şi a N.A.T.O. Cu alte cuvinte, să „le aducă la lanţ". Or, Iugoslavia ducea o politică de independenţă şi nu accepta „aducerea la lanţul" organismelor supranaţionale. Occidentul invitase Iugoslavia, cu mulţi ani în urmă, să facă parte din U.E. şi din N.A.T.O., dar Belgradul a refuzat, la fel cum procedase şi în cazul solicitărilor Tratatului de la Varşovia şi a C.A.E.R.-ului. Iugoslavia a dus politica ei tradiţională de independenţă. Ea nu voia să-şi predea economia pe mâna corporaţiilor internaţionale care să i-o lichideze, cum s-a întâmplat în România şi a rezistat cât a putut. Nici după repetatele dezmembrări, Serbia nu a dorit să adere la U.E. Nici astăzi nu vrea. Ca să scape de presiunea „rechinilor" occidentali, a mimat jocul de-a aderarea, care are susţinătorii ei, dar Serbia profundă vrea să fie liberă. Iugoslavia s-a bazat exagerat de mult în faptul că fusese aliata S.U.A., a Marii Britanii şi a U.R.S.S., în timpul celei de a doua conflagraţii mondiale, s-a încrezut în tratatul solid pe care îl avea cu Kremlinul, datând de un secol şi jumătate, tratat care a suferit diverse actualizări şi s-a mai bazat pe faptul că Occidentul va respecta *Actul Final al Conferinţei O.S.C.E. de la Helsinki*, semnat în august 1975 de 32 de state europene, la care s-au alăturat S.U.A. şi Canada, prin care semnatarii s-au angajat să respecte independenţa şi suveranitatea tuturor statelor, neamestecul în treburile interne ale altor state şi statu-quo-ul teritorial, în conformitate cu prevederile *Tratatului de Pace de la Paris* (1947). Or, Occidentul a încălcat grav şi cu o brutalitate primitivă dreptul internaţional pe care a jurat să îl respecte, iar Rusia, condusă de beţivul Boris Elţîn, nu şi-a respectat angajamentele faţă de această ţară. În seara de 23 martie 1999, în jurul orei 19.00, televiziunea de la Moscova a relatat despre întâlnirea dintre preşedintele Boris Elţîn şi preşedintele F.M.I., Michel Camdessus, acesta din urmă anunţând că F.M.I. oferă Rusiei un împrumut nerambursabil în valoare de 17, 5 miliarde de dolari. În aceeaşi seară, la ora 21.00, avioanele N.A.T.O. bombardau Iugoslavia! Acesta a fost preţul cu care Elţîn i-a vândut pe iugoslavi… După ce Uniunea Sovietică şi-a trădat aliaţii/supuşii şi apoi s-a dezmembrat, Federaţia Rusă, moştenitoarea tratatelor încheiate de fosta Uniune Sovietică, a ajuns pe mâna lui Boris Elţîn pe care, în anul 2014,

preşedintele Vladimir Putin l-a numit „trădător", ca şi pe Gorbaciov, de altfel.

Marius Albin Marinescu: *Dorinţa de libertate şi de independenţă naţională, s-a pedepsit crunt...*

Corvin Lupu: Da, aşa este. Dar s-a mai pedepsit încă ceva. S-au pedepsit performanţele excepţionale economico-financiare, sociale, culturale, educative, sportive şi din alte domenii ale ţării, din perioada ei comunistă, când ţara avea indicatorii economico-sociali binişor peste media Uniunii Europene. Iugoslavia adoptase de mulţi ani doctrina „O ţară, două sisteme", cea care, mai târziu, avea să conducă la performanţele social-economice excepţionale ale Chinei comunisto-capitaliste. Cu alte cuvinte, s-a distrus o ţară comunistă, realmente ca o floare, pentru că dăuna grav propagandei occidentale, care susţinea că în comunism nu se poate performa. După părerea mea, în viitor, statele independente nu vor mai acţiona dogmatic, ci vor implementa politici aparţinând unor doctrine şi regimuri politice diferite. Ideologia strâmtă, rigidă, este desuetă.

Ca să scurtez răspunsul la problema ridicată de dumneavoastră, domnule director, Occidentul nu suporta să propage popoarelor cât de rău este comunismul, iar Iugoslavia să demonstreze că acel regim era atunci şi unul liber şi unul eficient economic şi unul care oferea nivel de trai ridicat întregului popor, nu numai unei minorităţi. Acel regim oferea un viitor poporului iugoslav şi era, din multe puncte de vedere, superior regimului iudeo-capitalist din S.U.A. şi din vestul-Europei. Orice anticomunist trebuie să recunoască realitatea istorică a fostei „zivela Iugoslavia", ca să o parafrazez pe celebra solistă de muzică pop, Lepa Brena. Iugoslavia a fost o ţară mijlocie, dar de mare succes. A reuşit în proiectele sale de ţară fără să îngenuncheze în faţa nimănui.

Marius Albin Marinescu: *Aţi vorbit despre „poporul iugoslav", la singular. De ce nu aţi folosit expresia „popoarele iugoslave"?*

Când m-am exprimat cu formula „poporul iugoslav", i-am avut în vedere pe sârbi, croaţi, bosniaci, herţegovinieni, muntenegreni şi sloveni, care sunt toţi de acelaşi sânge, slavi sudici trecuţi în anul 602 peste Dunăre, aşezaţi în vestul Peninsulei Balcanice şi amestecaţi cu tracii băştinaşi. Pe parcursul istoriei, după Marea Schismă a Creştinismului din 1054, sârbii şi muntenegrenii au rămas racordaţi la Patriarhia Ortodoxă, croaţii, herţegovinienii şi slovenii, care au fost sub dominaţie austriacă şi influenţă italiană au trecut la catolicism, iar

bosniacii, care au făcut parte din paşalâc, au îmbrăţişat religia musulmană. Dar repet, toţi sunt de acelaşi sânge şi vorbesc limba sârbo-croată. Desigur, în Iugoslavia trăiau şi locuitori de alte etnii, dintre care macedonenii şi albanezii erau cei mai importanţi. Pentru noi importanţi au fost cei 500.000 de etnici români care au rămas în Banatul zis „sârbesc", dar locuit majoritar de români. Iugoslavia nu le-a recunoscut drepturile naţionale românilor, i-a oprimat şi a dus o politică de asimilare forţată, astfel că astăzi doar aprox. 200.000 se mai declară români…

Marius Albin Marinescu: *Statul român nu a reuşit să-şi ocrotească conaţionalii din afara graniţelor.*

Corvin Lupu: Da, a fost un eşec istoric pe această linie. La sfârşitul primului război mondial, când s-a încheiat pacea, regina Maria şi diplomaţii români au obţinut România Mare cuprinzând şi întregul Banat, inclusiv pe cel Sârbesc. Sârbii au protestat vehement pe lângă Marile Puteri şi pe lângă guvernul de la Bucureşti. Unii dintre politicienii români, în frunte cu Take Ionescu, fost ministru de Finanţe şi de Externe, unul dintre cei mai mari politicieni români din toate timpurile, au fost de părere să se cedeze şi să se lase Banatul Sârbesc Iugoslaviei, pentru ca această ţară să devină singurul vecin prieten al României. Cu toţi ceilalţi aveam dispute teritoriale şi neînţelegeri, mai mari sau mai mici. Privind retrospectiv, cred că nu a fost cea mai înţeleaptă decizie politică aceea de a abandona jumătate de milion de români şi teritoriile lor, dar, desigur, a fost mult mai greu de luat decizia atunci, la cald, în vâltoarea evenimentelor. Astăzi, noi emitem judecăţi de valoare la rece, liniştit, după un secol.

Marius Albin Marinescu: *V-aţi referit la propaganda occidentală anticomunistă care se făcea în timpul Războiului rece. După dezmembrarea Uniunii Sovietice, această propagandă şi-a schimbat direcţia, orientându-se în direcţia promovării globalismului, a internaţionalismului mondialist găunos, distrugător al naţiunilor europene. Cine îl combătea, era imediat taxat drept comunist. Acest mondialism este cel care a fost înfierat de către noul preşedinte ales al S.U.A. Pentru mine a fost o surpriză şi o revelaţie să-l aud pe Donald Trump declarând că se va opune acestei doctrine politice globaliste şi că va susţine o Europă a naţiunilor.*

Corvin Lupu: Da, este un proiect grandios, aşa cum a fost el prezentat succint în compania electorală din S.U.A. El reprezintă un

deziderat al multor popoare, al majorităţilor etnice din statele europene şi a vechilor americani, acei urmaşi ai coloniştilor, cei care au construit America cu lopata, târnăcopul şi hârleţul, iar acum, din munca lor, se dau ajutoarele sociale pentru milioane multe de emigranţi hispanici şi pentru tot felul de venetici, majoritatea intraţi clandestin în ţară. Nu este un proiect uşor de implementat. Proiectul va întâmpina o teribilă adversitate din partea evreimii internaţionale. Asta nu o poate face singur Donald Trump, cu toată determinarea pe care a arătat-o în campania electorală. Dacă acele componente puternice, neevreieşti, din servicii şi cu grupările de evrei creştini şi cu toţi cei care i-au fost alături în lupta cu uriaşa forţă din spatele lui Hillary Clinton, îl vor susţine şi pe această linie, sunt şanse, dar nu ştiu dacă două mandate prezidenţiale vor fi suficiente. Evreimea a pătruns adânc în societatea americană şi a ţinut-o captivă din interior. Să vedem ce va fi după 20 ianuarie. În orice caz, cu o asemenea linie politică, S.U.A. pot să câştige din nou de partea lor opinia publică internaţională, care este majoritar antievreiască, neagreând modelul lor de acaparare şi de traficare a muncii altora. Preşedintele ales a mai spus ceva important, anume că statele care nu se vor alinia cursului pe care îl vor proiecta S.U.A., vor avea probleme. Rămâne de văzut în anii viitori în ce măsură aceste proiecte vor putea prinde viaţă.

Revenind la România regimului socialist de stat, sistemul a fost bine conceput pentru apărare, dar nu a fost asigurat împotriva situaţiei că şefii Securităţii trădează, încalcă legislaţia şi se alătură agresorilor străini. Ceauşescu nu avea deloc încredere în Securitate, dar nu a găsit soluţii pentru evitarea prăbuşirii lui şi a ţării. Or, odată cu el, s-a prăbuşit România în ansamblul ei, nu numai Ceauşeştii, în sensul că ţara şi-a pierdut libertatea naţională, i-a fost lichidată sau acaparată economia, apoi resursele naturale, apoi mare parte din resursa umană, creşterea demografică etc. etc.

Marius Albin Marinescu: *Da, de acord, dar în schimbul libertăţii naţionale pierdute, cetăţenii au primit drepturi individuale pe care nu le aveau în regimul trecut.*

Corvin Lupu: Au primit unele drepturi şi au pierdut altele. Este cert că libertatea de circulaţie şi libertatea cuvântului au fost două drepturi foarte importante, pe care comuniştii nu le-au dat românilor şi care, după 1989, odată obţinute, i-au făcut pe cei mai mulţi să se simtă liberi, fericiţi şi să ignore faptul că, prin mijloace subtile,

perverse, li se luau bogăţiile, li se umbla în toate sertarele, li se afectau multe resorturi intime ale naţiunii, li se tăiau una câte una pârghiile prin care ţara s-ar fi putut elibera de sub dominaţia străină, într-un cuvânt li se lua viitorul.

Ulterior, încet, încet, românii au început să vadă că au pierdut mult. Au văzut că au ajuns din nou să aibă cea mai mare mortalitate infantilă din Europa, cei mai mulţi tuberculoşi şi cea mai mare descreştere demografică din Europa, în paralel cu situaţia în care ţiganii au cea mai mare creştere demografică dintre toate popoarele europene, ceea ce va conduce la schimbarea raportului etnic, iar România va deveni ţara romilor. Cu riscul să fiu etichetat drept „rasist", eu afirm cu tărie că aceasta este cea mai mare nenorocire din istoria naţională a românilor, respectiv aceea de a deveni o minoritate etnică în fosta lor ţară, iar majoritari să nu fie unguri, germani, francezi sau englezi, ci ţiganii! Această politică a fost programată încă din primii ani post-comunişti. Sub comunişti, nu se dădeau ajutoare sociale, ci se ofereau locuri de muncă şi nu se dădeau alocaţii pentru copii decât angajaţilor. Ţiganii care nu munceau, nu primeau nici alocaţii de copii. Primeai bani dacă munceai. După lovitura de stat, ţiganul Ion Iliescu le-a oferit tuturor ţiganilor din România ajutoare sociale fără muncă, iar apoi le-a încurajat creşterea demografică oferindu-le alocaţii pentru copii celor care nu munceau, ci trăiau din furturi şi din alte infracţiuni. După decembrie 1989, ţiganii au cunoscut o importantă creştere demografică faţă de perioada anterioară. Cu cât mai mulţi copii fac ţiganii, cu atât pot trăi fără muncă mai uşor. Ajutoarele sociale şi alocaţiile de copii întreţin majoritatea ţiganilor adulţi din România. Din munca românilor, se întreţine ţigănimea din România… Pentru etnia română, această politică este una distrugătoare.

Marius Albin Marinescu: *Opinia publică are încă îndoieli şi există multă lume care mai crede că Securitatea, de fapt, l-ar fi apărat pe Ceauşescu până în ultima clipă.*

Corvin Lupu: Opinia publică a fost bombardată cu atât de multe teze, majoritatea false, încât este firesc să nu mai ştie ce să creadă, sau să-şi formeze păreri greşite. Realitatea este că Securitatea a acţionat în ultimele ei două decenii de existenţă duplicitar. Pe de o parte, mima devotament total faţă de Ceauşescu şi reprima manifestările de nemulţumiri sociale, altele decât cele pe care „le patrona" ea, prin

inducerea fricii în rândul românilor şi, mai rar prin măsuri mai dure.

Pe de altă parte, Securitatea acţiona mână în mână cu planificatorii sovietici ai Planului „Dniestr", planul de răsturnare de la putere a lui Ceauşescu şi de înlocuire a lui cu un lider devotat Moscovei şi cataliza acţiunile anticeauşiste. Securitatea acţiona subtil dar direct pentru încurajarea declanşării unei revolte populare care să favorizeze plănuita lovitură de stat. Artizanii finali ai acestei „lucrări" au fost generalul Iulian Vlad, „braţ la braţ" cu generalul Victor Athanasie Stănculescu, până după scoaterea lui Ceauşescu din sediul puterii, când între ei s-a produs o ruptură, datorată ordinelor primite de Stănculescu de a acţiona pentru a lua ţara de sub controlul Securităţii.

Problema de astăzi a opiniei publice din România este că toate forţele care conduc România, şi cele externe şi cele interne, menţin uriaşa minciună a „revoluţiei neprihănite", a „emanaţilor" şi a „eroilor" din stradă şi a schimbării regimului ca urmare a „voinţei suverane a poporului". Poveşti nemuritoare pe care istoricul Cristian Troncotă le-a numit „tezele din decembrie", cu vădită nuanţă peiorativă. O parte a presei este şi ea complice la operaţiunea de continuare a manipulării poporului, invitându-i la „reconstituirea adevărului" pe actorii implicaţi în evenimente şi vinovaţi de multe rele, pe procurorii militari care, în loc să afle şi să scrie adevărul în motivarea dosarelor, au ascuns adevărul şi-l ascund şi acuma. Nu poţi să afli adevărul despre crimele din 1989 numindu-i să le investigheze pe reprezentanţii celor care au comis faptele reprobabile. Adevărul despre decembrie 1989 dezavantajează grav pe reprezentanţii regimului politic instaurat după arestarea şi asasinarea lui Ceauşescu, regim care, din aproape în aproape, s-a perpetuat până astăzi.

De asemenea, sunt promovaţi în acţiunea de „aflare a adevărului" reprezentanţii revoluţionarilor şi/sau „revoluţionarilor". Timp de 27 de ani, revoluţionarii / „revoluţionarii" au încasat indemnizaţii grase, au primit gratuit terenuri intravilane, scutire de impozite pe afaceri şi pe salarii, scutire de taxe de şcolarizare pentru copii, locuri de veci gratuite şi au fost trataţi în societate ca nişte eroi. Aceşti revoluţionari/ „revoluţionari" au adoptat tactica lor şi nu admit existenţa nici unui complot intern sau extern, ci doar rolul decisiv şi integral al acţiunii lor din stradă. După părerea mea şi a multor altor cunoscători, a ieşit la lumină fără putinţă de tăgadă, că, pe de o parte,

aceşti revoluţionari/ „revoluţionari” au fost doar figuranţi folosiţi într-o piesă de teatru regizată, iar pe de altă parte, unii dintre ei, numeroşi, au fost deconspiraţi de C.N.S.A.S. ca fiind agenţi ai Securităţii. Numărul acestora din urmă este foarte mare în punctele „cheie”.

După anul 1997, când s-au verificat de către autorităţile regimului politic al Convenţiei Democratice listele de revoluţionari, s-a constatat că mii de oameni erau falşi revoluţionari şi au fost scoşi de pe liste. Dar, noua conducere a revoluţionarilor a început să adune dosare cu cereri ale altor „revoluţionari”, să le aprobe şi să le dea drepturile băneşti şi toate celelalte, în locul celor care au fost deposedaţi de calitatea de revoluţionar. După anul 2001 şi după anul 2005, au avut loc noi verificări ale listelor de revoluţionari şi s-a constatat că mii de alţi oameni trebuie radiaţi de pe liste. Au fost şi anchete, trimiteri în judecată etc. Cu toate acestea, falşilor revoluţionari nu le-a imputat nimeni uriaşele prejudicii aduse bugetului de stat, bugetelor locale şi patrimoniului local afectat de împroprietăririle care s-au făcut. Regimul „ticăloşit” nu dorea să renunţe la această armată de profitori care ţin ascuns adevărul şi pe criminalii din decembrie 1989 şi din perioada următoare, mulţi dintre ei purtând pe umeri stele cu mare greutate. Dar, important este că fenomenul falşilor revoluţionari nu este decât o altă pagină a marelui fals care a fost „revoluţia” română. Prea multe aspecte s-au bazat pe minciună. Armata de falşi revoluţionari a fost necesară F.S.N. şi derivatelor sale (P.D.S.R., P.D., P.L.D., P.D.L., P.S.D.), să se legitimeze în faţa opiniei publice şi a istoriei false pe care a născocit-o conducerea F.S.N. Fiecare regim politic continuator al F.S.N. a dorit să aservească în folos politic propriu această masă de manevră gălăgioasă, care respinge agresiv tezele reale ale loviturii de stat dată prin conlucrarea serviciilor secrete străine cu trădătorii din interiorul României şi faptul că ei, cei care au fost în stradă, nu au fost decât pionii necesari proiectării unor imagini falsificate. Pe banii poporului român, în anul 2004, s-a înfiinţat Institutul Revoluţiei Române, cuprinzând un număr de 25 de membri numiţi pe viaţă (!) de preşedintele Ion Iliescu, în ultimul an al ultimului său mandat, astfel ca aceşti noi profitori de salarii obţinute foarte uşor să apere „tezele din decembrie” şi să scoată la lumină „verzi şi uscate”, numai adevărul să-l ţină ascuns.

Marius Albin Marinescu: *După părerea multora, cărţile*

dumneavoastră, cu deosebire „Trădarea Securităţii în decembrie 1989", dau răspuns majorităţii întrebărilor care anterior apariţiei lor erau fără răspuns.

Corvin Lupu: Eu am scris cu foarte multă „bună credinţă" aceste cărţi, am investit timp îndelungat pentru a pătrunde în cât mai multe dintre grotele în care actorii din decembrie 1989 au ascuns adevărurile despre evenimentele care au condus la jefuirea şi înstrăinarea României. Am sacrificat multe pentru a scrie adevărurile dureroase din aceste cărţi. Inclusiv legături cu oameni. Mi-am făcut mulţi duşmani. Unii capi influenţi ai fostei Securităţi m-au reclamat la S.R.I. şi au cerut să fiu pedepsit.

Marius Albin Marinescu: *V-au reclamat la Sibiu sau la Bucureşti?*

Corvin Lupu: M-au reclamat şi la Direcţia Judeţeană de Informaţii Sibiu şi în centrala SRI. Dar despre asta nu vreau să vorbesc acum.

Marius Albin Marinescu: *Practic, după câte am reţinut explicit din lucrările dumneavoastră, Ceauşescu era prizonier în mâna Securităţii, iar Ion Iliescu şi feseniştii săi au fost lăsaţi de Securitate să ajungă la putere, după care noii conducători s-au întors împotriva Securităţii...*

Corvin Lupu: Ca să ne justificăm titlul articolului-interviu al nostru în faţa cititorilor, am să prezint un clişeu al evenimentelor. În ziua de 22 decembrie 1989, în primele ore ale după-amiezii, la Televiziunea Română, devenită instantaneu „Liberă", ca urmare a faptului că generalul Iulian Vlad a dat ordin ca instituţia să fie pusă la dispoziţia conspiratorilor, a apărut pe ecran Ion Iliescu. Telespectatorii îl credeau român de sânge şi român de simţiri şi credeau în el, ulterior dovedindu-se că nu era niciuna, nici alta şi n-a fost nici de bună credinţă pentru poporul român. Cu aplomb, Iliescu a înfierat securiştii, i-a declarat o clică de terorişti ceauşişti şi le-a cerut ca în „ultimul ceas" să treacă „de partea poporului", adică a trădătorilor din grupul din care făcea el parte. Prin aceasta el spunea explicit că până atunci Securitatea nu ar fi fost „de partea poporului", deci n-ar fi acţionat împotriva lui Ceauşescu, ceea ce era o minciună sfruntată. De aici a început marea derută legată de Securitate. Paradoxal, în ciuda acestei cuvântări manipulatorii, deşi l-a văzut pe Iliescu vorbind la televiziune, generalul Vlad a telefonat la direcţia de protocol a Securităţii şi a ordonat să i se trimită tovarăşului Iliescu ceai şi sandvişuri, pentru că

nu a mâncat nimic toată ziua. Plecase „mult iubitul şi stimatul conducător" Nicolae Ceauşescu (mai corect spus, fusese arestat) şi venise „şi mai iubitul şi mai stimatul conducător" Ion Ilici Iliescu, mai corect spus fusese adus de ofițerul de securitate Florin Velicu, cel care l-a luat cu maşina pe „emanat" şi l-a dus la Televiziune şi la Ministerul Apărării, unde i s-a predat puterea în prezenţa reprezentanţilor instituţiilor de forţă ale României.

Marius Albin Marinescu: *Discursul lui Ion Iliescu a fost urmat şi de alte discursuri ale altor „revoluţionari" care mişunau prin faţa ecranului, care erau îndreptate tot împotriva Securităţii. Dar, în acest timp, Corneliu Coposu şi alţi români care nu făceau parte din conspiraţie au fost opriţi la uşa televiziunii şi nu li s-a permis intrarea. Poporul avea voie să-i vadă doar pe cei pe care serviciile secrete străine, cu concursul celor româneşti, îi stabiliseră să preia conducerea ţării.*

Corvin Lupu: În istoria „de cumetrie", fiecare vede poporul ca fiind cel mai bine reprezentat de grupul din care face el parte. Privitorii Televiziunii Române „Libere" chiar au crezut că începe o epocă în care Securitatea, care era după părerea lor, criminală, formată din torţionari, duplicitari şi trădători, va fi înlăturată total. Faptul că în stradă se striga „Jos Securitatea!", le întărea telespectatorilor această convingere. Convingerea s-a consolidat când, ieşind pe străzi, după ce focul de arme s-a mai liniştit, o parte a populaţiei a văzut că pe zidurile unor oraşe ale României au apărut lozinci ca „Securişti, activişti, mina vă aşteaptă!" sau „Moarte securiştilor!". Cu atâta convingere s-a proiectat în societate ideea că noul regim este unul antisecurist, încât reprezentanţi ai minerilor din Valea Jiului au luat poziţie publică spunând că ei nu-i vor primi pe securişti să lucreze în mină, pentru că minele României nu sunt batalion disciplinar pentru securişti.

Marius Albin Marinescu: *Da, aşa este. Atunci, în decembrie 1989 şi imediat după aceea, Iliescu a menţinut discursul anti-Securitate şi direcţia discursurilor sale şi ale „oracolului din Dămăroaia", Silviu Brucan, a fost preluată de întreaga clasă politică şi de sutele de ziare apărute fulgerător. Cum au evoluat raporturile între Securitate şi noua putere?*

Corvin Lupu: Noua putere, în frunte cu Ion Iliescu, nu avea cum să aibă încredere în securişti, pentru că ştia cum îl trădaseră pe Ceauşescu, ştia cum i-a ocrotit pe ei, pe conspiratori, mimând că îi supraveghează pentru a-i reprima, în timp ce Securitatea îi

supraveghea pentru a-i folosi şi a-i dirija împotriva lui Ceauşescu. „Românii" Brucan, Iliescu şi Măgureanu au primit în secret din partea Securităţii paşapoarte cu care au circulat în străinătate pentru a face legătura cu serviciile secrete care urmau să fie implicate în acţiunea împotriva României, care s-a dovedit o agresiune neconvenţională, un adevărat război.

După ce conspiratorii l-au avut pe Ceauşescu în mână şi după ce l-au asasinat, au trecut la confiscarea puterii Securităţii şi folosirea ei în favoarea noii puteri politice. Pentru aceasta au lucrat etapizat. Mai întâi, l-au folosit în continuare pe generalul Vlad la comanda Securităţii, timp de opt zile. Acesta a preluat imediat conducerea întregului Minister de Interne.

Marius Albin Marinescu: *A întregului Minister de Interne, nu numai a Securităţii?*

Corvin Lupu: Da, a întregului Minister de Interne. În după-amiaza de 22 decembrie, din ordinul generalului Vlad, a fost arestat ministrul Tudor Postelnicu. Cel care l-a arestat a fost procurorul militar fost securist Dan Voinea, fără aprobările necesare. Pentru a aresta un ministru, în legislaţia de atunci, era nevoie ca procurorul să aibă mandatul procurorului general, Nicolae Popovici, care, la rândul său, avea nevoie de aprobare de la conducerea ţării. Asta era legea. Nicolae Popovici dăduse ordin tuturor procurorilor din Procuratura Generală să rămână în birourile din sediu şi să aştepte dispoziţii. Dan Voinea, împreună cu alţi doi colegi, Mircea Levanovici şi Ovidius Păun, au încălcat ordinul şi s-au pus la dispoziţia generalului Vlad. La ordin, însoţiţi de „revoluţionari", care erau de fapt agenţi ai Securităţii, l-au adus pe Postelnicu în biroul din care comanda generalul Iulian Vlad şi i l-au aruncat la picioare, ca pe un trofeu. Postelnicu l-a salutat pe subalternul său Iulian Vlad „dar acesta nu i-a răspuns… În dimineaţa aceleiaşi zile de 22 decembrie, generalul Vlad vorbise la telefon cu generalul Emil Macri, omul său de încredere, cu care fusese în tinereţe la cursuri în Uniunea Sovietică. Macri era la Timişoara. După discuţia cu generalul Vlad, Macri i-a dat ordin colonelului Filip Teodorescu să-i aducă un pistol mitralieră de la ofiţerul de serviciu, intenţionând să-l împuşte pe generalul Constantin Nuţă, secretar de stat în Ministerul de Interne şi şef al Inspectoratului general al Miliţiei. Dar Nuţă plecase din sediu cu o maşină a Miliţiei condusă de ofiţerul Viorel Bucur. În 1991, Viorel Bucur, actor

important al evenimentelor de la Timişoara, eliberat din penitenciar, a devenit student la Facultatea de Drept „Simion Bărnuţiu" din Sibiu şi mi-a atras atenţia asupra unor derulări ale evenimentelor din Timişoara pe care, ulterior, le-am verificat şi s-au dovedit adevărate. Pe Nuţă nu l-au omorât la Timişoara, ci l-au omorât doborând elicopterul în care îl legaseră fedeleş de scaune, împreună cu unul din adjuncţii săi, generalul Velicu Mihalea, pentru a-i trimite la Bucureşti. Dosarul morţii lui Nuţă a fost finalizat cu mistificarea adevărului, ca toate dosarele Justiţiei Militare, cea care a executat ordinele de ascundere a adevărului, date de noua putere.

Astfel, prin eliminarea lui Postelnicu şi a lui Nuţă, generalul Vlad a rămas „jupânul" Ministerului de Interne, minister în care, până la arestarea „jupânului" s-au întâmplat foarte multe evenimente năprasnice, toţi cei care nu s-au raliat total şi necondiţionat acţiunii puciştilor fiind pedepsiţi fără milă. Dar acest lucru nu a fost foarte îmbucurător pentru noii guvernanţi, care doreau ei puterea, nu doreau creşterea puterii generalului Vlad.

Conspiratorii au bulversat activitatea Securităţii, pentru a-i diminua influenţa. Prima componentă desfiinţată a fost Direcţia a IV-a de Contrainformaţii Militare, apoi Direcţia a V-a de Securitate şi Gardă şi U.M. 0110, unitate de contraspionaj pe spaţiul U.R.S.S. şi al ţărilor socialiste. În primul rând au fost vizaţi şi eliminaţi, unii prin moarte, cei care nu au acţionat de partea conspiratorilor şi care au respectat consemnele şi regulamentele în vigoare la data evenimentelor.

În 31 decembrie 1989 au fost arestaţi patru dintre cei mai importanţi şefi ai Securităţii, generalii Iulian Vlad, Aristotel Stamatoiu, Gianu Bucurescu şi Gheorghe Vasile. Arestarea securiştilor are multe dedesubturi, cu multe componente. Securitatea l-a arestat pe Ceauşescu şi l-a predat conspiratorilor, împreună cu puterea politică, dar nu le-a predat şi miliardele de dolari pe care le ţinea ascunse în diverse conturi, din diverse bănci. Banii fuseseră ascunşi de Ceauşescu pentru ca să nu poată fi folosiţi pentru aprovizionarea populaţiei cu alimente şi cu bunuri de larg consum şi au continuat să rămână ascunşi. Dacă populaţia ar fi fost aprovizionată, putere de cumpărare exista, şomaj nu exista, populaţia nu s-ar fi răsculat şi tot proiectul ar fi fost compromis.

Marius Albin Marinescu: *Unde erau banii aceştia?*

Corvin Lupu: În primăvara anului 2014, când C.S.A.T. a dispus

desecretizarea documentelor fostei întreprinderi de Comerţ Exterior „Dunărea". Patru miliarde de dolari se găseau, jumătate în conturi deschise la „Bancorex", pe numele întreprinderii, cealaltă jumătate din bani, în conturi deschise la alte bănci româneşti şi străine. În afara acestora, Securitatea mai avea un număr de 332 de ofiţeri care deţineau şi calitatea de „directori de credit" pentru conturi în care se găseau alte multe miliarde de dolari, sumele depuse fiind pe numele lor de persoane fizice. După 22 decembrie, după anunţul „desfiinţării Securităţii", gogoriţă a conspiratorilor şi mai ales după 31 decembrie 1989, conturile iniţiale au fost înlocuite cu altele şi s-a produs o bulversare organizatorică a I.C.E. „Dunărea", transformată în societatea „Crescent" care a favorizat ascunderea mai bună a sumelor fostei Securităţi.

(Va urma)

A consemnat Marius Albin Marinescu

Tags: bombardarea Iugoslaviei Boris Elţîn şi preşedintele F.M.I. Michel Camdessus Donald Trump interviu profesorul Corvin Lupu ministrul Vasile Milea asasinat profesorul Corvin Lupu „Justiţiarul" Securitatea decembrie '89 tenebrele evenimentelor din decembrie 1989

Puncte de vedere http://www.justiţiarul.ro/adevăruri-pe-care-nu-o-sa-le-gasiti-in-presa-sistemului-dialog-la-gura-sobei-cu-istoricul-corvin-lupu-ii/

Început

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului"! Dialog „la gura sobei" cu istoricul Corvin Lupu (II)

Posted by *justiţiarul*

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri”. De la Securitate la alte servicii de informaţii (II)

— Dialoguri neconvenţionale –

Marius Albin Marinescu: *S-ar putea ca unii dintre cititorii noştri să fie derutaţi. Aţi afirmat în prima parte a interviului că miliardele de dolari existente în conturi ale Securităţii au fost ascunse „de Ceauşescu”. Au fost ascunse faţă de el, adică să nu fie cunoscute de Ceauşescu, sau el le-a ascuns?*

Corvin Lupu: Da, aveţi dreptate, nu am fost explicit, în măsură suficientă. Sensul afirmaţiei mele a fost că şefii Departamentului Securităţii Statului, ai Centrului de Informaţii Externe şi ai I.C.E. „Dunărea” au ţinut ascunşi şi au plimbat aceşti bani prin conturi ale diverselor bănci pentru ca Ceauşescu şi guvernul să nu ştie de existenţa lor şi să nu-i poată folosi pentru a înlătura criza alimentară, energetică şi de bunuri de larg consum cu care se confrunta România. Principalii şefi şi decidenţi ai celor trei structuri erau generalii Iulian Vlad şi Aristotel Stamatoiu şi colonelul Constantin Rotaru, ultimul fiind ultimul director al I.C.E. „Dunărea”, ulterior promovat director adjunct al S.I.E. şi avansat până la gradul de general cu patru stele.

Criza era mare, dar indusă artificial. Depozitele Ministerului Comerţului Interior şi cele ale Rezervelor de Stat erau arhipline, iar magazinele erau goale-goluţe şi românii nu aveau ce mânca. Depozitele de carburanţi ale ţării erau arhipline, iar românilor li se dădea benzina raţionalizat. Întreruperile livrării de curent electric produceau pagube economico-sociale foarte mari, nu aduceau niciun fel de economii, dar ele se făceau continuu, în scopul de a-i exaspera pe români. Ţara avea şi bani mulţi şi produse de toate felurile, dar era ţinută într-o criză greu suportabilă de majoritatea locuitorilor ţării. Aceste agresiuni împotriva populaţiei au creat cadrul necesar şi suficient pentru ca să se amorseze o revoltă populară, care, nefiind prevenită în niciun fel de către cei care trebuiau să o prevină în teren, a făcut posibilă o evoluţie a evenimentelor care a catalizat lovitura de stat şi preluarea puterii de către agentura străină din România. În ziua de 22 decembrie 1989, după două decenii şi jumătate de independenţă naţională, România a ajuns din nou sub controlul politic, militar şi informativ al Uniunii Sovietice gorbacioviste şi, după cum am mai arătat, etnicii români de la vârful conducerii de stat au fost înlocuiţi cu minoritari etnici, evrei, ţigani şi unguri, exact ca în perioada de după al doilea război mondial, cu menţiunea că atunci, totuşi, primii doi şefi, Gheorghe Gheorghiu-Dej şi Petru Groza erau etnici români.

Marius Albin Marinescu: *Cum a ajuns însă Securitatea să controleze aceste sume uriaşe de bani ai ţării?*

Corvin Lupu: Conform sarcinilor primite de la Ceauşescu, despre care avea cunoştinţă şi Guvernul, Securitatea trebuia să plaseze pe piaţa internaţională produsele de export ale României, în cele mai avantajoase condiţii de preţ, să facă exporturi de armament, unele cu încălcarea unor prevederi internaţionale, sau în zone de conflict supuse embargoului, să vândă diamante sintetice pe piaţa neagră etc. Securitatea trebuia să plaseze pe piaţă şi produsele de mare căutare, dar şi produsele greu vandabile. Adeseori, ofiţerii de securitate externă ai I.C.E. „Dunărea" făceau contrabandă cu aprobare. Această importantă implicare a Securităţii în activităţi guvernamentale, altele decât cele prevăzute de legislaţia ei, a abătut-o de la rolul ei de asiguratoare a securităţii statului şi de culegătoare de informaţii, aducând-o în poziţia de gestionară a „borcanului cu miere" al ţării şi transformând ofiţerii de securitate în adevăraţi bişniţari. Conform sarcinilor primite, Securitatea trebuia să-şi reţină anumite procente

din vânzările pe care le efectua. În realitate, Securitatea reţinea în conturile I.C.E. Dunărea sume mult mai mari decât cele cuvenite.

Apoi, mai era o formă prin care Securitatea obţinea sume importante de valută din exporturile României. Multe întreprinderi mari exportatoare aveau contabilii şefi ofiţeri acoperiţi de securitate, sub motivaţia asigurării secretelor şi protecţiei informative a datelor, în cadrul activităţilor de cooperare economică internaţională. Cu ajutorul acestor contabili (ofiţeri acoperiţi sau agenţi), se făcuse şi următoarea practică. Produsul principal al întreprinderii se vindea şi sumele erau evidenţiate în contul principal „la vedere" al întreprinderii. Dar întreprinderile mai produceau şi piese de schimb, sau alte componente decât produsul principal. Din vânzarea acestora se obţineau sume importante de bani care erau evidenţiate în conturi secrete deschise pe numele unor directori de credit, sume care nu erau vărsate la bugetul de stat ci păstrate în conservare. Majoritatea acestor sume au fost plimbate prin diverse conturi pe numele unor ofiţeri de securitate directori de cont şi sustrase după 22 decembrie 1989.

Marius Albin Marinescu: *Ceea ce ne spuneţi dumneavoastră este un rezumat foarte coerent şi concis al evenimentelor. Este ca o definiţie a evenimentelor. Dar această pagină de istorie rămâne una dintre cele mai controversate din întreaga istorie a României. Unii dintre cei care vorbesc despre evenimentele din decembrie 1989, inclusiv istorici, prezintă lucrurile diferit, afirmând că securiştii ar fi fost nişte eroi, în frunte cu generalul Vlad. Astfel este Alex Mihai Stoenescu, care afirmă că generalul Vlad a cooperat cu generalul Guşă şi împreună au scăpat ţara de război civil, de dezmembrare şi de invazia armatei sovietice. De asemenea, Aurel Rogojan vorbeşte despre generalul Vlad de parcă ar vorbi despre Mircea cel Bătrân sau Ştefan cel Mare*

Corvin Lupu: Aveţi dreptate. Sunt şi istorici care afirmă aceste lucruri, dar nici Alex Mihai Stoenescu şi nici Aurel Rogojan nu sunt istorici. Stoenescu este subinginer în domeniul metalurgiei. Asta nu l-a oprit să scrie o carte bună despre evenimentele din decembrie 1989. O carte bună pentru că este vastă şi prezintă multe aspecte importante, dar, în acelaşi timp, ocoleşte momente esenţiale ale evenimentelor, cele care pot să-l facă pe cititor să înţeleagă adevărurile interzise: trădarea generalului Vlad, trădarea generalului Guşă, asasinarea generalului Milea, cooperarea dintre Securitate şi conspiratorii grupului Iliescu & Co, cooperarea trădătorilor din România cu

serviciile străine de informaţii, criza indusă din România, conflictul profund dintre Securitate şi Ceauşescu, protejarea de către Securitate a grupului de opozanţi condus de Ion Iliescu, rolul aparatului de agenţi şi informatori ai Securităţii în evenimentele din decembrie 1989, ce s-a întâmplat cu arhivele Securităţii şi multe altele. Alex Mihai Stoenescu, informator de bază al Securităţii, a fost ajutat de şefi importanţi ai instituţiei să scrie o carte vastă, din care să rezulte că rolul decisiv în derularea evenimentelor din C.C. al P.C.R. l-a jucat doar generalul Stănculescu, că armata a tras în popor, fără nuanţări şi cu asta gata. Mai departe, în opinia manipulatorilor, românii vor mai avea dreptul să afle mai multe adevăruri doar după 50 de ani. Ion Ilici Iliescu i-a întrebat pe români de ce se grăbesc să afle adevărul despre decembrie 1989, că nu s-a aflat încă cine l-a omorât pe Kennedy. Deci, să nu se grăbească.

O componentă a manipulării este şi menţinerea problematicii evenimentelor din decembrie 1989 doar asupra răspunsurilor la întrebarea „Cine a tras în noi?", cu cele două derivate ale sale, înainte şi după ziua de 22 decembrie. Când analizăm un război, o lovitură de stat, nu cercetăm doar cine a tras cu puşca. Sunt lucruri mult mai importante. Oamenii cei mai importanţi nu sunt cei care au tras în stradă. Desigur, pentru omul de rând, neavizat, morţii sunt cel mai important lucru. În evenimente au murit mai puţin de jumătate din oamenii care au murit în accidente de circulaţie pe parcursul unui an. Pentru ansamblul evenimentelor, sunt mult mai importante urmările evenimentelor, ce se întâmplă cu naţiunea, cu baza materială a societăţii, cu bogăţiile naturale, cu dezvoltarea ştiinţifică şi tehnologică, cu problemele de securitate naţională în diverse domenii, cu viaţa şi viitorul milioanelor de români care nu au murit etc. Nu putem restrânge judecata istoriei României la cei 1.600 de morţi, din care aprox. 500 au fost militari, unii dintre aceştia, efectiv împuşcându-se între ei.

Marius Albin Marinescu: *Este destul de greu să spui familiilor că morţii lor nu sunt cei mai importanţi…*

Corvin Lupu: Aveţi dreptate. Pentru familiile morţilor acele decese sunt cele mai importante. Sunt tragedii care marchează, de regulă, două, chiar trei generaţii ale respectivei familii. Dar istoria are totuşi criterii pe care le apreciază ca fiind mai importante, decât morţile individuale.

Marius Albin Marinescu: *Totuşi, aceştia sunt eroi ai luptei pentru libertăţi individuale. Ei erau convinşi că fac bine, nu credeau că se va ajunge unde s-a ajuns. Unii chiar erau dispuşi să se sacrifice.*

Corvin Lupu: Eu nu vreau să îi minimalizez pe cei care au avut curajul să iasă în stradă înainte de 22 decembrie, care au ieşit de bună credinţă, neştiind că se raliază unei mişcări declanşată intenţionat de anumite forţe, pentru a se putea desfăşura anumite operaţiuni care să conducă la lovitura de stat. Mulţi dintre ei erau convinşi că fac bine ceea ce fac. Fiecare are părerile lui. Mulţi erau convinşi că cel mai mare rău în societate este să nu se găsească la magazin alimente, carburant la benzinării, hârtie igienică etc. Foarte puţini să gândeau că poate fi şi mai rău, iar răul să devină unul atât de profund încât să pună în pericol viitorul naţiunii, existenţa românilor ca majoritari în ţara lor şi chiar existenţa naţiunii române în formula etnică în care s-a constituit. Nu vreau să precizez şi să comentez calitatea umană foarte scăzută a majorităţii celor care au ieşit în stradă în prima parte a evenimentelor. Majoritatea oamenilor de calitate care au ieşit în stradă, au ieşit în 22 decembrie, după arestarea lui Ceauşescu, deghizată în „fugă", când la TVR „Liberă" deja se vorbea despre „criminalul" Ceauşescu şi toate cele care se spuneau. Atunci au prins curaj cu toţii şi le-a venit dorinţa de a fi şi ei în stradă, mulţi construindu-şi atunci biografii anticomuniste şi anticeauşiste, pe care, de fapt, nu le-au avut niciodată.

Cât despre „eroismul revoluţionarilor", la care v-aţi referit dumneavoastră, eu am anumite rezerve. Au fost oameni care au fost împuşcaţi prin fereastră în timp ce erau în casă sau la birou, au fost oameni împuşcaţi în timp ce fugeau să se ascundă, au fost oameni care au fost împuşcaţi pentru că, din greşeală, au văzut ceva sau pe cineva ce nu trebuiau să vadă, unii au fost împuşcaţi din ricoşeuri, practic, întâmplător, n-a vrut nimeni să-i omoare, iar unii militari s-au împuşcat între ei din prostie şi pentru că nu au fost instruiţi pentru acest gen de evenimente etc. Toţi aceştia au fost declaraţi „eroi" şi au primit toate drepturile acordate prin lege eroilor. Eu cred că s-a demonetizat tare calitatea de „erou". Erou poţi să fii doar atunci când ai o realizare deosebită, ieşită din comun, fie pe timp de război, sau de pace. Simpla prezenţă în stradă, sau faptul că ai dat foc unei case, sau i-ai dat în cap unui soldat care-şi făcea datoria într-un anumit loc, faptul că ai omorât un miliţian pe care tu l-ai declarat, prin abuz, „terorist", nu ar trebui să confere calitatea de erou nimănui. Printr-o

politizare excesivă şi din dorinţa puterii F.S.N.-iste de a se legitima şi de a-şi lărgi cercul de aderenţi, s-a făcut această inflaţie de „eroi”. Dar toţi aceşti „eroi” susţin sus şi tare că în decembrie 1989 a avut loc o revoluţie curată, că ei, cei din stradă, au făcut totul, l-au dat jos pe Ceauşescu, au schimbat regimul, au dat libertate, au introdus democraţia etc. Pentru aceasta sunt utili regimului politic, iar acesta îi plăteşte, îi susţine şi îi foloseşte pentru perpetuarea minciunii şi manipulării românilor. Ei sunt, alături de profitorii regimului şi de o parte a presei corul asurzitor care face să nu se audă adevărul despre acele evenimente sângeroase şi antinaţionale.

Marius Albin Marinescu: *Am urmărit şi anul acesta emisiuni de televiziune dedicate evenimentelor din decembrie 1989, în care au venit numeroşi invitaţi care au fost rugaţi să scoată adevărul al lumină. Mie mi s-a părut că telespectatorii obişnuiţi, cei care nu sunt cunoscători ai evenimentelor, care nu s-au preocupat de ele, nu au înţeles nimic şi, după fiecare asemenea emisiune, confuzia creşte, în loc să se limpezească apele.*

Corvin Lupu: Am văzut şi eu câteva emisiuni de acest fel. Cele văzute de mine au fost foarte slabe. Producătorii au adus laolaltă în emisiune securişti, revoluţionari cu acte, politicieni, foşti consilieri prezidenţiali şi propagandişti ai regimului euro-atlantic. I-au adunat pe toţi „cu lopata” şi fiecare a prezentat lucrurile din perspectivă proprie, politizând la maximum şi contrazicându-se. Securiştii vor continua să ascundă mizeriile pe care le-au făcut în cursul marii trădări din acele evenimente, magistraţii militari vinovaţi că nu au rezolvat dosarele şi au ascuns adevărurile vor încerca să le îngroape în continuare, cadrele din armată vor continua să-i acuze pe securişti şi pe miliţieni, aceştia din urmă vor continua să-i acuze pe M.Ap.N.-işti, iar „revoluţionarii” vor continua să o ţină pe a lor, păstrându-şi indemnizaţiile şi toate celelalte drepturi. Or, avem de a face cu un eveniment istoric, cu un pronunţat caracter militar şi cu puternice implicaţii juridice. Când judecăm acest eveniment, trebuie să lăsăm politica de o parte. Trebuie să călcăm pe tărâmul istoriei, milităriei şi dreptului. Societatea nu se poate închista în păreri politice şi să se limiteze la ele. După politicieni, este bine numai ce fac ei, tot ce fac cei de alte orientări este greşit, orice eveniment şi fenomen care se petrece în afara tezelor respectivei grupări politice nu este important, sau este greşit, sau este dăunător, fiind demn doar de a fi combătut. Ar

trebui să înţelegem că pentru a devoala un eveniment istoric trebuie să facem un exerciţiu de eliberare de sub chingile politicii. În caz contrar, manipularea va continua şi va dispărea o întreagă generaţie fără să înţeleagă ce li s-a întâmplat. Cu alte cuvinte, vor muri proşti!

Marius Albin Marinescu: *Domnule profesor, să revenim la evoluţia raporturilor Securităţii cu noua putere după arestarea unor capi ai instituţiei, în 31 decembrie 1989, la care v-aţi referit.*

Corvin Lupu: Campania mediatică anti-Securitate, declanşată la amiaza zilei de 22 decembrie 1989, a avut urmări foarte importante. Ea a fost declanşată din interesul evident al noii puteri de a acapara puterea pe care o deţinea Securitatea. Concomitent, în aceeaşi zi, au fost arestaţi majoritatea ofiţerilor Direcţiei a IV-a de Contrainformaţii Militare, cei care monitorizau unităţile M.Ap.N. Raportul de forţe se inversase şi acum Armata „făcea jocurile". Trupele de Securitate fuseseră şi ele preluate de M.Ap.N. şi militarilor acestei structuri importante li se dăduseră uniforme M.Ap.N. Direcţia a V-a a fost desfiinţată, iar cadrele ei au fost aspirate de alte structuri.

Ion Iliescu nu avea încredere în Securitate. Acuzele grave de terorism şi crime, proferate împotriva Securităţii, făcute în contextul stării de necesitate pe întregul cuprins al ţării, comunicată în numele lui Nicolae Ceauşescu, care nu mai avea, de fapt, puterea, care a fost prelungită până în luna februarie 1990, i-a îngrozit pe securişti şi „i-a paralizat". Oricare dintre ei se putea aştepta să fie acuzat de terorism şi împuşcat.

În 26 decembrie 1989, „românul" Ion Iliescu a constituit o nouă structură de pază a preşedintelui şi a demnitarilor şi l-a numit în fruntea ei pe „românul" Naghi. Punctele cheie le-au preluat minoritarii. Securitatea era paralizată. În primele luni după instalarea noii puteri, cadrele de securitate veneau la serviciu, nu făceau nimic în teren, făceau consemnări la birou, se informau din presă şi de la cunoştinţe şi încasau salariile.

În acest timp, instituţiile administrative şi economice importante ale ţării, societatea românească în ansamblul ei, erau acaparate de oamenii serviciilor secrete străine. Mulţi dintre cei care strigau în stradă „Jos Securitatea!" nu aveau în vedere crimele odioase comise de Securitate în anumite perioade, nici frica băgată în oasele românilor în perioada ceauşistă, nici trădarea jegoasă a lui Ceauşescu, timp de 20 de ani, nici trădarea ţării în decembrie 1989, prin pactizare

cu serviciile secrete străine şi cu trădătorii din Armată şi din Partidul Comunist, ci aveau în vedere viitorul, în care România, rămasă fără „câini de pază" să poată fi furată cărămidă cu cărămidă. Despre unele din ororile Securităţii, cei care strigau „Jos Securitatea!" nici nu ştiau, iar despre gravitatea rămânerii ţării fără sistem de apărare, nu pricepeau.

Cert este că majoritatea acumulărilor ţării din perioada în care protecţia a fost asigurată de Securitate a fost însuşită chiar de securişti, deci putem spune că au apărat ţara decenii la rând pentru a-şi putea însuşi roadele muncii românilor, în primul rând banii din conturile ţării pe care le administrau directorii de credit, care erau absolut toţi ofiţeri de securitate. Avea şi Armata situaţii similare, dar mişca sume mult mai mici. Principalul director de credit din M.Ap.N. era generalul Victor Athanasie Stănculescu, răspunzător de exporturile de armament ale „Romtehnica" S.A., pe numele căruia erau deschise conturi ale statului român.

Marius Albin Marinescu: *Un moment interesant a fost arestarea securiştilor…*

Corvin Lupu: Da. Arestarea unor ofiţeri de securitate şi plimbarea lor prin închisori a avut mai multe temeiuri. Pe de o parte, acest fapt era un unguent pentru moralul celor pe care Brucan i-a numit „stupid people". Pe de altă parte, a fost o formă de presiune asupra Securităţii. Generalul Militaru şi-a asumat „represiunea" împotriva Securităţii, în perioada 22 decembrie 1989 – 16 februarie 1990, „represiune" ulterior continuată de generalul Stănculescu (16 februarie-15 iunie 1990). Ulterior, după negocieri şi „reabilitarea" ofiţerilor de securitate în ansamblul lor, Ion Iliescu va fi recunoscut de securişti ca fiind cel care i-a salvat, iar ei îl vor susţine pe parcursul tuturor celor trei mandate ale sale. Aici avem de a face cu un alt paradox. Securitatea a fost declarată instituţie criminală şi desfiinţată, dar majoritatea zdrobitoare a componenţilor ei, ofiţeri, subofiţeri, maiştri militari şi angajaţi civili au fost găsiţi corespunzători pentru a fi încadraţi în noile servicii de informaţii, S.R.I., S.I.E., S.P.P., D.G.I.A., S.I.P.A., S.T.S. şi în serviciile secrete ale M.I.

Apoi, domnule director, prezenţa securiştilor în închisori, alături de diverşi alţi ofiţeri superiori, alături de membri ai Comitetului Politic Executiv, ai membrilor clanului Ceauşescu, ai altor persoane importante care din diverse motive au ajuns în spatele gratiilor, a fost

o posibilitate de a se obţine informaţii foarte preţioase pentru noua putere. De asemenea, securiştii închişi, mai ales cei cu funcţii importante, au fost puşi la adăpost de furia populară. Prezenţa lor în închisori adormea „vigilenţa" celor care începeau să aibă suspiciuni privitoare la cooperarea noii puteri cu fosta Securitate şi suspiciunea că, de fapt, Securitatea nu a fost desfiinţată, cum s-a spus, ci ea continuă să funcţioneze, cu mijloacele şi reţelele pe care le avusese şi înaintea loviturii de stat. Acest lucru era de fapt marea realitate.

Marius Albin Marinescu: *Cum au suportat cadrele de securitate presiunea pe care noua putere o punea asupra lor?*

Corvin Lupu: Greu. Foarte greu. Cel mai greu a fost pentru lucrătorii de la baza Securităţii, care nu aveau informaţii despre ce se întâmplă la vârf. Foarte puţini cunoşteau cooperarea ascunsă a şefilor Securităţii cu noua putere, în care Securitate avea şi reprezentanţi, cei mai cunoscuţi de opinia publică fiind Dumitru Mazilu, Gelu Voican-Voiculescu sau Mihai Montanu. Cadrele de securitate trăiau o mare frustrare. Ei susţinuseră noua putere, îl dărâmaseră pe Ceauşescu, încălcaseră grav legislaţia ţării şi nu au făcut munca preventivă care ar fi făcut imposibilă acţiunea provocatorilor străini, pătrunderea în România a unui număr impresionant de agenţi străini şi declanşarea revoltei populare. După toate acestea, au fost acuzaţi pe nedrept că l-ar fi apărat pe Ceauşescu, că ar fi acţionat împotriva poporului, că ei sunt asasinii morţilor din stradă etc. Acest lucru era foarte greu de suportat şi în primele luni după 22 decembrie 1989 supărarea marii majorităţi a cadrelor de securitate a fost foarte mare. Din această cauză, printre altele, în aceste prime luni de după decembrie 1989, securiştii au sustras şi/sau distrus o serie de înscrisuri din arhiva centrală şi documente din dosarele operative aflate în lucru la diverse unităţi centrale şi locale ale D.S.S.

Marius Albin Marinescu: *Nu intra în obligaţiile cadrelor de securitate să distrugă documentele secrete?*

Corvin Lupu: Conform regulamentelor speciale ale Securităţii, în cazul în care avea loc o lovitură de stat şi inamicul străin prelua puterea, direct sau prin intermediul trădătorilor interni, cum a fost cazul în România, şeful D.S.S. era obligat să ordone distrugerea arhivei Securităţii. Or, generalul Vlad nu a dat ordin pentru Operaţiunea „Jarul", cum se numea ea codificat. În schimb, au fost sustrase şi/sau distruse o serie de arhive. Unele dosare s-au sustras în scop de folosire

ulterioară a lor, în şantaj şi în multe alte obiective. În 22 decembrie, din multe unităţi ale Securităţii ofiţerii scoteau dosare. În 22 decembrie 1989, arhiva Direcţiei a V-a a Securităţii, care cuprindea dosarele privitoare la toţi demnitarii statului şi la diplomaţi şi rezidenţi străini aflaţi în contact cu demnitari români, aflată într-o clădire de lângă fostul sediu al fostului C.C. al P.C.R., a fost ridicată şi încărcată în camioane şi ascunsă într-un loc secret, după care un ofiţer M.Ap.N. a dat ordin de deschidere a focului de artilerie asupra clădirii, cu tunurile de pe tancuri. Astfel, s-a acreditat ideea că arhiva a dispărut în incendiu, dar, din păcate, în acel incendiu au dispărut documente ştiinţifice şi culturale de o valoare inestimabilă ale Bibliotecii Centrale Universitare „Carol!", aflată în imediata vecinătate. S-a pierdut fondul bibliotecii alcătuit din cărţi rare. Au fost distruse peste 500.000 de volume, hărţi rare şi aproape 3.700 de manuscrise ale unor personalităţi titanice ale culturii române, cum ar fi Eminescu, Caragiale, Coşbuc, Blaga, Eliade, Maiorescu… Se ştie cine a dat ordin, cine a tras în bibliotecă, dar nu se vrea adevărul. Degeaba a dat C.E.D.O. rezoluţii. Militarii ţin un jurnal de bord al unităţii în care sunt consemnate echipajele tancurilor, ce muniţie s-a folosit, unde s-a tras. Conspiratorii au prevăzut şi distrugerea Palatului Republicii şi au luat toate operele de artă şi le-au ascuns la subsol, cu intenţia de a le sustrage. Cele din ipsos sau de marmură nu au fost duse la subsol, pentru că erau erau prea grele. Executanţii ordinului de bombardare au fost avansaţi în grade şi în funcţii mari.

Marius Albin Marinescu: *Cum a încercat Securitatea să iasă din această situaţie de presiune uriaşă pe care noua putere o exercita împotriva ei?*

Corvin Lupu: Pe de o parte, cadrele de securitate au încercat, mai ales la nivel central, să explice noii puteri cât de util este un serviciu de informaţii şi de securitate şi să coopereze disciplinat, pe de altă parte, au avut loc şi acţiuni potrivnice noii puteri, făcute „la disperare". Acesta era modelul practicat de Securitate: duplicitatea. Alt model nici nu ştiau să practice.

Marius Albin Marinescu: *Să înţeleg prin aceasta că nivelul de performanţă în Securitate era modest?*

Corvin Lupu: Nu vreau să spun că nivelul general al cadrelor din Securitate era modest. Erau mulţi ofiţeri valoroşi în aparatul de securitate. Din punctul de vedere al instituţiei se performa, respectiv

se îndeplineau misiunile ordonate, dar asta se datora cu deosebire legislaţiei de atunci, controlului general al societăţii, care permitea identificarea din faşă a oricărei acţiuni potrivnice legislaţiei şi intereselor statului. Cu toate acestea, chiar generalul Iulian Vlad a recunoscut într-un raport din 31 martie 1990, înaintat lui Ion Iliescu, că Securitatea era de profesionalizată şi a accentuat în lungi pasaje această realitate. Pentru cei interesaţi, memoriul a fost publicat de istoricul Cristian Troncotă în ediţia a II-a a cărţii domniei sale „Duplicitarii".

Marius Albin Marinescu: *Ştiu că pe dumneavoastră s-au supărat tare unii foşti şefi ai fostei Securităţi, dar pe generalul Vlad nu s-au supărat că i-a catalogat drept de profosionalizaţi?*

Corvin Lupu: Nu, pe generalul Vlad mulţi foşti securişti îl prezintă opiniei publice ca pe un erou. Aceste aprecieri au o ţintă precisă: dacă generalul Vlad a fost erou, atunci Securitatea care l-a urmat orbeşte, cu excepţiile de rigoare, a fost o sumă de eroi şi merită recunoştinţa poporului român şi, eventual, scuze pentru că, la un moment dat, unii români s-au îndoit de bunele sale intenţii şi de realizările ei. În subsidiar, în cercuri închise de ofiţeri, generalul Vlad este şi criticat pentru unele măsuri pe care le-a luat şi pentru altele, pe care nu le-a luat. La o festivitate, respectiv la o întâlnire a unei promoţii de absolvenţi ai fostei şcoli de ofiţeri de securitate, un ofiţer superior s-a ridicat şi i s-a adresat generalului Vlad cu apelativul „Trădătorule!" Generalul Vlad a plecat, iar reuniunea a fost compromisă.

Generalul Vlad s-a supărat pe mine, după o relaţie bună care a durat decenii la rând, pentru că am devoalat momentul istoric din decembrie 1989. Înainte de apariţia cărţii mele *Trădarea Securităţii în decembrie 1989*, generalul Vlad nu a avut ieşiri publice privitoare la acele evenimente istorice. Deloc. După apariţia şi răspândirea destul de mare a cărţii mele, a simţit nevoia să iasă şi a organizat tot felul de manifestări prin universităţi şi biblioteci judeţene, cu ajutorul fostei reţele a Direcţiei a I-a a D.S.S., care mai are oameni peste tot în ţară. La început a negat tot ce scria în cartea mea, susţinând că este falsă „de la un capăt la altul" şi cea mai urâtă carte care a ţinut-o el în mână. Acum, după un an, fiind un om cult, a înţeles că nu merge cu minciuna în această formă şi şi-a nuanţat discursul. Recent, într-o cuvântare ţinută la Galaţi, a fost întrebat de un student dacă în decembrie 1989 a fost

revoluţie sau *lovitură de stat*. Iulian Vlad a spus „Scurt: Nu a fost o revoluţie! A fost o lovitură de stat!" şi a menţionat că lovitura de stat s-a dat „cu participarea Securităţii". Eu am fost sigur că adevărul promovat de mine în cărţi va învinge, mai devreme sau mai târziu. Problema „adevărului" este că puterea politică din România îl respinge şi continuă să afirme „tezele din decembrie" ale lui Iliescu & Co.

Marius Albin Marinescu: *Ce făceau ofiţerii de securitate în închisoare?*

Corvin Lupu: Făceau ceea ce ştiau ei să facă: adunau informaţii şi exercitau presiuni împotriva noii puteri pentru a fi eliberaţi şi repuşi în drepturi. Colonelul Filip Teodorescu, arestat în 22 decembrie 1989, a fost numit prim-adjunct al directorului S.R.I., în primăvara anului 1990 şi a mai rămas în penitenciar timp de încă un an de zile. De acolo, îmbrăcat în zeghe, semna numirea de directori ai structurilor judeţene de resort şi dădea ordine reţelelor. După numărul mare de parteneri de celulă pe care i-a avut, toţi deţinuţi „de lux", foşti conducători ai ţării, ofiţeri superiori de diverse arme etc., desigur că prezenţa lui Filip Teodorescu în penitenciar a avut raţiuni informative importante. Aşa se explică faptul că a mai fost necesar ca Filip Teodorescu să rămână deghizat în deţinut timp de peste un an de zile, el fiind, de fapt, prim-adjunct al directorului S.R.I.

Un caz interesant este cel al lt. col. Gheorghe Atudoroaie, fost adjunct al şefului Securităţii Judeţului Timiş. A fost arestat în 22 decembrie 1989 şi eliberat a doua zi pentru a fi trimis în diverse misiuni secrete. Apoi, a fost readus în penitenciar, în 17 ianuarie 1990, şi băgat în celula în care era încarcerat colonelul Petre Moraru, fost adjunct al Inspectorului General al Miliţiei, generalul Constantin Nuţă, care respectase legislaţia în vigoare şi ordinele comandanţilor săi (Ceauşescu, Milea, Nuţă), fapt pentru care era pe cea mai neagră dintre liste, fiind asasinat în celulă în ziua de 31 ianuarie 1990. Imediat după moartea lui Petre Moraru, despre care oficial s-a spus că s-ar fi sinucis prin spânzurare, lt. col. Gheorghe Atudoroaie a fost eliberat, reangajat, a ajuns general, şef de diviziune în S.R.I. şi în alte funcţii importante, ajungând să deţină toate dosarele de cadre ale S.R.I.-ului prosovietic din era Măgureanu şi a contribuit la recuperarea în activitate a unui mare număr de foşti ofiţeri de securitate.

În penitenciar şi generalul Vlad a fost consultat în legătură cu reorganizarea serviciilor secrete româneşti, a dat numeroase sfaturi

noilor servicii secrete şi a fost operat de colecist în cele mai bune condiţii. Când a ieşit din închisoare şi m-a vizitat la Sibiu, era într-o stare fizică bună şi mânca un regim normal. Toţi securiştii au fost trataţi ca parteneri ai noii puteri, fără nicio asemănare cu tratamentul aplicat de securitate adversarilor politici din perioada dictaturii iudeo-bolşevice. Radu Tinu şi el fost adjunct al şefului Securităţii Timiş şi-a permis din penitenciar chiar să-l ameninţe voalat pe generalul Stănculescu, cu ocazia uneia din scrisorile în care îi cerea să-l elibereze. De asemenea, făcea presiuni şi aluzii de şantaj la adresa procurorului general adjunct al României, care era şi şeful Procuraturilor Militare, generalul de justiţie militară Gheorghe Diaconescu.

Oricum am privi lucrurile, prezenţa unor ofiţeri de securitate în penitenciare, ofiţeri care au reprezentat un procent foarte mic raportat la totalul efectivelor instituţiei, pe de o parte, a fost o acţiune necesară creării unei imagini false, mimându-se desfiinţarea Securităţii şi crearea unui nou regim politic democratic şi uman lipsit de poliţie politică. Din acest punct de vedere, am putea conchide că nişte securişti au fost plimbaţi prin închisoare pentru moralul celor pe care Brucan i-a numit „stupid people”!

Pe de altă parte, cum am mai spus, ţinând în închisori „grei” ai Securităţii, precum Vlad, Stamatoiu, Bucurescu, Teodorescu şi alţii, Securitatea, „calul nărăvaş”, cum o numise Ceauşescu, era „îmblânzită” şi adusă, pentru moment la lanţul F.S.N.-ului. Ulterior, serviciile de informaţii se vor elibera de acest „lanţ” şi îşi vor creşte mereu puterea, depăşind-o pe cea a politicienilor, controlând ele întreaga societate, scăpând ele de controlul societăţii, care, de fapt, este imposibil de efectuat şi atingându-şi propriile aspiraţii, cele pe care Ceauşescu nu a vrut niciodată să li le ofere.

(Va urma)

A consemnat Marius Albin Marinescu

Articolul anterior: Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu

Tags: asasinarea generalului Milea Aurel Rogojan colonel Constantin Rotaru director al I.C.E. „Dunărea” colonelul Filip Teodorescu D.G.I.A. Direcţia a IV-a de Contrainformaţii Militare generalii Iulian Vlad şi Aristotel Stamatoiu generalul de justiţie militară Gheorghe Diaconescu I.C.E. „Dunărea” interviu profesorul

Corvin Lupu Ion Ilici Iliescu lt. col. Gheorghe Atudoroaie Operaţiunea „Jarul” profesorul Corvin Lupu „Justiţiarul” S.I.E. S.I.P.A. S.P.P. S.R.I. S.T.S. Securitatea în evenimentele din decembrie 1989 trădarea generalului Guşă trădarea generalului Vlad

3 Comments

1. *Dan Cristian Ionescu*
   Posted decembrie 22, 2016 at 5: 41 AM

Îl rog pe dl. Corvin Lupu, care cred că ştie ca îl apreciez, să nu se supere dacă postez aici textul de mai jos, pentru a mă putea duce liniştit să mă culc:

RUŞINE SĂ ÎŢI FIE, MARE PARTE A POPORULUI ROMÂN!

Este ora 5 dimineaţa – dar nu de asta să îţi fie ruşine, nu este vina ta. Eu sunt extrem de obosit. Astăzi (adică de fapt ieri), am făcut un efort pe care nu speram să-l reuşesc, dar l-am reuşit. Mi-am îndeplinit datoria de a mă duce în Piaţa Universităţii, acolo unde armata (ceea care ucisese revoluţionarii), comemora moartea acestora, cu uniforme de gală, muzică de fanfară şi coroane de flori. M-am bucurat să reîntâlnesc câţiva dintre foştii colegi de idealuri (din Bucureşti, sau veniţi din Timişoara ori din altă parte a ţării). Am prins şi ceremonia de la Sala Dalles, la crucea lui Mihai Gâtlan, primul tânăr ucis în Bucureşti, fiul prietenului meu, Ion Gâtlan. Apoi, s-a întâmplat să ne întâlnim şi câţiva dintre scriitorii interzişi în România, făcând schimb de opinii, dar şi de cărţi. Într-un târziu, am ajuns acasă îngheţat de frig, rupt de oboseală şi mort de foame. Dar să nu îţi fie ruşine pentru aşa ceva, căci nici asta nu este vina ta.

Când am văzut însă că au fost postate listele cu noii parlamentari, mi-a trecut foamea! Căci tu, popor român, ducându-te la vot, ai trimis din nou în parlament trădătorii ţării ori, neducându-te la vot, ai împiedicat intrarea în parlament a patrioţilor! Da, mă refer la faptul ca electoratul român a retrimis în parlament (pe lângă mulţi din cei cu probleme penale) pe cei care au votat legea nr. 217/2015. O să spuneţi că am o obsesie cu această lege – nu, nu este o obsesie! Pentru mine este un punct de referinţa. Să votezi această lege, înseamnă să batjocoreşti istoria acestui popor, să-i batjocoreşti eroii, să falsifici istoria Ţării, înseamnă că o mână de trădători de ţară au îngenuncheat un întreg popor în faţa duşmanilor săi! Dar iată ca poporul i-a retrimis

pe mulţi în parlament! Cu aşa popor, aşa conducători!

Am scris că am venit îngheţat – m-am încălzit, am scris că am venit flămând – nu mi-a trecut, fiindcă uite, de fapt mi-a trecut foamea şi nu pot mânca, am scris că am venit obosit – aceasta este explicaţia pentru situaţia incompletă pe care o prezint mai jos.

Fără nicio ordine alfabetică, fără a separa pe partide (fiindcă mulţi şi-au schimbat apartenenţa politică) şi fără a evidenţia separat pe cele două camere (fiindcă şi aici au fost schimbări de la o cameră la alta), vă dau numele a 80 de trădători de ţară pe care POPORUL i-a retrimis în parlament (menţionez că în această listă nu intră reprezentanţii minorităţilor naţionale, obişnuielnic trădători).

Deci.

Silistru Doina, Andronescu Ecaterina, Deneş Ioan, Bădălău Niculae, Rotaru Ion, Bodog Florian-Dorel, Creţu Gabriela, Federovici Doina-Elena, Moga Nicolae, Nicolae Şerban, Fifor Mihai-Viorel, Pop Gheorghe, Arcaş Viorel, Corlăţean Titus, Movilă Petru, Tomac Eugen, Calotă Florică Ică, Avram Constantin, Cătăniciu Steluţa-Gustica, Florea Damian, Gavrilescu Graţiela Leocadia, Gerea Andrei-Dominic (unul dintre cei 3 iniţiatori ai legii!), Alexe Costel, Andronache Gabriel, Chereches Florică, Cozmanciuc Corneliu-Mugurel, Cupşa Ioan, Dobre Victor-Paul, Gheorghe Andrei Daniel, Gheorghe Tinel, Ionescu George, Nicoară Romeo-Florin, Nicolăescu Gheorghe Eugen, Palăr Ionel, Turcan Raluca, Tuşa Adriana Diana, Varga Vasile, Voicu Mihai Alexandru, Zamfir Daniel-Cătălin, Bănicioiu Nicolae, Bejinariu Eugen, Birchall Anna, Bucura-Oprescu Simona, Buicu Corneliu-Florin, Căprar Dorel-Gheorghe, Ciocan Dan, Ciofu Tamara-Dorina, Ciolacu Ion-Marcel, Ciuhodaru Tudor, Dârzu Ioan, Dobre Mircea-Titus, Dragnea Nicolae-Liviu, Drăghici Mircea Gheorghe, Găină Mihăiţă, Iancu Iulian, Iordache Florin, Itu Cornel, Marica Petru-Sorin, Matei Călin-Vasile-Andrei, Mocioalcă Ion, Moldovan Carmen-Ileana, Munteanu Ioan, Nicolicea Eugen, Nistor Laurenţiu, Nosa Iuliu, Pană Adriana-Doina, Petric Octavian, Plumb Rovana, Pop Georgian, Rădulescu Cătălin-Marian, Roşca Lucreţia, Solomon Adrian, Stativă Irinel-Ioan, Stănescu Alexandru, Steriu Valeriu-Andrei, Şimon Gheorghe, Şova Lucian, Ştefan Viorel, Tudose Mihai, Vlase Petru Gabriel, Weber Mihai.

Iată 80 de nume de trădători de neam şi ţară pe care poporul i-a trimis din nou în parlament să îşi continue programul. Dar, repet, fără

mijloacele necesare şi frânt de oboseală, eu am reuşit să identific doar aceste 80 de nume. Sper ca cineva cu mai multe abilităţi, cu mai multe informaţii şi cu mai multă răbdare, să ne poată oferi tabloul complet. Deocamdată, eu am sentimentul datoriei împlinite – motiv pentru care cred că este cazul să dorm vreo 24 de ore. Ceea ce vă zic şi vouă: românii, dormiţi liniştiţi, are cine să vegheze pentru voi – parlamentul!

Răspunde

2. *Dec*

Posted decembrie 23, 2016 at 12: 22 AM

Felicitări domnule profesor! Abia aştept următorul serial!; ne luminaţi pus şi simplu.

Răspunde

3. *Jan Valjean*

Posted decembrie 23, 2016 at 10: 40 AM

D-le. Dan Cristian Ionescu, de ce lipseşte din lista dv. de trădători numele lui Traian Băsescu? Nu trebuia să-l treceţi pe prima poz. pe acest ticălos, securist şi trădător?

Răspunde

Puncte de vedere http://www.justiţiarul.ro/10733 – 2/

Început

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu (III)

Posted by *justiţiarul* în 3 ianuarie 2017

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri". De la Securitate la alte servicii de informaţii (III)

Marius Albin Marinescu: *Domnule profesor Corvin Lupu, în discuţia noastră trecută aţi menţionat scurt că, după 22 decembrie 1989, Ion Iliescu a adus Securitatea „la lanţ" şi aţi menţionat şi faptul că ofiţerii de securitate au căutat să iasă din această situaţie. Daţi-ne un exemplu de acţiune de ieşire din strânsura „lanţului".*

Corvin Lupu: La începutul lunii ianuarie 1990, situaţia cadrelor din Securitate părea fără ieşire. Comandanţii Securităţii erau în închisoare. Chiar dacă li se promitea că situaţia lor se va rezolva favorabil şi li se făceau concesii, constând în drept la pachete, în vizite ale familiilor etc., neîncrederea ofiţerilor de securitate ajunsese foarte mare. Ei se temeau că grupul Iliescu îşi va consolida puterea şi îşi va crea alte structuri informative bazate pe cadre din M.Ap.N., se vor recruta alţi ofiţeri, iar ei vor fi sacrificaţi şi abandonaţi în mâna fioroasă a străzii, dornică de răzbunări.

Ofiţerul de securitate cel mai sus poziţionat în noua putere politică a fost colonelul Dumitru Mazilu. I se construise în fals o imagine de disident. El fusese trimis ca funcţionar la O.N.U. cu rang

înalt şi retras de la post, sub motivaţia de a fi fost agent al serviciilor de informaţii ale S.U.A. În seara de 21 decembrie 1989, a fost ridicat de o maşină a Securităţii şi ţinut peste noapte într-un loc de detenţie, iar în dimineaţa de 22 decembrie, din ordinul generalului Vlad, a fost adus înapoi la casa lui. O plimbare care l-a făcut „disident", apt pentru funcţia înaltă de prim-adjunct al preşedintelui C.F.S.N., pe care a primit-o în seara de 27 decembrie 1989.

Mulţi observatori ai evenimentelor au interpretat că Securitatea făcea un joc dublu, „la două capete", dar, de fapt, nu juca decât la „un capăt", cel al eliminării lui Ceauşescu şi al constituirii unei noi puteri dorită de marile puteri. În acest timp, aşa cum arăt, Securitatea fabrica falşi disidenţi dintre oamenii ei de încredere, pe care, în baza „disidenţei", să-i propulseze în noua putere, pe care dorea să o controleze.

Marius Albin Marinescu: *Această aspiraţie este tipică tuturor serviciilor de informaţii. În cea mai mare parte a Lumii, în epoca contemporană, a existat o luptă între conducerea politică şi serviciile secrete. Asta se întâmplă şi astăzi la noi. Această realitate importantă ar putea constitui subiectul unei alte discuţii.*

Corvin Lupu: În 12 ianuarie 1990, are loc o manifestaţie aparent spontană în Piaţa Victoriei din Bucureşti, la care participanţii au acuzat noua putere că nu pedepseşte vinovaţii pentru crimele de la „revoluţie" şi au cerut anularea decretului de abolire a pedepsei cu moartea, manifestându-şi suspiciunea că pedeapsa cu moartea s-a abolit pentru a se salva criminalii din decembrie 1989. Conducerea F.S.N.-ului a ieşit în stradă între manifestanţi. A vorbit Petre Roman, care a repetat că noul guvern va conduce doar o scurtă perioadă de timp, asigurând alimentarea şi încălzirea populaţiei până la alegerile libere pe care le va organiza, după care F.S.N. se va retrage. Oamenii nu păreau convinşi. A vorbit şi Gelu Voican-Voiculescu, dar nu a reuşit nici el să liniştească strada. A luat cuvântul şi Ion Iliescu, care a fost fluierat, iar unii au strigat „Jos Iliescu!" Cine puteau fi provocatorii acestei răzmeriţe? Poporul încă nu era supărat pe noua conducere. Nu fusese luată nicio măsură majoră care să creeze nemulţumiri populare. Li se dăduse mâncare, căldură, benzină la liber şi oamenii mergeau mai mult la cârciumi decât la fabrici. Poporul ştia atunci că Iliescu & Co stau puţin la conducere, organizează alegeri libere şi pleacă. Practic, securiştii erau singura categorie socială de mari nemulţumiţi şi

frustraţi de faptul că fuseseră trădaţi de către cei pentru care ei îl trădaseră pe Ceauşescu. Este cert că acolo în piaţă nemulţumirile formulate erau întreţinute de fosta Securitate. După cuvântarea lui Iliescu, are loc o încercare de „lovitură de teatru": colonelul de securitate Dumitru Mazilu, trece de partea demonstranţilor, se suie pe tanc, ia cuvântul şi întreabă mulţimea: „Îl vreţi pe Iliescu jos? Bine! Atunci Jos Iliescu!!!" Pentru ca trecerea lui de partea străzii să fie legitimată, colonelul Dumitru Mazilu rosteşte cu convingere lozinca: „Moarte securiştilor!" Prin acest gest, el a abandonat tabăra F.S.N.-ului. Lucrurile au degenerat şi, surprinzător, ca la un semn, în foarte puţine minute, Piaţa Victoriei s-a umplut cu noi participanţi la demonstraţie, de ordinul miilor, care se manifestau zgomotos în favoarea grupului Iliescu, îl bruiau pe Mazilu şi au înclinat balanţa în favoarea „marelui Ilici".

După puţin timp, în aceeaşi seară, la televiziune, Dumitru Mazilu şi-a anunţat demisia din funcţie, în prezenţa lui Ion Iliescu, care, cu viclenia şi falsitatea-i cunoscute, a declarat că regretă demisia colegului său. După încă 16 zile, Dumitru Mazilu şi-a anunţat ieşirea din viaţa politică. După părerea mea, domnule director Albin Marinescu, în 12 ianuarie 1990, Dumitru Mazilu a fost în misiune. Cu toate că a strigat din toţi rărunchii „Moarte securiştilor!", a fost respectat ulterior de mulţi colegi de breaslă şi sistemul controlat de servicii l-a menţinut în poziţia de profesor universitar şi conducător de doctorate la Academia de Poliţie „Alexandru Ioan Cuza". Misiunea lui Dumitru Mazilu a eşuat, pentru moment, dar este cert că Securitatea a continuat să caute soluţii, acţionând duplicitar pe aceleaşi două căi: arătându-şi utilitatea pentru noul regim şi încercând să aducă grupul Iliescu în dificultate cât mai mare, pentru a-l determina să apeleze la serviciile Securităţii şi să-l determine să permită acesteia să obţină din nou măcar atribuţiile şi influenţa pe care o avusese în societate în perioada dictaturii de dezvoltare.

Marius Albin Marinescu: *Oare cine să fi fost miile de oameni care au venit în Piaţa Victoriei cu întârziere, pe finalul demonstraţiei, după ce Ion Iliescu, Petre Roman şi Gelu Voican-Voiculescu eşuaseră în a-i linişti pe demonstranţi?*

Corvin Lupu: Eu cred că cel puţin o parte din acei oameni ar putea să fie miile de luptători sovietici pătrunşi în România cu complicitatea Securităţii, Direcţiei de Informaţii a Armatei şi a

Comandamentului Trupelor de Grăniceri, înaintea evenimentelor din decembrie 1989. Aceşti luptători au rămas în România până în octombrie 1990, când în urma unui raport scris de generalul Mihai Caraman, pe atunci director al S.I.E., prim-ministrul Petre Roman, recuperat definitiv de serviciile secrete franceze, a solicitat ambasadorului U.R.S.S., Evgheni Tiajelnikov, să-şi retragă efectivele. Cu acest prilej, ambasadorul sovietic a declarat că le va retrage fără nicio problemă, dar că respectivele efective au rămas în România la dorinţa noii puteri. Păi, domnule director, ce alte nevoi l-ar fi determinat pe Ion Iliescu să dorească menţinerea luptătorilor sovietici în România, altele decât menţinerea la putere, în condiţiile în care noile servicii secrete erau încă firave şi se bazau tot pe o parte din cadrele fostei Securităţi. Aceste zeci de mii de luptători erau în majoritate proveniţi din R.S.S. Moldovenească şi din zonele româneşti din R.S.S. Ucraineană, vorbitori de limbă română.

Marius Albin Marinescu: *Oricum, şi această demonstraţie din 12 ianuarie 1990 s-a desfăşurat tot sub fluturul drapelelor României cu stema decupată.*

Corvin Lupu: Să vă spun ceva. Într-o zi, în vara anului 1989, la sediul Arhivei Securităţii, a sosit intempestiv generalul Iulian Vlad. Era un eveniment. El inspira deopotrivă respect şi teamă. De regulă, cerea să i se aducă unele dosare la birou, nu mergea personal la arhivă. I s-a dat raportul, după care a solicitat să i se aducă dosarul Imre Naghi, al revoluţiei maghiare din 1956. S-a aşezat la biroul unui ofiţer-cercetător, a dat deoparte lucrurile acestuia, a pus dosarul în locul lor şi l-a parcurs. Ofiţerul-cercetător a rămas alături de generalul Vlad, pregătit să-i pună la dispoziţie tot ce avea nevoie. Pe o foaie de hârtie şi-a făcut anumite notiţe. S-a oprit îndelung la drapelul Ungariei din care răsculaţii din toamna anului 1956 au decupat stema comunistă de atunci a ţării, respectiv Stema Rákosi. Pe foaia lui de hârtie, generalul Vlad a notat: „decuparea stemei”… Este cert că generalul Vlad s-a pregătit temeinic şi din timp pentru evenimentele din decembrie 1989. Şi-a făcut temele foarte bine…

Marius Albin Marinescu: *Foarte interesant. Unde au stat ascunşi aceşti luptători sovietici?*

Corvin Lupu: În diverse unităţi ale M.Ap.N., ale S.R.I., ale S.I.E. şi ale M.I. În mod normal, acum, redeschizându-se dosarele „revoluţiei” şi ale mineriadei din 13 – 15 iunie 1990, la cererea C.E.D.O., dacă s-ar

dori aflarea adevărului, s-ar ancheta şi această chestiune. Ar trebui anchetaţi cei din Comandamentul Serviciilor Armatei care erau activi în anii 1989 – 1990, atât în centrală, cât şi ofiţerii de intendenţă din unităţi, ca şi ofiţerii de resort de la toate instituţiile menţionate. Mulţi dintre cei care i-au încazarmat pe sovietici şi pe mineri trăiesc şi ar trebui să fie audiaţi. Nu se poate ca toată lumea să mintă. Aceşti ofiţeri de intendenţă ştiau exact câte porţii suplimentare de mâncare au livrat, câte paturi au pregătit etc. Nu se poate ca nimeni să nu vrea să spună adevărul în faţa organelor de cercetare competente ale ţării.

Marius Albin Marinescu: *Credeţi că ar fi posibil să se cerceteze acest fapt?*

Corvin Lupu: Eu nu cred că regimul politic actual are interes. Din contră. Trădătorii şi criminalii din decembrie 1989 şi din perioada următoare s-au perpetuat la putere, sunt profitorii prăbuşirii României şi nu vor să răscolească propria mizerie. Pe de altă parte, eu nu cred că ar fi posibil pentru că NU există independenţă în Justiţie şi, cum am început să arăt, oamenii compromişi în mizeria evenimentelor din decembrie 1989 şi de după aceea, inclusiv în lanţul de crime politice care s-au săvârşit în România post-ceauşistă au fost promovaţi în grade şi în funcţii mari, primind pe umeri stele mari după stele mari, protecţie şi privilegii. Dosarele „revoluţiei" au fost gestionate de cei vinovaţi de crimele revoluţiei şi de complicii lor. Sper că îmi daţi voie să exprim părerea mea că şi asasinarea Ceauşeştilor a constat în două crime. În acest moment, dosarul „revoluţiei" este gestionat de nepotul fostului şef al Comandamentul Serviciilor Armatei, cel implicat direct în cazarea, hrănirea şi echiparea la M.Ap.N. a luptătorilor aduşi în Bucureşti, ca şi în alte oraşe, cu misiuni speciale, inclusiv a minerilor, cu ocazia mineriadelor. Anterior, cei mai mulţi ani, dosarul a fost gestionat şi tergiversat la maximum posibil de impostorul Dan Voinea, participant direct la marea mizerie din decembrie 1989 şi de după aceea. Cum să afle românii adevărul de la Voinea? El va da opiniei publice doar informaţii false, sau trunchiate, toate menite să ascundă adevărul evenimentelor, eventual să identifice ca vinovaţi pe unii dintre cei care între timp au murit, sau diverşi militari de grade mici, din stradă.

Vedeţi dumneavoastră, se redeschide dosarul „revoluţiei" pentru a se cerceta cine i-a omorât pe cei din stradă, de parcă trăgătorii aceia ar fi persoanele importante în evenimente. Posibil să

se afle adevărul ar fi doar dacă recunoaşterea acestuia ar fi ordonată de consilierii de la Washington, cei care conduc armata şi serviciile noastre. În rest, cum am mai spus, se va face joc de picioare, vor mai fi învinuiţi unii, care vor nega, se vor indica mărturii şi vinovăţii care se vor împiedica de faptul că unii dintre actorii evenimentelor sunt morţi etc.

Nu vedeţi, domnule director, privitor la dosarul mineriadei din 13 – 15 iunie 1989, principalii vinovaţi, cei care conduceau România şi controlau absolut tot sistemul, preşedintele şi prim-ministrul, respectiv Iliescu şi Roman, susţin cu tupeul extraordinar care-i caracterizează că nu sunt vinovaţi de nimic, n-au nicio implicare şi vinovat este doar ministrul de Interne de atunci, generalul M.Ap.N. Chiţac, care este mort de mulţi ani. Iliescu spune că nu are nimic să-şi reproşeze. Roman face confuzii intenţionate pentru a deruta opinia publică, aducând aminte de faptul că el însuşi a fost o victimă a minerilor. Dar, după cum ştiţi, el a fost o victimă a minerilor în septembrie 1991. În iunie 1990, era încă de aceeaşi parte a baricadei cu Iliescu şi susţinea venirea minerilor. Într-o şedinţă din 12 iunie 1990, Petre Roman a aprobat personal *Planul de evacuare a Pieţei Universităţii*. Cumnatul său, colonelul Dimitrie („Kuki") Borislavski a fost unul dintre cei care i-au condus pe mineri şi pe cei îmbrăcaţi în ţinută de mineri la obiectivele care au fost atacate de aceştia, Universitate, sediul P.N.Ţ.C.D. etc.

Acest tupeu nu este românesc. Este tupeu post-comunist de minoritari etnici. Hai să nu mai dăm vina pe români pentru toate mizeriile astea. Iliescu şi Roman nu sunt români nici de sânge, nici de simţiri! În 2014, Iliescu a scris o carte de amintiri în care continuă seria minciunilor pe care le-a afirmat privitoare la faptul că bunicul său evreu, Vasili Ivanovici, ar fi fost de fapt român şi reia teza falsă a rudeniilor sale din Tilişca (jud. Sibiu), fără să menţioneze nimic de mama sa care era ţigancă din neamul căldărarilor şi nici de a doua soţie a tatălui său, care era tot ţigancă din Baia Mare, soră bună cu mama viitorului „rege" al ţiganilor, Ion Cioabă.

În aceste condiţii, rămâne tot pe noi, pe istoricii neangajaţi şi necontrolaţi de „sistemul ticăloşit" şi care mai avem şi un pic de curaj, să scriem adevărul despre acele evenimente. Din acest punct de vedere, eu mi-am cam făcut datoria. Dacă se doreşte, cercetarea evenimentelor poate începe şi de la cărţile mele, în acest caz,

procurorii trebuind să purceadă la transformarea informaţiilor din carte în probe judiciare. Actualul general Ilie Botoş, cel care a primit dosarul „revoluţiei" spre rezolvare, sau spre nerezolvare (vom vedea!), m-a convins cu ani în urmă şi l-am angajat la mine la facultate să conducă un program masteral de studii de securitate, unic în ţară, numit *Securitate judiciară*, restricţionat pentru civili, în care masteranzii învăţau în principal chiar această problemă a transformării informaţiei în probă. Le-am predat şi eu ore acestor masteranzi de la *Securitate judiciară*.

Marius Albin Marinescu: *Cine erau aceşti masteranzi?*

Corvin Lupu: Erau ofiţeri acoperiţi din parchete. Dacă procurorii militari ar vrea să afle adevărul despre evenimente din decembrie 1989, ar trebui să înceapă cu începutul şi să cerceteze cine a permis ca mii de agenţi străini să intre în România şi să se deplaseze nestingheriţi în lungul şi în latul ţării, apoi să cerceteze cine nu a făcut munca preventivă şi a permis să se destabilizeze România, apoi să cerceteze cine nu a apărat sediile puterii, lăsându-le pe mâna străzii, inclusiv a unor infractori de drept comun, începând cu sediul C.C. al P.C.R., cine a dat foc, cine i-a ucis în primul rând pe militari, ulterior pe unii dintre cei din stradă, cine nu a respectat legislaţia şi nu şi-a făcut datoria conform stării de necesitate de atunci etc. Aceste cercetări nu ar trebui să aibă nicio nuanţă politică. Ele nu pot să plece de la premisa că tot ce s-a făcut împotriva vechiului regim este bine şi tot ce s-a făcut respectându-se legile de atunci este rău. Trebuie o judecată juridică, nu una politică, cum fac magistraţii noştri militari şi civili, a căror activitate nu are nimic în comun cu independenţa Justiţiei, mult trâmbiţată, dar inexistentă. De aceea este ticăloşit regimul actual şi trebuie reformat, altfel crapă! Crăpăm toţi odată cu el…

Marius Albin Marinescu: *Să revenim la evenimentele din 1990. Cum a mai reacţionat Securitatea la presiunea pusă de noul regim pe oamenii ei?*

Corvin Lupu: Una din marile supărări ale cadrelor fostei Securităţi era faptul că la centru exista o influenţă mare a ministrului Militaru şi a generalului Logofătu, cel împuternicit încă din 22 decembrie să răspundă de preluarea Securităţii de către Armată. Din calitatea de comandant al Academiei Militare, Logofătu fusese unul dintre cei care au orchestrat diversiunile criminale care au condus la numeroşi morţi şi răniţi şi era cunoscut că nu-i agreează pe securişti.

Tocmai el a fost numit să-i „stăpânească”. În acelaşi timp, ministrul Militaru reactivase un mare număr de generali şi colonei care fuseseră trecuţi în rezervă în perioada ceauşistă, ca urmare a certitudinilor, în unele cazuri şi doar a suspiciunilor, în alte cazuri, de colaboraţionism cu sovieticii. Toţi aceştia aveau ură pe Securitate, instituţia care îi deconspirase. Cel care oprimase cel mai mult Securitatea fusese ministrul Militaru, cel care a şi contribuit direct la moartea mai multor ofiţeri importanţi de securitate şi care crease o mare parte a diversiunilor în urma cărora au avut loc morţi năprasnice, dintre care, la Otopeni, una dintre diversiuni a reprezentat un adevărat măcel. Eu am mai publicat despre aceste diversiuni „teroriste”.

Modalitatea de declanşare a diversiunilor era simplă. Unităţi ale Trupelor de Securitate erau atenţionate de noii lor şefi din M.Ap.N. că există informaţii certe că într-un anumit loc acţionează sau urmează să acţioneze terorişti, iar subunităţi de trupe de securitate erau trimise în respectivul loc pentru a neutraliza acei terorişti. Concomitent, unor unităţi/subunităţi M.Ap.N. li se dădea informaţia că în respectivele locuri acţionează terorişti şi li se cerea să-i elimine. Asemenea situaţii s-au petrecut în mai multe zone ale ţării, ceea ce ne-a făcut să credem că într-adevăr a existat un plan de declanşare a unui război civil în România, având ca principali adversari M. Ap. N şi M.I. Eu nu am găsit argumente zdrobitoare în direcţia existenţei unui asemenea plan. Orice cunoscător îşi dă seama că un proiect de acest gen ar fi fost agreat de multe forţe, cel puţin de către statele vecine care aveau în decembrie 1989 aspiraţii teritoriale ferme şi dovedite: Ungaria, Iugoslavia şi Bulgaria, dar această realitate nu este suficientă pentru a argumenta ştiinţific existenţa unui asemenea proiect. Este cert că în primele două zile după arestarea lui Ceauşescu, 22 şi 23 decembrie, aceste diversiuni au avut ca unul din scopurile principale şi compromiterea, neutralizarea şi capturarea comandanţilor rămaşi loiali lui Nicolae Ceauşescu şi legislaţiei de atunci: Nuţă, Trosca, Mihalea, Moraru. Toţi au fost ucişi fără milă, ca şi Milea. Alte explicaţii logice şi coerente s-au dat afirmându-se că, de fapt, nu s-a dorit un război civil în toată regula, ci s-a dorit crearea unui cadru de insecuritate care să justifice menţinerea stării de necesitate pe întregul teritoriu al ţării, justificarea „necesităţii” de a-l asasina pe Ceauşescu şi de a ţine poporul în casă, la televizor, unde erau bine manipulaţi, timp în care Iliescu & Co să-şi consolideze puterea şi să-i elimine pe posibilii

veleitari în ale conducerii României. Starea de necesitate s-a prelungit până în februarie 1990.

Marius Albin Marinescu: *Starea de necesitate a fost decretată de Ceaușescu.*

Corvin Lupu: Starea de necesitate s-a decretat într-un moment în care, practic, Ceaușescu nu mai controla puterea, nu mai avea mijloace de comunicații și nu mai era liber. Ea a fost decretată de puciști, cu complicitatea lui Silviu Curticeanu, colaborator al conspiratorilor, pentru a avea argumente să acționeze împotriva oricărei persoane sau grup social care s-ar fi opus „emanaților".

Marius Albin Marinescu: *Acest gen de diversiune la care v-ați referit dumneavoastră s-a întâlnit și la Sibiu.*

Corvin Lupu: Da, în 22 decembrie, începând cu ora 10.30, diversiunea a fost folosită împotriva Miliției, ca urmare a ordinelor primite de locotenent-colonelul comandant al Garnizoanei Sibiu, Aurel Dragomir, de la generalii puciști Hortopan și Stănculescu, sub motivația că Miliția și principalii ei comandanți (Nuță, Mihalea, Moraru) nu a trecut de partea „poporului", adică a conspiratorilor. Lt. col. Dragomir a părăsit imediat punctul de comandă nr. 2, situat la Spitalul Militar din Sibiu, de unde purtase convorbirile cu șefii puciștilor care au preluat comanda Armatei după împușcarea lui Milea și s-a întors la sediul U.M. 01512 (astăzi Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu") unde a ordonat ferm: „Luptăm cu Miliția!" În acest timp, cadrele de miliție disperate dădeau telefoane și încercau să se refugieze la U.M. 01512. Șefii Miliției Municipale l-au sunat pe ofițerul de securitate C.I. al U.M. 01512, lt. col. Mircea Lomnășan, care i-a sfătuit pe milițieni să treacă strada și să se adăpostească la unitatea M.Ap.N. În paralel, tuturor militarilor M.Ap.N. din unitate li s-a spus că vor fi atacați de Miliție și să tragă în Miliție și în milițieni. A urmat un măcel împotriva milițienilor, 23 dintre ei fiind uciși și mulți alții răniți, bătuți, torturați, arestați și ținuți în bazin etc. În clădire s-a tras cu tunul, cu aruncătoare de grenade și cu mitralierele.

Marius Albin Marinescu: *Cu securiștii se războiau mai puțin.*

Corvin Lupu: La Sibiu, ca și la București, în primele ore ale confruntărilor între M.Ap.N. și M.I., comandantul Aurel Dragomir nu a ordonat acțiuni împotriva Securității, care fusese prima instituție care a acționat împotriva lui Ceaușescu și devenise partenera lui Stănculescu în arestarea lui Ceaușescu și a comandanților rămași loiali

lui. În 22 decembrie 1989, între orele 8.30 şi 14.00, în toată ţara, Armata şi Securitatea au acţionat în comun, în cea mai bună înţelegere. După ora 14 şi ceva, când a vorbit Iliescu la televiziune despre securişti ca fiind o clică de terorişti, de criminali ceauşişti, a început presiunea militară asupra Securităţii şi a început şi să se tragă în clădirea acesteia din Sibiu, cât şi presiunea pusă pe Securitate prin răspândirea de acuzaţii false, unele dintre ele chiar de domeniul fantasmagoriilor. În toată ţara, sub pretextul pericolului pe care îl genera faptul că şefii Inspectoratului General al Miliţiei nu trecuseră de partea conspiratorilor, cu excepţia unuia dintre adjuncţi, generalul Romeo Câmpeanu, ofiţer de securitate loial lui Iulian Vlad, Stănculescu a ordonat supravegherea sediilor M.I. şi punerea lor sub pază militară, ceea ce a intimidat cadrele şi a fost o garanţie a „loialităţii" lor faţă de pucişti şi faţă de noua putere. Referindu-mă la „fantasmagorii", am în vedere zvonurile potrivit cărora securiştii circulau prin tunele cunoscute doar de ei şi, din loc în loc, ridicau capacele canalelor, mai omorau nişte trecători paşnici şi-şi continuau drumul. Apoi, nebunia cu mini-submarinele construite pentru ape de mică adâncime cu care securiştii s-ar fi deplasat pe Cibin şi alte prostii colosale care circulau în oraş. Enormităţile care au fost rostite de iudeo „revoluţionarii" din televiziune, în frunte cu Brateş (apa otrăvită, centrul de sânge aruncat în aer etc), au fost crezute de majoritatea populaţiei oraşului Sibiu şi a ţării. Nu mai este cazul să vă amintesc faptul că la TVR „Liberă", Brateş & Co, cu camerele de luat vederi, au luat de fapt vederea românilor şi i-au orbit. În acest fel, ura împotriva Securităţii, acumulată în jumătate de secol, s-a mărit exponenţial.

A doua zi, pe 23 decembrie, a avut loc diversiunea din Cimitirul Municipal din Sibiu, victime căzând două echipaje A.B.I. ale Trupelor de Securitate.

În orice caz, diversiunile au fost coordonate de noua putere a lui Ion Iliescu şi puse în executare de ministrul Militaru (nume real Lepădat, ţigan). Ele au fost îndreptate împotriva unor forţe ale M.I., cu scopul evident de a le determina pe acestea să reacţioneze şi, în acest fel, să se poată „dovedi" că M.I.-ul este cel care a tras, a ucis, a produs fenomenul terorist-diversionist, a produs uriaşele daune materiale etc.

Marius Albin Marinescu: *Aici cred că aţi atins un punct important al discuţiei noastre. Înţeleg că sunteţi de părere că răspunderea pentru fenomenul terorist-diversionist de după 22*

decembrie 1989 aparţine conducerii ţării, respectiv lui Iliescu, Brucan, Roman, Militaru etc.

Corvin Lupu: Categoric! În momentul în care au trebuit să dea declaraţii despre ororile comise în România în primele zile de după 22 decembrie, unii dintre făptuitori au acreditat ideea că între 22 şi 27 decembrie ar fi fost „vid de putere", deci, nu răspunde nimeni. Or, nu a fost niciun moment vid de putere. Din clipa în care Ceauşeştilor li s-au întrerupt legăturile telefonice, li s-a blocat accesul în buncărul prezidenţial, lui Ceauşescu i s-a tăiat sonorul de la staţia prin care a dorit să se adreseze poporului de la balconul etajului I al sediului C.C. al P.C.R. şi din clipa în care ofiţerii Direcţiei a V-a i-au înconjurat cu opt luptători şi i-au băgat în lift pentru a-i scoate pe acoperiş şi a-i duce cu elicopterul, din acel moment toată puterea a fost gestionată de Armată şi de Ministerul de Interne, prin generalii Stănculescu, Ştefan Guşe şi Iulian Vlad. Degeaba au apăsat Ceauşeştii pe butoane să oprească liftul şi s-au blocat între etaje… Era „liftul istoriei"! Puciştii erau decişi să-l scoată cu forţa din sediul puterii şi să-l ducă la moarte. Din acel moment, Stănculescu cu Armata şi Vlad cu Securitatea au neutralizat comandanţii loiali lui Ceauşescu, i-au omorât, iar la începutul după-amiezii, la sediul M.Ap.N., în prezenţa reprezentanţilor tuturor instituţiilor de forţă din România, Ion Iliescu a fost investit cu şefia statului, iar generalul Militaru cu şefia Armatei. În sediul M.Ap.N. se aflau generalii sovietici Mihailov şi Bociaev, cei care au inspirat principalele decizii ale acelei zile memorabile.

Marius Albin Marinescu: *Cum a reacţionat Stănculescu la numirea generalului Militaru?*

Corvin Lupu: Este cert că decizia au luat-o marii planificatori de la Moscova. De altfel, în dimineaţa de 22 decembrie, 25 de minute după împuşcarea lui Milea, respectiv la ora 9.00, la sediul M.Ap.N. au ajuns generalii sovietici Mihailov şi Bociaev, cei care au inspirat principalele decizii ale acelei zile memorabile. Traducerea a fost asigurată de colonelul Lupoi, tatăl căpitanului „revoluţionar" Lupoi, ulterior ministru, care a vorbit de mai multe ori la televiziune în acele zile, erijându-se în reprezentant al Armatei. Dar, translatorul i-a comunicat fiului său decizia sovietică de numire a lui Militaru, iar tânărul, pe atunci, Mihai Lupoi a fugit la televiziune şi l-a anunţat pe generalul Militaru ca fiind noul ministru al Apărării, cea mai importantă funcţie în acele momente.

Marius Albin Marinescu: *Nu cumva şeful Securităţii era cel mai important?*

Corvin Lupu: Şeful Securităţii a fost cel mai important după rănirea lui Milea, cât timp l-a avut pe Ceauşescu în mâna sa. După ce l-a predat pe Ceauşescu celor de la armată şi după intrarea Securităţii în subordinea M.Ap.N., generalul Vlad şi-a pierdut mult din influenţă, cu atât mai mult cu cât tuturor le era frică de el şi-l considerau incomod că ştia totul despre toţi. Vlad a continuat să comande, transmiţând ordinele noii puteri, până în 31 decembrie 1989, când a fost arestat ritualic, derutant, arestare cu multe semnificaţii ascunse.

Marius Albin Marinescu: *V-am întrerupt.*

Corvin Lupu: Cel care l-a informat pe Stănculescu că nu el va fi numit ministrul Apărării, a fost Ion Iliescu. După mulţi ani, Stănculescu a declarat că sovieticii l-au impus pe Militaru în funcţia de ministru al Apărării Naţionale. Stănculescu avea ambii bunici de sex masculin de etnie rusă. Fuseseră ofiţeri, unul general, altul colonel în armata ţaristă şi, după revoluţia bolşevică, s-au refugiat în România şi s-au căsătorit cu românce. Au fost oameni bogaţi. Unul dintre bunici a fost chiar înrudit pe departe cu ţarul Nicolae al II-lea. Totuşi, generalul Stănculescu nu a avut dificultăţi de cadre. Este posibil ca în perioada interbelică bunicii săi să fi fost contactaţi de serviciile române de informaţii şi, mai mult ca sigur, ei să fi cooperat cu statul român, inclusiv după 1945. Nu am cercetat situaţia aceasta şi nu este sigur că s-au mai păstrat documente. Din arhivele secrete s-a furat mult… Generalul Stănculescu a fost recrutat ca informator al Securităţii de către generalul Constantin Nuţă, în perioada în care acesta comanda Direcţia a IV-a de Contrainformaţii Militare a D.S.S. Generalul Ştefan Alexie, un apropiat al generalului Vlad, ne povestea că în anul 1989, la nunta fiului generalului Stamatoiu, la Cercul Militar Naţional, soţia lui Victor Athanasie Stănculescu se lăuda cu bijuteriile ţariste pe care le purta la gât, urechi şi mâini. Atunci nu ştia că va fi omorâtă… În ciuda relaţiei cu sovieticii şi a rolului foarte mare pe care l-a jucat în evenimentele din decembrie 1989, dosarul de securitate al lui Stănculescu menţiona relaţiile sale foarte strânse cu unul dintre rezidenţii de la Bucureşti ai serviciului britanic de spionaj MI-6, reprezentantul firmei Rolls Royce, cetăţeanul britanic de etnie română George Pop, cu care generalul avea întâlniri neraportate, ceea ce contravenea regulamentului. Agentura sovietică de la Bucureşti l-a

considerat mereu pe Stănculescu ca fiind agent britanic, de aceea au căutat să-l scoată din Armată şi să-l numească la Ministerul Economiei.

Pe această linie, mai este ceva important de semnalat, anume doborârea pe 28 decembrie 1989 a unei aeronave AN-24, avându-l la bord pe spionul britanic Ian Henry Perry, care acţiona sub acoperirea de jurnalist.

Marius Albin Marinescu: *Poate relataţi acest moment foarte important al evenimentelor. Cred că îi interesează pe cititorii noştri.*

Corvin Lupu: Pe 28 decembrie 1989, echipajul aeronavei AN-24 a companiei TAROM compus din Chifor Ioan (38 ani), pilot-comandant, Valter Jurcovan (31 de ani), copilot, Moldoveanu Mihai (35 ani), instructor de zbor, Marghidan Elena (35 ani), însoţitoare de bord, Bănică Petre (41 ani), însoţitor de bord şi Cristea Gelu (33 ani), mecanic de bord, a decolat de la aeroportul Internaţional Bucureşti-Otopeni, cu destinaţia Belgrad. Prin ordin al noii conduceri a ţării, spaţiul aerian al României era închis. Niciun aparat nu avea voie să se ridice de la sol. Antiaeriana avea ordin să doboare orice aparat detectat de radare. Cursa a fost solicitată de gl. Stănculescu, sub pretextul nevoii aducerii de sânge din Iugoslavia, invocându-se în mod neadevărat că „dictatorii-criminali" au făcut un mare număr de victime şi spitalele din România nu mai aveau sânge pentru operaţii şi transfuzii. În avion se mai afla şi agentul britanic Ian Henry Perry (24 de ani), sub acoperire de fotoreporter la ziarul britanic „Sunday Times". De la Belgrad, Perry urma să schimbe avionul, cu unul pentru Londra. Se bănuieşte că britanicul avea asupra sa câteva casete video, filmate de el în timpul evenimentelor, alte casete video realizate în Bucureşti de mai mulţi corespondenţi străini şi înscrisuri. Grupul de mai mulţi agenţi britanici, din care făcea parte Ian Henry Perry a acţionat în Bucureşti. Perry a fost şi în sediul C.C. al P.C.R. Agenţii britanici au locuit în Hotelul „Intercontinental". Nu puteau pleca toţi cu avionul, pentru a nu atrage atenţia autorităţilor militare române şi serviciilor străine. Ei l-au desemnat pe Perry să scoată din ţară materialele culese, după care, probabil, intenţionau să părăsească România pe alte căi. La scurt timp după decolare, deşi zborul era ordonat de gl. Stănculescu, iar avionul se afla pe calea aeriană indicată în planul de zbor, avionul TAROM a fost doborât de o rachetă AA, la 50 km de Bucureşti. Epava avionului a fost găsită în pădurea Mălinoasa, în apropierea comunei Vişina din judeţul Dâmboviţa, la 12 km nord-vest

de divizionul 182 Rachete AA – Boteni. M.Ap.N. şi Parchetul Militar au refuzat orice fel de anchetă, în ciuda solicitărilor repetate ale familiilor celor decedaţi, încălcându-şi obligaţiile stabilite prin legile în vigoare. Câteva menţiuni sunt importante. Din după-amiaza de 22 decembrie 1989, gl. Nicolae Militaru era ministrul Apărării. El ar fi fost cel împuternicit să dea ordinul de zbor şi de atenţionare a forţelor AA ale Aviaţiei Militare. GI. Stănculescu ocupase funcţia de şef al Direcţiei de înzestrare a Armatei, iar ulterior de ministru al Economiei. Este cert că Militaru nu a susţinut în evenimente serviciile britanice, el fiind racordat la cele sovietice. Stănculescu, în schimb, după cum am relatat anterior, fusese în atenţia contraspionajului românesc pentru legături neraportate cu serviciile secrete britanice. El conspirase cu generalii ruşi şi le promisese să-şi trădeze ţara, ceea ce a şi făcut. Le promisese în vara anului 1989, la Balaton, fapt pe care l-a recunoscut în finalul vieţii. Sovieticii nu agreau ca serviciile britanice să culeagă informaţii din România, din proximitatea K.G.B./G.R.U. şi privitor la evenimente în care serviciile sovietice erau puternic ancorate, într-o ţară pe care o considerau ca fiind „de drept" în sfera lor de influenţă, ceea ce era adevărat. Aici trebuie căutată cheia doborârii avionului AN-24 al Companiei TAROM.

Marius Albin Marinescu: *Interesant.*

Corvin Lupu: Dar am făcut lungi divagaţii şi ne-am abătut de la firul discuţiei. Revenind la reacţia Securităţii în faţa presiunii noii puteri şi a „lanţului" cu care o legase aceasta, în lunile următoare loviturii de stat, un moment important a fost cel din zilele de 16 – 19 februarie 1990.

În 16 februarie 1990 a fost destituit generalul Nicolae Militaru din funcţia de ministru al Apărării Naţionale. Destituirea sa a fost operaţiune condusă din umbră de generalul Stănculescu, dar nici unele cadre ale fostei Securităţi nu au fost străine de aceste manevre. Rolul decisiv l-a avut Comitetul de Acţiune pentru Democratizarea Armatei (C.A.D.A.), care a fost o formă de revoltă în interiorul Armatei, fapt interzis prin lege, dar tolerat tacit. C.A.D.A. a cerut destituirea ministrului Militaru şi ameninţa cu extinderea revoltei, ceea ce putea deveni foarte periculos pentru stabilitatea internă a ţării, în condiţiile în care aveau loc multe mişcări de stradă şi în care în întreprinderi nu se prea lucra, străzile oraşelor erau pline de oameni de la periferia societăţii, restaurantele erau pline de pierde-vară, care uşor puteau şi

ei ieşi în stradă, iar situaţia putea scăpa de sub control. Destituirea lui Militaru şi numirea lui Stănculescu a fost dorită şi de Securitate. Unul dintre oamenii Securităţii care a acţionat în direcţia influenţării deciziei de eliberare din funcţie a lui Militaru a fost Gelu Voican-Voiculescu. În 12 februarie 1990 el a avut o întâlnire cu membrii C.A.D.A. care a fost filmată şi transmisă la televiziune, în ciuda opoziţiei conducerii ţării. Ofiţerii din C.A.D.A. au făcut impresie bună, au prezentat nemulţumirile lor şi au făcut ca eliberarea din funcţie a lui Militaru să fie agreată de opinia publică. Destituirea lui Nicolae Militaru a fost susţinută şi de locotenent-colonelul M.Ap.N. Mircea Chelaru, generalul de astăzi, care pe atunci comanda Direcţia a III-a de Contraspionaj a Securităţii şi aderase la C.A.D.A. În ziua de 5 iunie 1990, C.A.D.A. a recunoscut că a acţionat pentru destituirea generalului Militaru.

Dar cea mai mare încercare prin care a trecut gruparea Iliescu a fost manifestaţia din Piaţa Universităţii, din perioada 22 aprilie-15 iunie 1990. În data de 22 aprilie 1990, un grup de bărbaţi, care ulterior nu s-au mai manifestat în prima linie, au blocat Piaţa Universităţii şi au declarat-o zonă liberă de neo-comunism, ceea ce era o dovadă a caracterului anti-Iliescu al manifestării. Ulterior, s-au strâns în piaţă mii de oameni de bună-credinţă, care nu făceau parte din niciun complot, care nu aveau cunoştinţă de conflictul surd între conducerea de stat şi cadrele fostei Securităţi. Cadrele fostei Securităţi erau nemulţumite de marginalizarea unora dintre colegii lor, de campania mediatică împotriva Securităţii şi de faptul că noua instituţie a S.R.I., în acea etapă istorică, nu avea nici pe departe influenţa fostei Securităţi, iar cadrele S.R.I. nu aveau încă nici pe departe privilegiile de care se bucuraseră pe timpul regimului trecut.

Până la publicarea unei lucrări ce cercetare aplicată a evenimentelor din primăvara anului 1990, pot să vă spun că Securitatea a fost implicată tare în declanşarea şi în desfăşurarea acelor evenimente din Piaţa Universităţii.

După înfiinţarea Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii, au fost desecretizate unele dintre dosarele de colaboratori ai Securităţii ai multor personaje active în Piaţa Universităţii. Nu am să mai dau o listă cu nume, chiar dacă ea este verificabilă, pentru că nu doresc să atrag reacţiile unuia sau altuia, pentru că şi aşa am spus destule. Am să mă rezum la două nume, Marian Munteanu, cel care a

deschis balconul clădirii Universităţii pentru vorbitori, el fiind preşedintele Ligii Studenţilor din Universitatea din Bucureşti şi la Stelian Tănase, viitorul preşedinte al GDS, grup preponderent evreiesc, înfiinţat de Silviu Brucan (Saul Brukner) şi finanţat de Soros, director al Realitatea TV şi al Televiziunii Române. Degeaba neagă Marian Munteanu, are dosar de informator din 1988. La fel şi mulţi, mulţi alţi „pieţari" activi.

Ca urmare a evenimentelor deosebit de destabilizatoare pentru conducerea ţării şi a nevoii de control informativ asupra teritoriului ţării, colonelul Filip Teodorescu a fost numit de Iliescu şi de Măgureanu prim-adjunct al directorului S.R.I. şi împuternicit cu reconstituirea şi lărgirea reţelelor informative, ceea ce a rezolvat situaţia de serviciu a majorităţii zdrobitoare a foştilor securişti. Tot în această perioadă a negocierilor între Securitate şi Iliescu, generalul Vasile Ionel, şeful Statului Major General, agent important al G.R.U., despre care Stănculescu a spus că era şeful agenturii G.R.U. în România, a ieşit public, inclusiv la TVR „Liberă" şi a reabilitat ofiţerii de securitate în bloc, ceea ce a fost un semnal evident de schimbare a orientării noii puteri faţă de Securitate şi o pace nedeclarată a F.S.N. cu aceasta. Din acel moment, securiştii s-au aliniat în spatele lui Ion Iliescu, uitând că acesta i-a scuipat şi i-a făcut terorişti şi criminali. Această aliniere nedemnă în spatele principalului asasin al celor aprox. O mie de morţi de după arestarea lui Nicolae Ceauşescu, poate fi interpretată şi ca pe o recunoaştere tacită a acuzaţiilor pe care li le-a adus Ion Iliescu, cel pe care ei îl apăraseră în ultimii ani ceauşişti, acuzaţii formulate public începând cu amiaza zilei de 22 decembrie. Din acel moment, toate forţele implicate în „revoluţie" şi-au dat mâna în scopul ascunderii adevărului despre evenimente. În paralel, pe nevăzute, „pe sub masă", îşi mai dădeau lovituri, aruncând vina unii pe alţii.

Încheierea „cu succes" a negocierilor dintre reprezentanţii fostei Securităţi şi noua putere a condus la o tentativă a unor grupări de a încheia manifestaţia continuă din Piaţa Universităţii. Unul dintre cei mai vocali susţinători ai ei, Marian Munteanu, a propus încetarea manifestaţiei, imediat după alegerile din 20 mai 1990. Alte grupări nu au fost de acord cu oprirea manifestaţiei, dorind continuarea ei şi răsturnarea de la putere a lui Ion Iliescu.

Implicat în fenomen a fost şi procurorul militar Dan Voinea, fost

ofiţer de securitate, care a influenţat o serie de grupuri şi asociaţii de revoluţionari, care au creat diversiuni, care au continuat manifestaţia şi după ce Iliescu a fost ales cu majoritate zdrobitoare, în „duminica orbului”. Aceşti revoluţionari în spatele cărora se afla procurorul Dan Voinea au instigat la violenţă şi au devenit nucleul dur al pieţei, care, pe de o parte, au compromis demonstranţii paşnici şi, pe de altă parte, l-au adus în mare dificultate pe Iliescu, „obligându-l” să apeleze la foştii securişti şi la mineri şi să admită că trebuie să-i reevalueze pe securişti, să-i încadreze pe toţi în noile servicii. Eu evaluez acţiunea procurorului Dan Voinea ca fiind utilă voinţei lui Ion Iliescu de a reprima cu brutalitate fenomenul Piaţa Universităţii, pentru a descuraja în viitor astfel de acţiuni de stradă şi a fost de folos şi foştilor securişti, în efortul lor de a deveni utili, pentru a reurca „în scări”.

Violenţele din piaţă, care, după cum se vede, nu au aparţinut majorităţii de bună-credinţă a luptătorilor anticomunişti, l-au „îndreptăţit” pe Ion Iliescu să aducă minerii, armata, poliţia şi pe aceia dintre securişti care îi erau devotaţi şi să reprime sângeros manifestaţia. Generalul Stănculescu, deşi era ministru în funcţie al Apărării a preferat să stea în străinătate, iar generalul Vasile Ionel a susţinut că i-ar fi cerut lui Iliescu să nu implice armata în represiune, dar Iliescu nu l-a ascultat. Cu ocazia represiunii, câţiva dintre agenţii Securităţii care au întreţinut presiunea asupra lui Iliescu au fost pedepsiţi crunt, inclusiv Marian Munteanu, unii fiind bătuţi, alţii arestaţi şi întemniţaţi.

Una dintre mizeriile regimului iudeo-bolşevicului Iliescu, transformat peste noapte în iudeo-capitalist, privitoare la fenomenul Piaţa Universităţii a fost acuzaţia fantezistă şi repetată potrivit căreia Piaţa Universităţii a fost o creaţie legionară. De altfel, după cum o ţară întreagă a avut ocazia să vadă, regimul politic actual continuă să se lupte cu fantomele Mişcării Legionare, cu uriaşa sa moştenire culturală, morală şi naţională, promovând falsul privitor la istoria ei şi o legislaţie punitivă nedemocratică şi făţiş antiromânească.

(Va urma)

A consemnat Marius Albin MARINESCU

Episoadele anterioare:

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu (II)

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”!

Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu

Tags: agentul britanic Ian Henry Perry fotoreporter la ziarul britanic „Sunday Times” Aurel Dragomir locotenent-colonel comandant al Garnizoanei Sibiu căpitanul Mihai Lupoi colaboraţionism cu sovieticii colonelul Dimitrie („Kuki”) Borislavski colonelul Dumitru Mazilu colonelul Filip Teodorescu Comitetul de Acţiune pentru Democratizarea Armatei (C.A.D.A.) Corvin Lupu despre Securitate Evgheni Tiajelnikov ambasador U.R.S.S. Gelu Voican-Voiculescu generalul Iulian Vlad generalul Mihai Caraman generalul Ştefan Alexie interviu profesorul Corvin Lupu Ion Iliescu bunic evreu Vasili Ivanovici lt. col. Mircea Lomnăşan Marian Munteanu Petre Roman Securitate judiciară Securitate ministrul Militaru şi generalul Logofătu U.M. 01512 Sibiu

---

Puncte de vedere http://www.justiţiarul.ro/adevăruri-pe-care-nu-o-sa-le-gasiti-in-presa-sistemului-dialog-la-gura-sobei-cu-istoricul-corvin-lupu-iv/

Început

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu (IV)

Posted by *justiţiarul* 12 ianuarie 2017

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri". De la Securitate la alte servicii de informaţii (IV)

Marius Albin Marinescu: *Domnule profesor Corvin Lupu, din discuţia noastră de până acum, printre multe altele, tragem concluzia că Securitatea a fost implicată în toate operaţiunile, în tot ce s-a întâmplat în decembrie 1989 şi după aceea. Aşa să fie?*

Corvin Lupu: Da, domnule director. Ca şi astăzi, cu trei decenii în urmă serviciile secrete erau implicate în supravegherea evenimentelor care se petreceau în întreaga societate şi a tuturor persoanelor care aveau un rol în societate şi puteau influenţa gândirea sau acţiunea altor persoane. Toate instituţiile din ţară aveau, ca şi astăzi, ofiţeri de obiectiv, ştiau primii toate iniţiativele pe care trebuiau să le susţină sau să le deturneze, în funcţie de deciziile şefilor. Când îi auziţi pe unii foşti sau actuali ofiţeri de informaţii că afirmă că Securitatea nu ar fi ştiut ce se întâmplă, că nu ar fi fost implicaţi, că nu au niciun amestec etc., să nu-i credeţi! În momentul în care le scăpa ceva, era deranj mare! Se făceau anchete, se verifica dacă s-a încălcat consemnul, dacă a fost neglijenţă în serviciu, dacă reţeaua a transmis informaţii deformate etc.

În finalul discuţiei noastre trecute, am vorbit despre fenomenul Piaţa Universităţii. Un asemenea fenomen de amploare, petrecut în centrul capitalei, în perioada 22 aprilie-15 iunie 1990, deci timp de aproape două luni, nu putea să aibă loc fără ca serviciile să fie acolo, implicate din plin, cu atât mai mult cu cât era vorba despre intenţia declarată a unor mase mari de oameni de a răsturna conducerea ţării, fie ea şi ilegitimă. Apoi, au fost implicaţi agenţi ai mai multor servicii de informaţii. Era o chestiune importantă. Era vorba de cine va stăpâni România, o ţară dintre cele mai bogate din Europa, ale cărei evoluţii post-ceauşiste deschideau larg perspectiva corporaţiilor internaţionale de a o transforma în colonie, din punctul occidental de vedere şi mai era vorba de perspectiva nedorită de agentura sovietică de a pierde din nou influenţa în această ţară, care fusese arondată în zona de influenţă a Kremlinului, la sfârşitul celui de al doilea război mondial, iar după 18 – 20 de ani Dej şi Ceauşescu au făcut-o independentă. Or, tratatele între Aliaţii învingători în al doilea război mondial au fost semnate *pentru eternitate*, nu pentru o perioadă determinată de timp. De aceea, în anul 2014, în Rusia, a fost postat pe internet un interviu al preşedintelui Vladimir Putin care a făcut referiri explicite la înţelegerile Aliaţilor de după al doilea război mondial privitoare la sferele de influenţă şi a exprimat clar ideea: „noi vrem înapoi ceea ce este al nostru”. Textul interviului a fost tradus de un traducător al M.Ap.N. şi l-am primit şi eu. Între timp, căutându-l şi găsindu-l în arhivă, am constatat că a fost şters de administratorii site-urilor, care sunt cei care asigură cenzura internetului în societatea „democratică” şi „liberă” creată de actualul regim politic euro-atlantic.

Marius Albin Marinescu: *Aţi ajuns într-un punct foarte important. Numeroşi analişti politici de pe multe meridiane spun că este foarte posibil ca în viitorul apropiat S.U.A. să rediscute cu Federaţia Rusă aceste probleme, ceea ce interesează mult România.*

Corvin Lupu: Roata istoriei se învârte mereu. Eu nu pot spune ce urmează să se întâmple. Pot, eventual, să ştiu ce a fost şi ce este astăzi. Cert este că românii au fost minţiţi mult şi când li s-a spus că politica de integrare euro-atlantică este un proces ireversibil. Nu, domnule director, nimic în istorie nu este ireversibil. Totul are faţă şi verso. Unii dintre cei care au fost împuterniciţi să conducă România şi care au vorbit despre ireversibilitatea politicii de integrare euro-atlantică nici măcar nu se ruşinează, nu-şi cer scuze de la poporul român pe care

l-au minţit în mod repetat. De la Petre Roman, Andrei Pleşu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu, chiar şi Iliescu, la „deontologii" regimului euro-atlantic, foşti consilieri prezidenţiali propagandişti penibili, la „marii" intelectuali manipulatori, Tismăneanu, Liiceanu, soroşişto-brucaniştii din G.D.S. şi mulţi alţii.

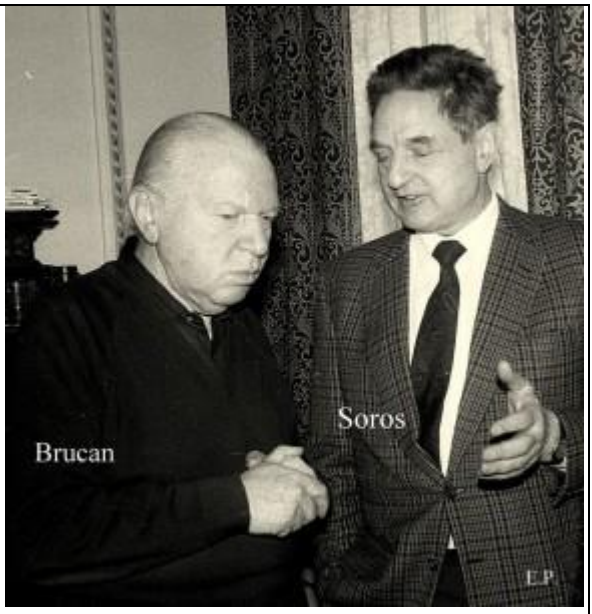

Silviu Brucan şi George Sörös în ianuarie 1990, când au înfiinţat Grupul de Dialog Social.

Din păcate, această falsă ireversibilitate a integrării euro-atlantice a fost susţinută şi de numeroşi profesori universitari, de la care aşteptările societăţii sunt cu totul altele. Eu mă pun în pielea lor şi nu ştiu cum mai dau profesorii cu ochii de foştii lor studenţi, pe stradă, la întâlniri etc. după ce le-au spus prostii şi i-au învăţat greşit. Ei nu au fost cu nimic mai buni decât propagandiştii comunişti care vorbeau în anii '50—60 despre ireversibilitatea trecerii omenirii la comunism, raiul pe pământ. Nu ştiu dacă vă închipuiţi câte cursuri de integrare euro-atlantică s-au predat în universităţi şi în licee, în regim obligatoriu, susţinându-se aberaţia ireversibilităţii politicii euro-atlantice.

Silviu Brucan (Saul Bruckner) şi Gabriel Liiceanu

Revenim la 1990. Dintre participanţii la manifestaţia „maraton" din Piaţa Universităţii, şi la mineriada din 13 – 15 iunie 1990 care i-a pus capăt, doar persoane foarte avizate puteau, în acel moment, să înţeleagă ceea ce se întâmplă.

Cei care, la aşa numita „revoluţie", au trecut prin stradă/au stat în stradă/au acţionat în stradă şi care sunt siguri că ei ştiu ce s-a întâmplat pentru că au fost acolo în calitate de manifestanţi/demonstranţi/privitori/cunoştinţe cu alţii asemenea afirmă că au văzut totul şi ştiu totul. Nu, domnule director, stând s-au acţionând în stradă, într-un colţ dintr-un anumit oraş, **NU** înţelegi fondul unor evenimente complexe cum sunt loviturile de stat sau operaţiunile rezultate din acţiunile concertate ale mai multor servicii secrete. Dacă toţi cei din stradă ar fi atât de geniali şi ar înţelege totul, ar fi nenorocire, pentru că popoarele nu ar mai putea fi manipulate şi stăpânite de diriguitorii Lumii. A stăpâni popoarele Lumii, şapte miliarde de oameni, este cea mai grea problemă a politicii mondiale. Oamenii din stradă sunt utili pentru conducători doar atâta timp cât pot fi manipulaţi, sau cât timp cu ajutorul prezenţei/acţiunii lor în stradă pot fi manipulate alte grupuri de oameni, cum ar fi telespectatorii, de exemplu. Un număr mare de oameni care solicită în stradă un anumit lucru, fie el cât de ilegal sau dăunător, poate să justifice şi să dea legitimitate oricărei ilegitimităţi. Interpretând politic, orice acţiune cât de ilegală şi de distrugătoare pentru popoare şi pentru statele care le diriguiesc poate fi interpretată drept un act de

eroism. Cu toate acestea, sunt mulţi participanţi la evenimentele despre care am povestit noi, cele din decembrie 1989, din Piaţa Universităţii, din aprilie-iunie 1990, sau de la mineriada din 13 – 15 iunie 1990, care susţin sus şi tare că ei ştiu totul pentru că au fost acolo. Contrazic, nu le vine să creadă că fără ca ei să simtă, alături de ei, se întâmplau lucruri importante etc. Aceşti ignoranţi sunt şi ei utili manipulatorilor şi folosiţi împotriva celor care devoalează operaţiuni, scot la lumină adevăruri şi devin incomozi. În această situaţie, aceşti participanţi la evenimente devin un cor care pe alocuri ajunge asurzitor şi acoperă glasurile incomode pentru putere, în ansamblu, sau pentru componente ale ei. Iar când aceşti pioni participanţi, obţin şi importante drepturi materiale, cum a fost cazul cu răniţii, urmaşii morţilor şi cu cei cu „contribuţii foarte importante" în decembrie 1989, atunci glasul lor devine şi mai sonor.

Deci aşa, domnule director, serviciile secrete sunt prezente la toate manifestările importante din societate. Astăzi, mai mult decât în anii 1989 – 1990, serviciile s-au perfecţionat, s-au supradimensionat, au achiziţionat tehnică extrem de performanţă, încât chiar nu le scapă nimic.

Marius Albin Marinescu: *Vă referiţi la S.R.I?*

Corvin Lupu: Nu numai la S.R.I., ci şi la S.I.E., care are rezidenţi în toate instituţiile din interiorul României. Nu poţi să culegi informaţii externe privitoare la România, dacă nu stăpâneşti informativ interiorul ţării. Desigur, toate celelalte servicii de informaţii, al M.I., S.P.P.-ul, S.T.S.-ul, ca şi D.G.I.A., sunt dotate şi foarte eficiente. Eu cred şi sper că ele vor sluji ţara cu devotament şi în situaţii dramatice, nu vor mai trăda cum au făcut-o conducătorii din fosta Securitate şi din fosta D.I.A., în perioada ceauşistă. Desigur, actualele servicii de informaţii acţionează, cel puţin deocamdată, în cadrul creat de Comunitatea Informativă a N.A.T.O., sub coordonare străină şi cu prezenţa în România a unor consilieri şi „şefi de staţii" care le supraveghează, le îndrumă şi, uneori, le ordonă. Prin intermediul serviciilor comandă şi D.N.A., o parte a înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi alte structuri, care sunt instituţii mult mai mult politice decât juridice. Magistraţii nu pot să-şi ocupe funcţiile fără avizul S.R.I. sau dacă avizul se ridică. Totdeauna puterea o deţine cel care te avizează şi care îţi propune revocarea.

Domnule director, eu fac afirmaţii grave, dar adevărate. Ca

profesor universitar, ca redactor şef de reviste şi în mai multe alte calităţi pe care le-am deţinut pe parcursul vieţii, am simţit totdeauna obligaţia de a spune adevărul, cu orice preţ! Şi pentru adevăr am avut de suferit şi cred că o să mai am, dar nu vreau să vă vorbesc astăzi despre aceste aspecte.

Revin. România nu mai este nici suverană şi nici independentă. Din acest punct de vedere, *Constituţia* nu mai corespunde realităţii politice actuale. Ea ar trebui modificată şi, în textul care precizează în mod fals că România este o ţară suverană şi independentă, ar trebui precizat că statul român trebuie să acţioneze pentru ca să atingă obiectivul ca România să devină din nou suverană şi independentă.

Marius Albin Marinescu: *Domnule profesor, ştiu câteva din aspectele la care vă referiţi, respectiv câteva din necazurile pe care le-aţi avut. Dar aţi fost un învingător, şi cu evreii şi cu fostul rector Oprean şi cu alţii din „sistemul ticăloşit". Şi eu am luptat mult pentru adevăr şi m-am trezit împroşcat cu minciuni pentru compromiterea mea sau târât prin tribunale din cauza celor scrise de mine sau de colegii mei la adresa infractorilor, în special a celor cu „gulere albe". Nu aveam bani pentru cohorte de avocaţi, fiindcă trebuia să mă judec prin toată ţara în zeci de procese de calomnie prin presă cu oameni puternici şi bogaţi, deranjaţi de adevărurile dureroase publicate în reţeaua de presă „Justiţiarul". Am învăţat autodidact Dreptul penal ca să mă pot apăra în instanţe şi mi-am câştigat singur toate procesele prin proba veritătii. Haideţi să revenim şi să ne spuneţi cum au evoluat serviciile secrete după mineriada din 13 – 15 iunie 1990?*

Corvin Lupu: Mineriada a fost o zdruncinare foarte puternică a societăţii româneşti. Ea i-a trezit la realitate şi pe unii cetăţeni care mai credeau în democraţia propovăduită de „emanaţi". În acelaşi timp, mineriada i-a radicalizat şi i-a fidelizat pe mulţi dintre susţinătorii lui Ion Iliescu, iar societatea a rămas scindată pentru foarte mulţi ani înainte. În acest context, ca urmare a „încheierii păcii" între fosta Securitate şi Ion Iliescu & Co, foştii securişti au reintrat în activitate intens şi au reluat penetrarea societăţii, acordând prioritate partidelor politice „istorice", foştilor legionari, intelectualilor, bisericilor de toate confesiunile. La asta se pricepeau cel mai bine şi în acest domeniu, al poliţiei politice, deţineau o arhivă bogată, putând porni fără handicap orice investigaţie şi penetrare informativă. Desigur, au monitorizat atent şi F.S.N.-ul.

În această perioadă, iunie 1990 – august/septembrie 1991, serviciile româneşti au rămas racordate la cooperarea cu serviciile sovietice de informaţii. Consilier pentru Apărare, Siguranţă Naţională şi Ordine Publică a fost generalul Ioan Talpeş, care a coordonat activitatea tuturor serviciilor, până în 1992, când a fost înlocuit de generalul Vasile Ionel, fost agent G.R.U. în România. S.R.I.-ul nu l-a agreat deloc pe Talpeş şi nici nu i-a lăsat acces în nucleul vital al serviciului.

Începând din primăvara anului 1990, relaţiile dintre Ion Iliescu şi Mihail Gorbaciov, au intrat într-un con de umbră, sfârşind prin a se răci, la sfârşitul lunii august – începutul lunii septembrie 1991. Aceasta s-a datorat faptului că în 19 august 1991 Ion Iliescu a purtat o convorbire telefonică cu prim-ministrul sovietic Ghenadi Ianaev, politicianul cel mai important dintre pucişti. Cei doi fuseseră colegi de studii la Moscova. Iliescu a fost singurul şef de stat din lume care i-a felicitat pe puciştii sovietici, de orientare conservatoare stalinist-brejnievistă, pentru că au organizat şi au dat puci-ul din acea zi şi l-au doborât de la putere pe Mihail Gorbaciov. Prin această atitudine a lui Ion Iliescu, s-a dovedit din nou că cine a trădat o dată, trădează şi a doua oară. Ceauşeştii l-au susţinut şi l-au promovat pe Iliescu până la nivelul de secretar al C.C. al P.C.R., iar Gorbaciov l-a făcut preşedintele României.

După această convorbire telefonică, Ion Iliescu a fost identificat ca fiind un susţinător al liniei politice conservatoare, cea pe care a cunoscut-o direct în anii studiilor de la Moscova, linia politică agreată de anturajul său din Uniunea Sovietică, de prietenii de care era legat din anii ’50. Linia politică a lui Ianaev propunea menţinerea controlului sovietic asupra zonei de influenţă, iar Iliescu vedea în aceasta asigurarea securităţii naţionale a României într-o formă de continuitate. Această imagine de conservator comunist a lui Iliescu l-a dezamăgit pe Gorbaciov care credea că Iliescu este un perestroikist devotat, dar a dezamăgit şi pe noua „stea” a politicii Rusiei, naţionalistul rus Boris Elţîn, care, ulterior, l-a ţinut pe Iliescu „la distanţă”, până la sfârşitul prematur al mandatului său prezidenţial, în 1999. Vladimir Putin, preşedinte începând din 1999, la rândul său naţionalist rus, bineînţeles, în sensul bun al cuvântului, nu l-a agreat nici el pe Iliescu.

Marius Albin Marinescu: *Am observat remarca dumneavoastră*

„... bineînțeles, în sensul bun al cuvântului...", pentru a vă delimita de globaliștii care interpretează fals și susțin că a fi naționalist este ceva rău, ceva condamnabil, ceva împotriva democrației. Oare de ce l-a părăsit Iliescu pe Gorbaciov, cel care îl promovase la conducerea României?

Corvin Lupu: Iliescu l-a părăsit pe Gorbaciov, poate, convins că liderii comuniști conservatori se vor menține la putere, iar Gorbaciov era terminat politic. Apoi, vedeți că printre cei șase lideri care au preluat conducerea U.R.S.S. cu ocazia puci-ului, era și președintele K.G.B., Vladimir Kriucikov. Acest lucru a dat consistență puci-ului. Alături de el, au participat la puci prim-ministrul, vicepreședintele U.R.S.S., ministrul de Interne și ministrul Apărării. Deci, puciștii erau oameni cu nume și cu funcții foarte grele, ceea ce le dădea credibilitate. Dar nu toate structurile K.G.B.-ului, ale Armatei și ale Miliției au fost de partea conservatorilor. Cea mai importantă forță militară care i-a combătut pe conservatori a fost aviația militară, comandată de mareșalul Pavel Grachov, cu ale sale trupe de desant, cele care i-au și arestat pe puciști.

Naționaliștii au ajuns să reprezinte o forță politică și populară consistentă în societatea din Rusia. După 1917, poporul rus a ajuns sub stăpânirea autocrată a evreilor bolșevici, care l-au asuprit cumplit. Rușii au fost cei prigoniți, aruncați în gulag, iar minoritarii, în frunte cu evreii, au preluat conducerea societății. Acest lucru a durat foarte multă vreme. În 1964, când ucraineanul Hruşciov a fost înlăturat printr-o lovitură de stat, a ajuns secretar general mareșalul Leonid Ilici Brejnev, care era etnic rus. Dar el nu a înlăturat minoritățile naționale din numeroasele structuri politice, administrative și militare ale U.R.S.S. Era un conservator care milita pentru internaționalismul proletar, foarte asemănător cu globalizarea evreiască din zona occidentală de influență. Internaționaliștii se bazau mult pe minorități, propovăduind răspândirea comunismului pe tot Globul. Naționaliștii ruși, care militau pentru o Rusie a rușilor, au fost cei care, sub conducerea lui Boris Elțîn și a mareșalului Pavel Grachov, i-au înlăturat pe conservatori de la putere, l-au împins pe Gorbaciov „pe linie moartă" și au eliberat Federația Rusă de sub stăpânirea suprastructurii numită Uniunea Sovietică, cea care a și fost desființată oficial, în 23 decembrie 1991. Aș mai spune că eu cred că pe Iliescu l-a influențat și colegialitatea cu pucistul Ghenadi Ianaev și, poate,

conţinutul convorbirii lor telefonice cu acesta, din 19 august 1991, când Ianaev era încă sigur de reuşita puci-ului şi de menţinerea la putere.

Cu toate că relaţiile lor s-au răcit, în anul 2010, Gorbaciov a venit la Bucureşti şi a apărut public alături de Ion Iliescu, inclusiv la televiziune. În România se cristalizase ideea loviturii de stat din decembrie 1989 şi Gorbaciov venise să ne mai mintă o dată şi să ne spună că a fost revoluţie curată şi că U.R.S.S. nu a avut nicio implicare.

Marius Albin Marinescu: *În anul 2010 aţi publicat şi dumneavoastră cartea „România în decembrie 1989. De la revolta populară la lovitura de stat", care a oferit numeroase clarificări.*

Corvin Lupu: Da. Prin înfrângerea puciştilor, Federaţia Rusă s-a eliberat de sub stăpânirea Uniunii Sovietice, care obliga Rusia să-şi pună la bătaie toate bogăţiile pentru a întreţine celelalte paisprezece republici unionale care, după accentuarea crizei în U.R.S.S., încheiau fiecare an financiar „în roşu". După opt ani, abia, căderea P.I.B.-ului Rusiei s-a oprit, iar apoi, după preluarea preşedinţiei de către Vladimir Putin, Dimitri Medvedev şi noua echipă foarte puternică şi profesionistă, timp de 15 ani, Rusia s-a dezvoltat şi a crescut din punct de vedere organizatoric, administrativ, economic şi militar. Conflictele din Ucraina şi redeschiderea Războiului rece, au condus şi la acele sancţiuni împotriva Rusiei, care sunt văzute de o mare parte a Rusiei şi nu numai, ca un sabotaj al Occidentului, dar Rusia merge mai departe. Dar statele din U.E., poate cu excepţia Germaniei, au fost şi ele grav afectate de sancţiunile impuse de Rusia. Între acestea se află şi România. În fine, este o altă discuţie şi vă propun să ne oprim.

(Va urma)

A consemnat Marius Albin MARINESCU

Episoadele anterioare:

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului"! Dialog „la gura sobei" cu istoricul Corvin Lupu (III)

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului"! Dialog „la gura sobei" cu istoricul Corvin Lupu (II)

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului"! Dialog „la gura sobei" cu istoricul Corvin Lupu

---

Tags: „România în decembrie 1989. De la revolta populară la lovitura de stat" Corvin Lupu Boris Elţîn şi mareşalul Pavel Grachov

Corvin Lupu despre Securitate generalul Ioan Talpeş generalul Vasile Ionel agent G.R.U. interviu profesorul Corvin Lupu mareşalul Leonid Ilici Brejnev Mihail Gorbaciov şi Ion Iliescu pucistul Ghenadi Ianaev Vladimir Kriucikov preşedintele K.G.B. Vladimir Putin şi Dimitri Medvedev

---

Puncte de vedere http://www.justiţiarul.ro/pleacă-ai-nostri-vin-ai-nostri-de-la-securitate-la-alte-servicii-de-informatii-v-2/

Început

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri". De la Securitate la alte servicii de informaţii (V)

Posted by *justiţiarul* 28 ianuarie 2017

Marius Albin Marinescu: *Reluăm discuţia noastră de ultima oară. Atunci, aproape de final v-am întrerupt. Vorbeaţi despre răcirea relaţiilor româno-sovietice începând cu primăvara anului 1990. Poate ne mai spuneţi ceva.*

Corvin Lupu: Prima parte a anului 1990 a fost foarte grea pentru preşedintele Ion Iliescu. Problematica de securitate în

condiţiile desfiinţării Tratatului de la Varşovia, ale conflictului româno-maghiar acutizat de evenimentele de la Târgu-Mureş, din martie 1990, ale conflictului cu Securitatea, continuat şi după înfiinţarea oficială a S.R.I. În condiţiile de criză create de fenomenul Piaţa Universităţii, în cele ale alegerilor din mai 1990, ale mineriadei din 13 – 15 iunie, toate acestea şi altele au fost momente care au creat o multitudine de probleme lui Ion Iliescu.

Pe lângă acestea, Iliescu spera ca U.R.S.S. să continue să controleze sfera ei de influenţă din centrul şi estul Europei, iar România să fie sub protecţia Moscovei. Pentru aceasta, atât Iliescu, cât şi serviciile de informaţii, au făcut eforturi, în direcţia bunei colaborări cu sovieticii. În fruntea armatei, poliţiei şi serviciilor de informaţii au fost numiţi oameni devotaţi relaţiei cu U.R.S.S.: la Statul Major General, generalul Vasile Ionel, la S.R.I., director Măgureanu, prim-adjunct Filip Teodorescu, la S.I.E., director a fost numit generalul Mihai Caraman, la M.I. generalul Jean Moldoveanu, securist evreu, dovedit ca agent sovietic. Astfel de oameni au fost plasaţi peste tot, în punctele „cheie" ale societăţii româneşti.

Atât conducerea României, cât şi conducerea Uniunii Sovietice doreau încheierea unui tratat politic bilateral care să clarifice relaţiile româno-sovietice. Liderii români doreau să obţină protecţia sovietică avută în primele două decenii de „lagăr sovietic", din perioada de dinaintea promovării politicii de independenţă de către Dej şi Ceauşescu. Liderii de la Kremlin doreau să-şi consolideze influenţa politică şi informativă în România, chiar dacă erau dispuşi să cedeze o mare parte din influenţa economică Occidentului. Gorbaciov dorea şi recunoaşterea de către România a apartenenţei la Uniunea Sovietică a teritoriilor româneşti ocupate în vara anului 1940: nordul Bucovinei, Basarabia şi Ţinutul Herţa, adică dorea să se prevadă explicit în tratat recunoaşterea frontierelor dintre cele două ţări, aşa cum erau ele la ora semnării tratatului. Dacă ar fi obţinut aceste obiective politico-diplomatice în raporturile cu România, Gorbaciov şi-ar fi consolidat imaginea şi puterea la Moscova, unde era tot mai mult contestat, cu deosebire de către adversarii săi conservatori staliniști, dar şi de către naţionalişti, mai ales la nivelul instituţiilor de putere şi al Partidului Comunist.

Iliescu şi-a dat seama că acest tratat este un act de trădare naţională şi că semnarea lui îi va compromite cariera şi, implicit,

puterea, la care el, care nu are copii, ţinea mai mult decât la orice pe această lume. De aceea el a şi ezitat, a tras mult de timp, ca să mă exprim aşa, până a „ajuns cuţitul la os", în primăvara anului 1991. În 5 aprilie 1991, în vinerea dinaintea Paştilor, vinerea „Mare", la Moscova, Ion Iliescu a semnat împreună cu Mihail Gorbaciov *Tratatul de colaborare, bună vecinătate şi amiciţie între România şi U.R.S.S.*, care prevedea recunoaşterea de către România a frontierelor existente, deci a apartenenţei fostelor ei teritorii la Uniunea Sovietică. Prin semnarea documentului de către Ion Iliescu, România devenea singura ţară din centrul şi estul Europei care avea un tratat cu U.R.S.S., în noile condiţii geopolitice configurate de *Acordul din Malta* (2 – 3 decembrie 1989).

Semnarea tratatului româno-sovietic a fost urmată de o întâlnire în doi a lui Mihail Gorbaciov şi Ion Iliescu. Stenograma întâlnirii a fost publicată, după mulţi ani, în presa noastră (*Stenograma discuţiei Mihail Gorbaciov – Ion Iliescu*, Moscova, 5 aprilie 1991, în „Ziua", 17 noiembrie 2004). În cadrul acestei întâlniri, printre altele, Mihail Gorbaciov, care dăduse faliment cu linia sa politică şi se afla „pe ultima sută", a declarat: „Occidentul vrea să ne pună pe butuci şi pe noi, şi pe voi, pentru ca după aceea să ne cumpere totul pe nimic", la care Ion Iliescu a replicat: *„forţele duşmănoase interne şi externe cooperează"*.

Marius Albin Marinescu: *Cred că este foarte importantă această discuţie. Ea dovedeşte că Ion Iliescu era informat şi conştient de pericolul pierderii de către România şi români a bazei materiale a societăţii, a resurselor naturale şi a tot ceea ce au acaparat străinii în ţara noastră, „pe nimic", cum spunea Gorbaciov.*

Corvin Lupu: Exact.

Marius Albin Marinescu: *Şi cu toate că a fost conştient de aceste lucruri în mandatul său prezidenţial din 2000 – 2004, a lăsat să se înstrăineze o mare parte din avuţia naţională şi nouă ne spunea şi el şi prim-ministrul Adrian Năstase că este bine să le dăm străinilor tot ce ne cer!*

Corvin Lupu: Conducătorii (anti) României argumentau cu necesitatea de a ceda economia şi suveranitatea în schimbul aderării. În România nu s-au pus niciodată „pe masă" toate condiţiile pe care urma să le îndeplinim şi preţul efectiv pe care urma să-l plătim. Totul trebuie să aibă un preţ cunoscut şi acceptat. Nimic nu trebuie făcut în istorie „cu orice preţ". Sunt şi preţuri falimentare. Din păcate

conducătorii nu vor fi judecaţi şi pedepsiţi decât de istorici şi, sperăm, pe lumea cealaltă, deşi, poate, înainte de a da socoteală pe lumea cealaltă, ar fi trebuit să dea socoteală şi pe lumea aceasta. Din păcate, o prea mare parte a opiniei publice nu conştientizează că ceea ce s-a pierdut este foarte greu reparabil sau, în parte, ireparabil, afectate fiind generaţiile viitoare, inclusiv copiii care încă nu s-au născut şi care au fost, în timpul generaţiei noastre, pur şi simplu jefuiţi, nu numai de bunuri materiale, de resurse naturale, de pământ etc., dar poporul român a pierdut o mare parte a zestrei sale genetice superioare, prin exodul de valori fără precedent în istorie şi s-au creat premisele ca românii să ajungă în curând o etnie minoritară într-o ţară majoritar ţigănească. Acest exod de valori ridicate prin efortul României a fost determinat cu multă abilitate de către planificatori, prin ecranarea şanselor de care aveau românii nevoie în ţara lor.

Marius Albin Marinescu: *Să revenim la Tratatul dintre România şi U.R.S.S.*

Corvin Lupu: Imediat după semnarea tratatului, Partidul Comunist din Republica Sovietică Socialistă Moldovenească a salutat călduros acest eveniment româno-sovietic. Secretarul C.C. al P.C.M., Ion Guţu, a declarat că documentul încheiat de către preşedinţii Iliescu şi Gorbaciov a înlăturat posibilitatea „odiosului" scenariu al unirii Republicii Moldova cu România.

În acelaşi timp, în articolul patru al tratatului se prevedea ca România şi U.R.S.S. să nu adere la alianţe ce vor fi îndreptate una împotriva alteia, ceea ce ar fi eliminat posibilitatea aderării României la N.A.T.O. Or, poporul român, în mare parte, ca urmare a influenţei extraordinare a mesajelor transmise de posturile occidentale de radio, care au fost foarte iubite de români, credea atunci că o eventuală aderare a României la structurile occidentale ar însemna accesul nostru în Sfântul Rai. Din acest punct de vedere, aşa cum am mai spus, eu cred că aderarea la structurile euro-atlantice a fost o etapă deosebit de utilă experienţei istorice a poporului român. Ea trebuia parcursă, în ciuda pierderilor uriaşe suferite de România.

Marius Albin Marinescu: *Există analişti care au apreciat că aceste pierderi au depăşit pierderile României în cele două războaie mondiale, plus cutremurul din 1977.*

Corvin Lupu: Am văzut şi eu acele evaluări. Ştiu că profesorul universitar Ilie Şerbănescu, fost ministru al Economiei, a făcut calcule

privitor la această chestiune. În vara anului trecut, mi-a povestit cum l-au dat afară de la TV „Antena-3” pentru că a avut discursuri apreciate a fi fost „antisistem”.

Revenind la discuţia anterioară, Ion Iliescu era îngrijorat de desfiinţarea Tratatului de la Varşovia, care se produsese practic cu o lună şi două zile mai devreme de semnarea tratatului, desfiinţare care avea să se legalizeze printr-un act final, în iulie 1991, la Praga. România a fost ultima ţară care a semnat desfiinţarea Tratatului de la Varşovia. Plecaseră toţi şi mai rămăsesem numai noi! Pentru Iliescu, tratatul cu sovieticii avea menirea de a compensa deficitul de securitate pe care îl declanşase desfiinţarea Tratatului de la Varşovia. Ion Iliescu vedea securitatea României asigurată tot alături de Uniunea Sovietică, el având cunoştinţă de configurarea sferelor de influenţă, care, o spun din nou, au fost încheiate pentru eternitate şi instinctul îl trimitea tot la Moscova.

Pentru a deveni lege şi a intra în circuitul de drept internaţional, tratatul trebuia aprobat în Parlament. Prim-ministrul de atunci, Petre Roman, susţine ca s-ar fi opus ratificării tratatului de către Parlament şi l-ar fi convins în acest sens şi pe Ion Iliescu. Cel care s-a opus categoric tratatului a fost Corneliu Mănescu, care era preşedintele Comisiei de politică externă a Senatului României. Într-o discuţie purtată cu preşedintele de atunci al Senatului, Alexandru Bârlădeanu, Corneliu Mănescu a spus că ratificarea tratatului înseamnă recunoaşterea neapartenenţei la România a teritoriilor ocupate de sovietici în vara anului 1940, ceea ce i se părea inacceptabil, cu toate că el a avut relaţii foarte strânse cu diplomaţia sovietică, principalul motiv pentru care a fost marginalizat de Ceauşescu.

După ce tratatul româno-sovietic nu a putut fost ratificat şi Parlamentul a încheiat sesiunea parlamentară 1990 – 1991 şi puciul din 19 – 21 august 1991 a eşuat în parte, partea sovietică a fost nemulţumită. Gorbaciov ştia că Iliescu avea toată puterea în mână.

Ulterior, Ion Iliescu a făcut însă un alt gest care a compensat în favoarea Moscovei faptul că tratatul nu a fost ratificat. Mă refer la faptul că la doar câteva ore după ce, la 27 august 1991, Republica Sovietică Socialistă Moldovenească şi-a declarat independenţa, Ion Iliescu a recunoscut Moldova ca stat suveran şi independent. Gestul are două conotaţii. Ion Iliescu şi susţinătorii lui au afirmat că prin aceasta România a recunoscut ieşirea Republicii Moldova de sub tutela

Moscovei, pas înainte pe calea reunificării cu România. În acelaşi timp, unii patrioţi români, de pe ambele maluri ale Prutului au interpretat gestul conducerii României ca pe unul inspirat de Moscova şi îndreptat împotriva „podului cu flori" şi a voinţei multor români de reunire a Moldovei de peste Prut cu România. Recunoaşterea Moldovei ca stat suveran şi independent semnifica recunoaşterea României că acest teritoriu nu aparţine României. Patrioţii români de la baza societăţii, aşteptau ca Iliescu să proclame unirea Republicii Moldova cu România.

Cert este că în cei 26 de ani trecuţi de la aceste evenimente, forţele potrivnice unirii românilor de pe cele două maluri ale Prutului au fost totdeauna mai puternice. Cei 180 de ani de stăpânire rusească şi sovietică asupra Basarabiei au produs efecte care nu pot fi ignorate. Politica de „dare a ceasului înapoi" este greu de realizat şi nu are doar urmări pozitive, cel puţin în această etapă a istoriei. Lucrurile se pot schimba, în viitor, dacă cele două supraputeri, Rusia şi, mai ales, S.U.A. vor duce o politică de sprijinire a unei Europe a naţiunilor, care să repună etniile majoritare în drepturi prioritare, în cadrul unor state suverane, aşa cum se prevede în proiectul european al preşedintelui Donald Trump.

În orice caz, orice efort pe această linie a unificării Republicii Moldova cu România, aşa cum am mai spus în altă discuţie a noastră, nu trebuie făcut în adversitate cu Rusia, ci doar alături de Rusia. Românii unionişti din Moldova vor avea şanse să fie ascultaţi şi sprijiniţi doar ca aliaţi ai Rusiei, în niciun caz ca adversari ai ei. Linia lor politică actuală, de adversitate faţă de Rusia, este defectuoasă şi nu are şanse de izbândă. Din contră, poate fi chiar factor de risc pentru securitatea Moldovei.

Marius Albin Marinescu: *Cum s-au poziţionat serviciile secrete faţă de acest tratat româno-sovietic din 1991?*

Corvin Lupu: Serviciile secrete l-au informat pe Ion Iliescu că în rândul parlamentărilor, cu deosebire în rândul celor din Comisia de politică externă, există reticenţe faţă de semnarea tratatului şi că va fi greu ca el să treacă. Aceşti parlamentari care se opuneau ratificării erau de părere că semnarea tratatului nu era oportună până când nu se limpezea situaţia Uniunii Sovietice, care scârţâia din toate încheieturile şi se afla în pragul dezmembrării, eveniment care s-a întâmplat, după cum am arătat, în luna decembrie a aceluiaşi an.

În septembrie 1991, în conducerea de la Bucureşti se

cristalizaseră în F.S.N. două tendinţe diferite şi opuse: gruparea lui Ion Iliescu, de sorginte moscovită şi gruparea lui Petre Roman, care dorea să ducă România în braţele Occidentului. Amândouă grupările erau sub influenţă/control evreiesc. Adversitatea celor doi foşti aliaţi a devenit mare. Astfel, F.S.N.-ul s-a desfăcut în două grupări, P.D.S.R. şi P.D., iar fesenismul s-a perpetuat, umbrind partidele istorice, penetrate de noile servicii şi de fosta agentură a fostei Securităţi, infiltrată printre rândurile vechilor militanţi ai partidelor. Partidele istorice au decăzut şi pentru că şi-au deturnat propriile lor foste linii politice remarcabile, promovate la timpul potrivit. Ţărăniştii au uitat de fostul lor naţionalism sănătos şi l-au abandonat, iar liberalii au abandonat total doctrina prin care, o lungă perioadă istorică, au obţinut cele mai mari succese ale lor şi ale României: „Prin noi înşine!" Abandonându-şi doctrina tradiţională, partidele istorice au „sângerat" continuu, îndreptându-se spre o moarte destul de rapidă, mă refer la ţărănişti şi la P.S.D.R.-ul lui Sergiu Cunoscu şi spre o moarte lentă a liberalilor, care au sfârşit prin a se topi în marea familie a popularilor europeni, iar apoi, după căsătoria contra naturii cu P.D.L., astăzi din liberali mai rămânând doar denumirea partidului şi multă mediocritate şi fripturism.

Ca urmare a acestei scindări din F.S.N., preşedintele Iliescu, care ajunsese să fie foarte tare susţinut de fosta Securitate, a organizat o nouă mineriadă, prin care a înlăturat de la putere întregul guvern Petre Roman şi l-a înlocuit cu un „guvernul meu", ca să folosesc un termen la modă în mass-media românească din anul recent încheiat, guvern condus de Theodor Stolojan, personaj agreat de Iliescu şi alcătuit din acelaşi aluat.

Marius Albin Marinescu: *Cum au ajuns ofiţerii fostei Securităţi să-l agreeze şi să-l susţină pe Ion Iliescu, după ce acesta i-a etichetat ca fiind „terorişti", „criminali", „ceauşişti" etc., după ce le-a condamnat unii dintre conducători, i-a pus sub cizma M.Ap.N., iar pe unii i-a dat afară?*

Corvin Lupu: Cu multă abilitate, Ion Iliescu a reuşit, încă din anul 1990, să dea impresia securiştilor că el i-a salvat de la moartea pe care le-a pregătit-o generalul Militaru şi alţi conducători din M.Ap.N., că el i-a scos din puşcării, că el i-a repus în muncă în noile servicii de informaţii, că el le-a redat privilegiile etc. Aceasta i-a îmbunat pe securişti şi i-a făcut să-l susţină. Nu trebuie să neglijăm nici tendinţa generală tradiţională a militarilor de a se alinia în spatele lui Vodă.

Asta până la un punct, pentru că, din când în când, ei îl elimină pe Vodă, într-un fel, sau în altul, respectiv prin moarte, prin înlăturare brutală fără să-l ucidă, sau mai subtil, prin mijloace „acoperite”. Ceauşescu, Cuza-Vodă şi Emil Constantinescu sunt exemple pentru fiecare din cele trei variante. Emil Constantinescu (Kazbich) ne-a spus că l-a „învins Securitatea”, ceea ce este real.

În orice caz, evenimentele din anul 1991, au găsit România poziţionată şubred, cu o conducere contestată în Occident, ca urmare a mineriadelor şi a eforturilor lui Ion Iliescu de a nu părăsi „barca” Moscovei.

(Va urma)

A consemnat Marius Albin MARINESCU

Episoadele anterioare:

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu (IV)

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu (III)

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu (II)

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu

Tags: Alexandru Bârlădeanu articol Corvin Lupu Corneliu Mănescu Corvin Lupu despre Securitate Corvin Lupu interviu Justiţiarul F.S.N. preşedintele Iliescu Ilie Şerbănescu pierderile României Mihail Gorbaciov Ion Iliescu tratat 5 aprilie 1991 Stenograma discuţiei Mihail Gorbaciov – Ion Iliescu

---

Puncte de vedere http://www.justiţiarul.ro/pleacă-ai-nostri-vin-ai-nostri-de-la-securitate-la-actualele-servicii-de-informatii-vi/

Început

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri”. De la Securitate la actualele servicii de informaţii (VI)

Posted by *justiţiarul*

Anul 1992 a amplificat debusolarea României. Lipsa de perspective de moment, pentru asigurarea securităţii României prin poziţionarea alături de Federaţia Rusă era o realitate care producea îngrijorare în rândul conducerii filo-moscovite de la Bucureşti. La această îngrijorare se adăuga presiunea exercitată de Occident, datorită nemulţumirii faţă de faptul că nu reuşiseră încă decât lichidarea unei părţi din economia României, dar nu şi acapararea marilor întreprinderi şi a resurselor naturale ale ţării.

Tratatul de la Varşovia se desfiinţase, iar Uniunea Sovietică se dezmembrase. Oligarhii evrei se aruncaseră ca nişte păsări de pradă asupra Rusiei, profitând de frământările din interiorul puterii de la Kremlin şi de starea de beţie cvazi-constantă în care se găsea preşedintele Elţîn. În ciuda ataşamentului său vechi şi puternic, faţă de Rusia, Ion Iliescu nu se mai simţea în siguranţă sub umbrela acestei puteri aflată în criză.

În aceste condiţii, după mai multe tatonări, mesaje şi întâlniri ale unor înalţi demnitari români cu conducători ai N.A.T.O., în februarie 1992, a avut loc vizita la Bucureşti a secretarului general al organizaţiei, Manfred Woerner. Când s-a ajuns la discutarea

perspectivei aderării României la N.A.T.O., secretarul general a declarat deschis că acest lucru nu va fi posibil atâta timp cât în fruntea serviciilor române de informaţii se află agenţi ai K.G.B. şi atâta timp cât România nu predă serviciilor occidentale reţelele de agenţi răspândite în lumea occidentală.

Ca urmare a solicitărilor lui Manfred Woerner, pe parcursul anului 1992 au fost eliberaţi din funcţie prim-adjunctul directorului S.R.I., col. Filip Teodorescu, care coordona reţelele operative ale serviciului şi gl. Mihai Caraman, dovedit încă din anii 1970 ca fiind agent al K.G.B. şi cunoscut ca atare şi la Washington. În acelaşi timp, el a fost un colaborator important al serviciilor secrete franceze, motiv pentru care fusese susţinut şi de Petre Roman să devină director al spionajului românesc. În fruntea S.I.E. a fost numit generalul M.Ap.N. Ioan Talpeş, persoană agreată la Washington, încă de pe timpul regimului ceauşist. Virgil Măgureanu (Imre Asztalosz) a fost acceptat în continuare, deşi era fost agent sovietic, datorită faptului că era minoritar etnic şi pentru că a făcut constant favoruri de punere la dispoziţia S.U.A. şi a agenţilor serviciilor evreieşti a unor informaţii şi documente secrete.

Operaţiunea de livrare către unii dintre foştii adversari ai României de pe frontul invizibil a reţelelor şi multor documente secrete a fost, de fapt, un act de trădare a intereselor profunde ale ţării. Fiecare ţară care-şi apără interesele îşi apără şi secretele, indiferent de schimbările de orientare ideologică şi de alianţe. Ideologia şi alianţele sunt trecătoare, se schimbă periodic, dar interesele profunde ale ţării ar trebui să rămână perpetue, să nu fie scoase la mezat şi să fie livrate vrac, în schimbul unor interese trecătoare, de moment istoric. Aşa au procedat mereu în istorie statele care au reuşit să-şi conserve puterea şi odată cu ea interesele. Totul trebuie să aibă un preţ şi sunt secrete adânci ale statului, care-i conferă acestuia multă putere, care nu ar trebui negociate cu nimeni, pentru niciun motiv. Celor interesaţi să afle mai multe despre aceste frământări ale serviciilor române de informaţii externe, le recomand cartea colonelului (r) Cornel Nămeţi, *Ultimul curier ilegal. Amintirile unui spion român*, o carte vastă, care prezintă partea vizibilă a aisbergului care a însemnat fenomenul trecerii S.I.E. din subordinea României în cea a Occidentului, fenomen care, după cum este cunoscut, s-a întâmplat şi cu toate celelalte servicii secrete din România.

În anul 1993, a fost iniţiat în România programul Mil-to-Mil, program de cooperare în domeniul apărării cu Statele Unite ale Americii şi s-a înfiinţat o echipă de legătură între U.S. Forces Command Europe (EUCOM) şi armata română. O mulţime de ofiţeri ai armatei române, inclusiv de informaţii militare au fost invitaţi în S.U.A. şi aşezaţi pe şinele noii direcţii de orientare politico-militară a României. Adoptând această nouă orientare politică, armata şi serviciile secrete n-au mai conservat linia naţional-românească promovată înainte de 1989. De altfel, propaganda noului regim, susţinută de conducătorii de etnii minoritare ai României, a făcut ca ideea de „patriotism" să fie asimilată comunismului şi securismului, iar prin abuz de interpretare lingvistică, termenii de „naţional" şi „naţionalism" au primit conotaţii negative. Prin exces de *discriminare pozitivă*, minorităţile naţionale au preluat întâietatea în societate, în domeniul promovării în societate, în publicaţii, în mass-media, în punctele „cheie" din administraţia centrală şi, în multe judeţe, locală. Serviciile secrete, românizate, în cea mai mare parte, în anii regimului ceauşist, au încadrat din nou un mare număr de ofiţeri minoritari etnici, mai ales evrei, ţigani şi unguri. La Academia de Informaţii, una din probele foarte importante este limba străină, care se dă la alegere. Examinarea este foarte exigentă, dat fiind şi concurenţa foarte mare. Toţi candidaţii de etnie maghiară îşi aleg limba maternă ca limbă străină şi obţin aproape toţi nota zece, devansează majoritatea românilor, care obţin greu note de opt şi nouă şi devin ofiţeri de informaţii. Cât despre loialitatea acestora faţă de statul naţional unitar român şi faţă de românism, personal, am îndoieli mari.

Începând cu anul 1992, un rol important în consolidarea relaţiilor militare şi informative româno-americane l-a avut colectivul condus de Larry L. Wats, un prieten al României, care a studiat la facultăţile de Istorie din Iaşi şi din Cluj, în anii 1980, iar după lovitura de stat din decembrie 1989 a fost avansat, devenind consilier pentru problemele de reformă a serviciilor secrete şi ale armatei pe lângă Preşedinţia României. Larry L. Watts este un foarte valoros istoric, cărţile sale fiind adevărate tratate de istorie contemporană a României, aducând în circuitul istoriografic documente din foarte importante arhive străine, la care istoricii români nu au avut acces.

În anii care au urmat, la Moscova, regimul lui Boris Elţîn a dat faliment, în ciuda „injecţiilor" financiare primite din partea regimului

iudeo-globalist occidental. Dau doar două exemple de sprijin occidental pentru regimul Elţîn. În 1996, Elţîn a primit cadou din partea S.U.A. 10 miliarde de dolari, ca să-şi asigure un nou mandat de preşedinte al Federaţiei Ruse. Oculta mondială şi S.U.A. erau mulţumite că Rusia continua să decadă şi susţinea această „evoluţie", Elţîn fiind un „demn" continuator al lui Mihail Gorbaciov, cel pe care preşedintele Vladimir Putin l-a numit sec, în anul 2014: „trădător". În martie 1999, Rusia a primit un „împrumut nerambursabil" de 17, 5 miliarde de $ din partea F.M.I., preţul cu care Boris Elţîn şi-a dat acordul pentru bombardarea şi distrugerea Iugoslaviei, o crimă internaţională de mari proporţii a N.A.T.O., care a compromis grav organizaţia, în ochii opiniei publice mondiale. A fost pentru prima oară când N.A.T.O. s-a transformat dintr-o organizaţie militară defensivă, într-o organizaţie politico-militară agresivă. Acest lucru, chiar dacă a fost ignorat, de cei care deţineau puterea în statele N.A.T.O., a produs efecte. Aceste efecte, ca şi altele de acest fel, s-au tot adunat în timp şi s-au „contorizat", contribuind la pierderea prestigiului internaţional al S.U.A., a supuselor sale din N.A.T.O. şi a regimului iudeo-globalist, în ansamblul său.

Teama de agresivitatea S.U.A. şi a N.A.T.O. a dus la coagularea unor organizaţii politico-militare şi economice adverse. Mă refer la „Shanhai-5", la B.R.I.C.S. şi la parteneriatul estic. Toate acestea au contribuit mult la schimbarea radicală de sistem politic de la Washington, din noiembrie 2016, în urma căreia regimul politic iudeo-globalist a fost înlocuit cu un regim politic naţional-protecţionist.

În anul 1999, după 17 ani de regrese continue ale Rusiei, Complexul Militaro-Industrial de la Moscova a decis să-l înlăture pe Boris Elţîn şi să preia puterea direct prin intermediul celui care fusese pregătit în acest sens: Vladimir Putin. Evoluţia acestuia, de la spion, la şef de unitate externă acoperită de spionaj, la viceprimar al Sankt-Petersburgului, la preşedinte al Serviciului Federal de Securitate al Rusiei şi apoi de prim-ministru al Federaţiei Ruse, i-a permis să cunoască toate problemele celei mai mari ţări din lume şi să numească în funcţii „cheie" din administraţie, armată şi F.S.B. colaboratori de încredere.

În anul 1999, lupta dintre politicienii din Rusia, pe de o parte şi serviciile secrete, luptă care s-a manifestat începând cu anii 1920, a

fost tranşată în favoarea serviciilor secrete şi a Complexului Militaro-Industrial, ceea ce a avut ca efect redresarea rapidă a Rusiei şi intrarea ei pe un trend ascendent de dezvoltare administrativă, organizatorică, economică, militară, informativă, diplomatică şi spaţială. Lupta partidelor politice între ele şi a serviciilor secrete împotriva partidelor s-a încheiat şi a încetat să mai erodeze societatea din Rusia. Opoziţia, controlată de putere, nu a mai putut frâna eforturile puterii de a consolida Rusia.

Printre acţiunile externe promovate de Rusia, a fost şi acţiunea de recuperare a terenului pierdut pe frontul secret în estul Europei. În România, începând cu anul 2001, conducerea S.R.I. a fost preluată de Radu Timofte, în timpul căruia, structurile provenite din fosta Securitate au preluat un control foarte mare al instituţiei. În acelaşi timp, în centrala S.R.I. „Mirosea tare a K.G.B.", ca să-l citez pe un istoric al serviciilor noastre secrete. Cu toate acestea, S.R.I., ca şi D.G.I.A. şi S.I.E. au avut un rol foarte mare în aderarea României la N.A.T.O. şi la U.E. După părerea mea, rolul serviciilor secrete pe această linie a fost mai mare decât rolul politicienilor şi interesele celor două organizaţii supranaţionale au fost atinse în măsură mai mare cu ajutorul serviciilor secrete din România, decât cu cel al politicienilor.

Încet, încet, serviciile secrete au obţinut puterea, influenţa şi privilegiile pe care Ceauşescu nu a vrut să li le dea şi pentru care l-au înlăturat şi l-au asasinat. Dimensiunea serviciilor a explodat, doar S.R.I. singur ajungând la efective de mai bine de trei ori mai mari decât cele ale fostei Securităţi ceauşiste. Din punct de vedere tehnic, superioritatea's. R.I. faţă de fosta Securitate este zdrobitoare. Controlul asupra societăţii s-a accentuat. Practic, serviciile secrete s-au scufundat şi au cuprins întreaga societate. Tehnica modernă de supraveghere s-a răspândit în toată ţara. Ofiţeri de obiectiv au fost plasaţi pe lângă toate instituţiile. Orice influenţă sau control a organelor de putere locală asupra serviciilor secrete a fost înlăturată. S.R.I. şi S.I.E. au ajuns să se subordoneze doar preşedintelui, prevederea legală potrivit căreia Parlamentul ar fi cel care controlează serviciile fiind aplicată formal, practic neputând fi aplicată. Principiile conspirativităţii şi compartimentării muncii fac acest control şi mai dificil. Preşedinţii României nu pot controla aceste servicii, din multe cauze pe care o să le abordăm cu alt prilej. Nicio numire în funcţii de conducere, la nivel central sau local, nu se face decât cu avizul S.R.I. De

asemenea, avizul S.R.I. este obligatoriu pentru intrarea în magistratură. Desigur, calea inversă este şi ea valabilă, respectiv retragerea avizului S.R.I. conduce la pierderea funcţiei sau calităţii deţinute. Un rol important în activitatea principalelor servicii la ţării îl reprezintă companiile pe care le deţin acestea, companii care au rolul de a finanţa suplimentar operaţiunile necesare a fi desfăşurate, în ţară sau în străinătate. Pe linie informativă, nimeni nu poate controla care dintre informaţii ajung la beneficiarii legali şi care rămân în posesia serviciului pentru a fi folosite în folosul puterii acestora. Or, este dovedit că este bună încrederea, dar mult mai bun ar fi controlul, dacă acesta ar fi posibil, ceea ce, în sistemul organizatoric actual, nu este posibil.

Cu ocazia vizitei lui Ion Iliescu la Washington, în vara anului 2003, s-au luat decizii importante privitoare la viitorul serviciilor secrete din România, ţară care urma să adere la N.A.T.O., în aprilie 2004. Practic, prin intrarea în comunitatea informativă a N.A.T.O. serviciile secrete româneşti intrau sub controlul şi îndrumarea celor americane. Cu acest prilej, i s-a cerut lui Iliescu să dea un semnal de obedienţă şi de apreciere pentru trădătorii români din Securitate care au defectat în favoarea S.U.A. Astfel, Mihai Pacepa şi Mircea Răceanu, doi trădători, ambii minoritari etnici, au fost decoraţi de preşedintele României. Trădarea era încurajată în continuare, de la cel mai înalt nivel, ceea ce a produs efecte de mentalitate deosebit de dăunătoare la nivelul zecilor de mii de cadre ale serviciilor secrete româneşti. Regimul de la Washington a cerut decorarea trădătorilor având în vedere viitorul controlului american asupra României, când urma să aibă nevoie de cât mai mulţi Pacepa şi cât mai mulţi Răceanu.

Staţiile C.I.A. şi F.B.I. din Bucureşti au fost instalate în cele mai luxoase şi reprezentative sedii. Staţia C.I.A. ocupă etajele superioare ale Casei Poporului, după mărime fiind al doilea sediu al C.I.A. din întreaga lume.

În perioada care a urmat, la care nu ne vom mai referi în rândurile de faţă, serviciile secrete din România nu au putut/acţionat/evitat/dorit să contracareze fenomenele dezastruoase din viaţa social-economică a României. Mă refer la înstrăinarea de dimensiuni colosale a bazei materiale a societăţii româneşti, a companiilor, a resurselor naturale, a pământului, a resursei umane etc. Aceste fenomene au evoluat până când, la sfârşitul anului 2015

capitalul autohton din România s-a restrâns la doar 12%, capitalul străin reprezentând 88%, conform I.N.S. La fel de grav mi se pare faptul că cele 12 procente româneşti din economie contribuiau cu 60% din venitul naţional, iar cele 88 de procente de capital străin contribuiau doar cu 40%. Toate acestea s-au petrecut pe fondul în care investiţiile străine din România au avut un procent foarte redus. Marile companii străine din România au fost împroprietărire cu baza materială a societăţii româneşti creată în anii dictaturii de dezvoltare şi/sau investite cu dreptul de a exploata resursele naturale ale ţării. Aportul lor la dezvoltare a fost infim, comparativ cu câştigurile fabuloase obţinute.

De asemenea, sub conducerea şefilor de staţii ai serviciilor secrete americane, serviciile secrete româneşti, împreună cu Parchetele şi cu A.N.A.F. (noul monstru al abuzurilor împotriva românilor) nu au reuşit să controleze fenomenul corupţiei. În schimb, sub masca luptei împotriva corupţiei, au practicat o poliţie politică agresivă, îndreptată împotriva etnicilor români, mai ales a celor animaţi de sentimente naţionale şi a unor oameni de afaceri susţinători ai liniei naţionale româneşti. De asemenea, au fost afectaţi şi eliminaţi din piaţă oameni de afaceri de etnie română ale căror afaceri au fost dorite de a fi preluate de către companii străine, sau de către puternice forţe interne. Marele număr de afaceri ale unor etnici români care au fost ruinate de A.N.A.F.-ul sereizat, în favoarea extinderii mediului străin de afaceri, a condus la restrângerea continuă a capitalului românesc din România, care era şi aşa firav.

Lipsa oricărei răspunderi a magistraţilor a distrus cvazi-total justiţia şi a eliminat promovarea adevărului şi a dreptăţii în societate. Această realitate a fost dovedită într-un număr impresionant de cazuri, o parte din ele fiind relevate de mass media şi, de asemenea, s-a răspândit în societate şi prin viu grai. Familii întregi au fost nimicite prin mijloace care au depăşit cu mult abuzurile din epoca ceauşistă.

Serviciile secrete nu au contribuit la stoparea jefuirii României de către companiile multinaţionale. Afirmaţia că serviciile secrete din România, sub coordonarea consilierilor străini, prin intermediul parchetelor, al instanţelor şi al A.N.A.F.-ului devenit prizonier al S.R.I., i-au lovit pe români şi i-au ocrotit pe străini, este o realitate care nu mai poate fi pusă la îndoială.

Serviciile secrete din România s-au implicat în lupta politică şi

în acţiunile de stradă, începând din zilele lui decembrie 1989, la mineriade, în manifestaţia/revoltă de şapte săptămâni din Piaţa Universităţii, la adunări populare de imagine etc., până astăzi. Niciunul dintre directorii serviciilor secrete din România nu a recunoscut această realitate, toţi minţind poporul că nu au niciun amestec în politică, or amestecul în politică reprezintă principala activitate a unora dintre servicii, cum ar fi S.R.I. În timp, lumea s-a deşteptat şi a înţeles multe aspecte din această implicare în politică a serviciilor secrete, ceea ce va crea în viitor convulsii tot mai mari în societatea românească.

Înaintea alegerilor prezidenţiale din 2014, un veteran al muncii de informaţii, întrebat fiind „cine va câştiga alegerile?", a răspuns că: „va câştiga acela pe care îl vom susţine noi". Serviciile secrete nu au primit prin lege aceste atribuţii şi nu este în interes naţional ca menirea lor să fie stabilirea câştigătorilor în alegeri, după cum solicită metropolele care ne stăpânesc, care vor să-şi impună slugoii la conducerea ţării. Pe această linie, referind-u-mă doar la informaţiile apărute în spaţiul public, cred că se pot pune la mare îndoială cel puţin rezultatele unor alegeri precum cele prezidenţiale din 2000 (când se pare că a câştigat Vadim Tudor şi s-au inversat cifrele), din 2004 (când mai mult ca sigur că a câştigat Adrian Năstase) şi din 2009 (când a câştigat Mircea Geoană şi s-au adus un număr impresionant de buletine de vot din străinătate, pe bază de fals, cum s-a acreditat în presă şi câştigător a fost anunţat Traian Băsescu). O altă manipulare colosală în care au fost implicate serviciile secrete a fost falsificarea rezultatelor referendumului pentru modificarea *Constituţiei* din noiembrie 2003.

Nu mă mai refer la „revoluţia Facebook" din anul 2014, care a fost o lucrare eminamente a serviciilor secrete, de influenţare şi de manipulare foarte subtilă a opiniei publice din România, în vederea înscăunării la Cotroceni a favoritului Germaniei şi al regimului iudeo-globalist occidental, Klaus Werner Johannis.

(Va urma)

Prof. univ. dr. Corvin LUPU

Tags: „revoluţia Facebook" din anul 2014; 2001 conducerea S.R.I. Radu Timofte; articol Corvin Lupu Complexul Militaro-Industrial de la Moscova; Ion Iliescu la Washington 2003; prof. univ. dr. Corvin Lupu; serviciile secrete alegerile prezidenţiale din 2014.

Puncte de vedere http://www.justiţiarul.ro/11634 – 2/
Început

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri”. De la Securitate la actualele servicii de informaţii (VII)

Posted by *justiţiarul*

Reluarea activităţilor de poliţie politică represivă în România

După anul 2004, serviciile secrete din România au intrat total sub controlul celor ale S.U.A., ca urmare a integrării lor în Comunitatea Informativă a N.A.T.O. De asemenea, după anul 2007, ca urmare a aderării României la U.E., serviciile secrete din România au strâns relaţiile de colaborare şi cu serviciile secrete ale puterilor occidentale europene. În acţiunile de cooperare cu aceste servicii secrete şi în luarea onor decizii operative, serviciile secrete româneşti nu au avut poziţie de egalitate, ci de subordonare.

Această evoluţie a avut urmări negative, din punctul de vedere al intereselor româneşti profunde. Când spun interese româneşti profunde, mă refer la necesitatea ţării de a avea servicii de informaţii

subordonate exclusiv statului român, care să coopereze cu aliaţii externi doar pe direcţii determinate, de interes comun, care să apere secretele României fără să le ofere nimănui altcuiva, decât în situaţia în care interesele naţionale cele mai importante, de termen lung şi foarte lung, ar fi necesitat înstrăinarea/schimbul/vânzarea unora dintre informaţii.

Când spun interese naţionale de termen lung şi foarte lung, mă refer la asigurarea teritoriului naţional, menţinerea majoritară a etniei române, respectiv menţinerea României ca ţară a românilor (aşa cum a fost ea constituită la 1959 şi, mai ales, la 1918 şi recunoscută internaţional), apărarea resurselor naturale pentru a fi menţinute şi exploatate numai în interesul românilor, stoparea exodului populaţiei ţării de etnie română, apărarea pământului şi a pădurilor ţării, apărarea mediului, apărarea suveranităţii şi independenţei naţionale şi altele.

Sub umbrela şefilor de staţii ai serviciilor secrete americane, competenţa serviciilor de informaţii din România a crescut mereu şi, totodată, au crescut efectivele, dotarea tehnică şi bugetele lor. Serviciile de informaţii au primit, prin diverse acte normative, unele neconstituţionale, atribuţii de decizie în toate domeniile de activitate. Astfel, serviciile de informaţii avizează toate numirile în funcţii, atât la centru, cât şi în judeţe. Dacă D.G.I.A., D.I.P.I./D.G.I.P.I. şi S.I.E. au avizat şi avizează doar numirile în ministerele de resort, respectiv, M.Ap.N., M.I. şi Ministerul de Externe, S.R.I. şi-a extins competenţele asupra întregii societăţi, avizând, refuzând să dea avizul sau ridicând avizul pentru persoanele care ocupă sau urmează să ocupe funcţii de directori de deconcentrate din judeţe şi până la numirile de la nivelul ministerelor şi guvernului, B.N.R., Curţii de Conturi, autorităţilor centrale de stat, inclusiv pentru toţi magistraţii. Ofiţerii de obiectiv au ajuns extrem de influenţi, şefii instituţiilor pe care le „protejează" aceşti ofiţeri S.R.I. nu îndrăznesc să le ignore „sfaturile" de a promova sau de a nu promova pe unii şi pe alţii. Ofiţerii acoperiţi au împânzit societatea românească, în toate domeniile importante de activitate.

Pe măsură ce puterea serviciilor de informaţii a crescut, abuzurile în societate s-au înmulţit, proporţional cu această creştere de putere şi de bogăţie. Acest lucru a fost tot mai vizibil, pe măsura trecerii timpului. Au fost situaţii când la nivelul Parlamentului au fost concepute proiecte care urmăreau să apere drepturi şi libertăţi

cetăţeneşti, de natură să îngrădească puterea serviciilor şi, dintr-odată, au fost deschise, ca la foc automat, dosare împotriva parlamentărilor implicaţi în promovarea acelor proiecte. Astăzi, în ciuda afirmaţiilor mincinoase care se fac în spaţiul public, este evident că D.N.A. a devenit o anexă de anchete penale a S.R.I., a devenit de fapt fosta Direcţie a VI-a de Cercetări penale a fostei Securităţi, predecesoarea/ „mama" S.R.I., chiar dacă S.R.I. nu se recunoaşte oficial ca fiind continuatoare a Securităţii. În schimb, S.R.I. medaliază cu medalia de aur pe foştii şefi ai Securităţii şi le oferă unora dintre ei caservile conspirative ca să locuiască în ele.

În ciuda repetatelor negări de implicare politică, făcute în mod mincinos de directorii politici ai S.R.I., ca şi de şefa D.N.A., implicarea politică este uriaşă, iar „sistemul ticăloşit" pe care l-a definit fostul preşedinte Traian Băsescu, este reprezentat în primul rând de „binom", alianţa pe bază de protocol secret între S.R.I., pe prima treaptă şi D.N.A., executantul de pe treapta a doua. Sperăm ca „binomul" să-şi fi încheiat activitatea, odată cu Decizia Curţii Constituţionale care a legiferat, dacă mai era nevoie, că S.R.I. nu are voie să se implice în activităţi de anchete penale şi în activitatea judecătorească. Se va putea S.R.I. împăca cu ideea de a-şi abandona o parte foarte importantă din putere? Este o întrebare la care este greu de răspuns, fără să trebuiască fie să nu acorzi serviciului prezumţia de nevinovăţie, fie să răspunzi la întrebare acordându-i o încredere pe care istoria serviciului nu o justifică.

O activitate la fel de murdară ca şi abuzurile dovedite ale D.N.A. se petrece la A.N.A.F., instituţie militarizată de S.R.I., care a devenit un mecanism odios de distrugere a oamenilor de afaceri români, cu deosebire a celor de etnie română. Sute de ofiţeri S.R.I. au fost plantaţi în A.N.A.F., în toată ţara. Unii nu au nici cele mai elementare cunoştinţe de control fiscal, ei întocmind doar actele în conformitate cu ordinele primite, după modelul din arenele romane de gladiatori: degetul în sus al şefilor din serviciul secret înseamnă salvarea societăţii economice protejată de serviciu şi pe patronul ei, iar cele mai multe semne sunt cele făcute cu degetul în jos: lichidarea românilor ajunşi în dizgraţie, de cele mai multe ori din motive politice sau de ordin subiectiv!!

Pentru a putea săvârşi abuzuri în voie, funcţionarii din A.N.A.F.-ul devenit diviziune a S.R.I. au primit imunităţi pe baza unor acte normative neconstituţionale, care nu au fost cercetate de Curtea

Constituţională, de Avocatul Poporului, de Parlament. Ele nu s-au regăsit nici în atenţia presei, ceea ce este o mirare şi o scăpare. Aşa s-a ajuns ca inspectorii din A.N.A.F. să facă controale abuzive, întinse pe durate de timp îndelungate, în afara cadrului legal şi să consemneze ireal în actele de control. Ştiu bine un caz în care, negăsind nimic, au controlat o firmă mică timp de şase luni, în care timp au ocupat un birou şi au cerut zilnic situaţii, acte, declaraţii etc., blocând activitatea firmei şi emanând o tensiune psihică neproductivă asupra administratorului şi a personalului. Ba mai mult, au chemat pe cei controlaţi şi prin alte judeţe, unde s-au făcut controale încrucişate. De câte ori erau întrebaţi ce mai vor şi când termină controlul ei răspundeau invariabil că se vor opri când li se va da ordin, iar privitor la actul de control, spuneau că va fi redactat după cum li se va da ordin! Administratorul stupefiat, a întrebat dacă se va consemna în actul de control ce s-a găsit în teren, inspectorul a răspuns „Nu. Vom consemna cum se va da ordin!" Unul dintre controlori este ofiţer S.R.I. M-a interesat acest aspect şi m-am documentat personal. Pentru a califica această politică de „control" A.N.A.F., nu am termeni academici în care să mă pot exprima la adresa lor şi nu doresc să trec la injuriile pe care le merită aparţinătorii „sistemului ticăloşit" la care mă refer. Desigur că făcând asemenea abuzuri la cererea poliţiei politice represive, aceşti anafisto-securişti, mulţi dintre ei fără valoare profesională, au putut să-şi promoveze propriile interese, majoritatea constând în acumulări de ordin material.

Aceasta este o realitate pe care mulţi oameni simpli nu o percep încă, ei fiind convinşi că orice om care este cercetat şi lovit de A.N.A.F., ca şi de D.N.A., este un infractor. Dar cum minciuna nu are picioare lungi, chiar şi cei care nu au înţeles, chiar şi cei cu „creierele spălate", vor ajunge să înţeleagă adevărul, unii mai devreme, alţii mai târziu.

Aceste câteva aspecte pe care le-am prezentat mai sus sunt principalele motive care m-au determinat să afirm în articolul trecut publicat în „Justiţiarul" că serviciile de informaţii au nevoie de o resetare importantă, aşa cum a cunoscut Securitatea regimului socialist de stat în perioada 1965 – 1968, în 1973, în 1978 şi după 22 decembrie 1989, când, pentru anumite perioade de timp, ea a fost adusă, în mare parte, dar nu total, în „matca" ei.

Într-un stat naţional unitar suveran şi independent, aşa cum a fost el configurat de *Constituţia* din 1991, modificată şi adăugită în

2003, serviciile de informaţii ar trebui să fie doar culegătoare de informaţii pentru beneficiarii stabiliţi de decidenţii politici şi atât. Nimic mai mult.

Vorbind despre „resetarea serviciilor de informaţii" am în vedere câteva aspecte. Demilitarizarea serviciilor de informaţii, cu excepţia D.G.I.A. şi a S.P.P., este foarte utilă. La fel, este utilă menţinerea militarizată a ofiţerilor de informaţii din interiorul penitenciarelor şi a celor care activează pe lângă Poliţia de Frontieră. Apoi, puternica Brigadă Antiteroristă a S.R.I. nu-şi are locul pe lângă acest serviciu. Ea trebuie să rămână un beneficiar de informaţii, dar îşi are mult mai bine locul în cadrul Jandarmeriei sau al M.Ap.N. De asemenea, puternica diviziune de surse deschise a S.R.I. nu are ce să fie militarizată şi ar trebui să fie în subordinea Guvernului. Cine are nevoie ca doamnele care culeg informaţii din presă şi de pe internet să mânuiască armament, să facă poligon, să cheltuiască resurse cu uniforme, armament şi instrucţie? De asemenea, S.T.S.-ul nu se justifică deloc a fi militarizat, ca şi D.G.I.P.I. Demilitarizarea ar aduce economii foarte mari la buget, pentru că aceşti oameni desfăşoară activităţi civile, dar sunt salarizaţi, echipaţi, instruiţi, înarmaţi şi pensionaţi în regim de militari.

Serviciile de informaţii ale României desfăşoară importante activităţi de informaţii externe. O mică parte dintre ele sunt realmente folositoare statului român. Majoritatea informaţiilor sunt folositoare „partenerilor strategici", „aliaţilor" din U.E. şi din N.A.T.O., Israelului, Germaniei şi altor state cu care cooperează aceste servicii. Chiar dacă, în unele cazuri, state străine au oferit sume de bani şi aparatură de profil serviciilor româneşti pentru a fi ajutate să culeagă informaţii în diverse zone ale globului, acest lucru nu se justifică şi nu ne ajută cu nimic. Strângerile de mână ale unora şi altora nu au contribuit cu nimic la mersul înainte al României şi nu au stopat coborârea continuă a ţării, din multe puncte de vedere. Nici primele oferite unor conducători ai serviciilor româneşti de către acei beneficiari, nu ajută România cu nimic. Puţine din acele sume au rămas în România. Majoritatea sumelor acumulate de unii dintre profitorii din serviciile de informaţii se află în străinătate.

Dar fiindcă vorbim de bani, o altă chestiune care nu este în ordine este secretomania din jurul veniturilor legale ale cadrelor din serviciile de informaţii. Şefii serviciilor au venituri cu mult mai mari

decât preşedintele României. La salariile de aprox. 3.000 de Euro/lunar se adaugă indemnizaţiile de merit care reprezintă 50% din salariu şi numeroase prime, unele foarte mari. Aceste venituri ar trebui să fie transparente şi să fie stabilite de Ministerul Muncii, cel care urmează să stabilească salariile şi pensiile pentru întregul domeniu public al ţării. Acelaşi lucru este valabil şi pentru principalii colaboratori ai S.R.I., magistraţii.

Încă de pe timpul comuniştilor, contraspionajul în domeniul economic a fost foarte dezvoltat, din punctul de vedere al efectivelor de resort. După 1990, s-a dezvoltat şi mai mult acest compartiment. După cum am arătat în articolul trecut, din capitalul din România, doar un procent de 12% mai este românesc. Dar, în ciuda monitorizării companiilor străine, S.R.I. nu a putut/nu şi-a propus/nu a vrut să stopeze jaful practicat de acestea, exportul ilegal al profiturilor şi resurselor naturale, nu a destructurat cartelurile create pentru a controla preţurile produselor, nu a stopat înstrăinarea pământurilor, nu a blocat restituirile ilegale colosale şi multe alte fenomene economice care au contribuit la sărăcirea României. Toate aceste fenomene negative au fost mascate prin propagandă de multiple feluri şi prin argumentarea cu creşterea economică din ţară. Creşterea economică mare de care se tot vorbeşte, nu a fost creştere economică propriu-zisă a României, ci a companiilor străine din România. De această creştere nu au beneficiat românii, ci străinii. Companiile străine s-au opus din răsputeri şi la creşterea salariului minim pe economie, salariu care asigură doar un trai la limita subzistenţei.

Resetarea serviciilor de informaţii ar trebui să conducă şi la interdicţia acestora de a gestiona companii economice, sub pretextul nevoilor de suplimentare a fondurilor pentru direcţiile de operaţii. Şi S.R.I. şi S.I.E. deţin companii economice prospere şi beneficiază de fonduri a căror gestionare nu o controlează nimeni, în afara revizorilor interni ai serviciilor. Conducerea ţării nu are cunoştinţă de activitatea acestor societăţi, de modul în care sunt ele gestionate şi fiscalizate. Mai mult decât atâta, serviciile de informaţii şi-au creat companii înregistrate în alte state. Activitatea în jurul „borcanului cu miere" a devenit una dintre cele mai importante activităţi ale serviciilor de informaţii, când, de fapt, ele ar trebui să aibă cu totul alte preocupări, cum spuneam, doar pe acelea de a culege informaţii necesare ţării.

Controlul serviciilor de informaţii nu a fost posibil până în

prezent. Niciun preşedinte şi nicio conducere a majorităţii parlamentare nu a avut curajul şi posibilităţile necesare să aducă serviciile de informaţii sub controlul statului. Serviciile principale de informaţii ale ţării, S.R.I. şi S.I.E. sunt stat în stat. Ele nu au interesul ca Parlamentul, Preşedinţia, sau Guvernul să fie foarte puternice. Din contră. Dacă aceste instituţii ar fi puternice, ar aduce serviciile de informaţii sub puterea legii şi sub controlul inexistent astăzi.

După ce societatea românească a reacţionat dur şi, cu sprijinul politicienilor, a blocat promovarea legii „big-brother" şi după ce a fost depus un proiect care zace la Parlament, de demilitarizare a S.R.I., şefa D.N.A. a primit ordin să intensifice presiunea asupra clasei politice şi a declarat personal că România nu trebuie condusă de „această clasă politică". Această concepţie este foarte dăunătoare. Există numeroase nemulţumiri faţă de lipsurile clasei politice româneşti şi suntem de acord că ele trebuie remediate. Suntem de acord că trebuie sancţionată corupţia şi alte fenomene infracţionale, chiar şi unele abateri cu caracter moral, dar nu putem renunţa la clasa politică, atâta timp cât nu înlăturăm acest regim politic. Dacă România îşi va construi în viitor un alt regim politic, altul decât cel multipartid de astăzi, în care o conducere înţeleaptă îşi va alege din societate, „bob cu bob", oameni de valoare şi cu moralitate ridicată, este altceva, dar deocamdată nu este posibil acest lucru. România are probleme interne şi externe pe care trebuie să şi le rezolve alături de unii dintre actualii parteneri/aliaţi/ţări cu care cooperează, în cadrul acestui regim politic şi nu a altuia. România nu are forţa şi libertatea naţională de natură să poată acţiona pentru a se elibera de tarele sistemului euro-atlantic, tare care au pătruns-o în ultimele peste două decenii. Ca urmare, această clasă politică, cu bune şi cu rele, trebuie să conducă România şi în continuare, indiferent că vor sau nu vor cei care o împing pe şefa D.N.A. de la spate. De fapt lovind în clasa politică şi slăbind-o „binomul" a devenit tot mai puternic şi mai influent. Sub motivaţia şi pretextul că actuala clasă politică este „fisurată", nu putem accepta ideea că trebuie să fim conduşi de procurori şi de securişti. În acelaşi timp, lovind în clasa politică românească şi slăbind-o, ea nu a fost capabilă să apere România de agresiunea extraordinară a companiilor economice străine şi a serviciilor străine de informaţii. Aceasta a fost o altă miză mare a acţiunilor întreprinse la comandă internă şi externă de „binom".

Dimensiunea foarte mare a serviciilor de informaţii şi bugetele pe măsură, la care ne-am mai referit în articole trecute, nu pare a fi în concordanţă cu calitatea informaţiilor pe care le oferă beneficiarilor îndrituiţi prin lege. Prefecturile, consiliile judeţene, B.N.R., Curtea de Conturi, parchetele, Justiţia, ministerele, Guvernul, Parlamentul, Preşedinţia şi alţi beneficiari, nu au prin lege birouri de documente secrete în care să arhiveze informaţiile primite de la serviciile de informaţii. Prin regulament, după ce sunt consultate de beneficiari, plicurile cu informaţii secrete se întorc la serviciul care a emis informările. În acest fel, niciun beneficiar de informaţii secrete nu poate să le evalueze utilitatea de ansamblu, anual sau pe altă unitate de timp. Nu se pot trage concluzii pe această linie. Au fost sau nu au fost utile informaţiile? Câte informaţii au fost utile şi câte nu au fost utile? Câte dintre informaţii au fost transmise tardiv, nemaifiind în măsură să contribuie la bunul mers al instituţiei? Câte dintre informaţii s-au verificat ca fiind reale şi câte au fost infirmate de evoluţia evenimentelor etc? Un fost prefect al judeţului Sibiu îmi spunea că informările pe care le-a primit el în timpul mandatului erau tardive, „răsuflate" şi lipsite de consistenţă, fiind lipsite de utilitate. El a spus acest lucru directorului Direcţiei de Informaţii Sibiu.

Un soft pentru această analiză este uşor de realizat şi de utilizat. În lipsa posibilităţii de evaluare a utilităţii informaţiilor, nu se poate trage nicio concluzie asupra utilităţii activităţii de control asupra serviciilor de informaţii. Fiecare direcţie judeţeană de informaţii ar trebui evaluată de beneficiarii informaţiilor, dar aceşti beneficiari nu au niciun cuvânt de spus privitor la calitatea muncii celor care îi informează. Evaluarea prin bilanţuri anuale a serviciilor de informaţii de către Parlament este ireală. De fapt, serviciile de informaţii se evaluează singure, îşi atribuie merite şi laude şi noi trebuie să îi credem pe cuvânt, pe încredere, nu pe control autentic. O butadă spune că „Este bună încrederea, dar mult mai bun este controlul!"

În aceste condiţii, toate afirmaţiile unor politicieni, oameni de presă, din administraţie etc., potrivit cărora serviciile de informaţii ale României sunt de mare utilitate, sunt îndoielnice. Ele nu se bazează pe un control real, ci pe presupuneri, care nu sunt acoperite prin implicarea în realizări ale ţării. În România realizări au avut doar străinii. Românii neavând realizări, putem afirma cu tărie că nici serviciile româneşti de informaţii nu au realizări. Ceea ce au făcut

pentru „parteneri” / „aliaţi” / „prieteni”, nu se va pune în istorie în contul României.

Astfel, controlând societatea şi coordonând poliţia politică represivă, serviciile de informaţii au creat un sistem şchiop care le-au ajutat doar să facă absolut tot ce doresc şi să nu dea socoteală nimănui.

În această situaţie au ajuns serviciile de informaţii, le era când Curtea Constituţională a interzis S.R.I. să se mai implice în anchetele procurorilor şi când a dezavuat acţiunea „binomului” împotriva Guvernului României, în februarie 2017.

Speranţa în resetarea activităţii serviciilor de informaţii, care să stopeze abuzurile directe, sau pe cele săvârşite prin mâna lungă întinsă de S.R.I. în instituţii colaboratoare, doar aparent independente, moare ultima! O speranţă reală, în acest sens, ne-o dă şi noul regim politic naţional-protecţionist de la Washington, care, după primele sale acţiuni, ne apare de o moralitate mai ridicată decât regimul politic iudeo-liberalo-globalist, care a condus câteva decenii S.U.A.

În ceea ce mă priveşte pe mine, profesorul autor al acestor rânduri, nici cel mai prost dintre cei supăraţi pe rândurile de mai sus, nu mă poate considera un duşman al serviciilor de informaţii, ci doar un cetăţean care doreşte să spună adevărul, cum sunt şi unii ofiţeri S.R.I., inclusiv generali, care au înţeles să facă acelaşi lucru, cu speranţa declarată într-o reformare în bine a coloanei vertebrale a societăţii româneşti.

Prof. univ. dr. Corvin Lupu

Început

Episoadele anterioare:

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri”. De la Securitate la actualele servicii de informaţii (VI)

„Pleacă ai noştri, vin ai noştri”. De la Securitate la alte servicii de informaţii (V)

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu (IV)

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu (III)

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu (II)

Adevăruri pe care nu o să le găsiţi în presa „sistemului”! Dialog „la gura sobei” cu istoricul Corvin Lupu

Tags: binomul S.R.I.-D.N.A., Brigada Antiteroristă a S.R.I., bugete servicii de informaţii, Curtea Constituţională S.R.I., D.G.I.A. D.I.P.I./D.G.I.P.I. demilitarizare S.R.I., demilitarizare servicii secrete, legea „big-brother”, M.Ap.N., M.I., Ministerul de Externe, profesorul Corvin Lupu „Justiţiarul”, S.I.E., S.R.I., S.R.I.-A.N.A.F., S.R.I.-D.N.A., S.R.I. şi S.I.E. deţin companii economice, S.T.S., servicii de informaţii, serviciile secrete din România, venituri cadre serviciile de informaţii

Tags: binomul S.R.I.-D.N.A. Brigada Antiteroristă a S.R.I. bugete servicii de informaţii Curtea Constituţională S.R.I. D.G.I.A. D.I.P.I./D.G.I.P.I. demilitarizare S.R.I. demilitarizare servicii secrete legea „big-brother” M.Ap.N. M.I. Ministerul de Externe profesorul Corvin Lupu „Justiţiarul” S.I.E. S.R.I. S.R.I.-A.N.A.F. S.R.I.-D.N.A. S.R.I. şi S.I.E. deţin companii economice S.T.S. servicii de informaţii serviciile secrete din România venituri cadre serviciile de informaţii

Început

SFÂRŞIT